COMANDO
AMB
PIET LEGAY
Au fost șaisprezece
TULBURĂTOR . . . HALUCINANT . . . PLIN DE SUSPANS

AU FOST
ŞAISPREZECE
de
PIET LEGAY

După ce a parcurs nouă sute de kilometri prin deşert, un comando format din şaisprezece oameni are misiunea de a distruge un obiectiv de importanţă majoră în desfăşurarea războiului, obiectiv apărat de două sate zece soldaţi germani din Afrikakorps.

Şanse de reuşiţă: minime.

Şanse de supravieţuire: zero.

PIET LEGAY
Emitere AMB
Colecţia COMANDO
AU FOST ŞAISPREZECE de PIET LEGAY
Editura AMB

ILS ETAIENT SEIZE - PIET LEGAY © Fleuve Noir Tous droits reserves

© 1993, Editura AMB Toate drepturile asupra acestei versiuni în limba română aparţin Editurii AMB

Editura AMB s.r.l., CP. 45-l, Bucureşti, ROMÂNIA. Editor: Aurel Maria Baros

Traducător: Pavel Popescu

Redactor: Ştefan Dumitru

Coperta: Valentin Tănase Corectura: Yanna Nicolae

ISBN 973-47-0030-8

Tiparul executat sub comanda 30 700 REGIA AUTONOMA A IMPRIMERIILOR Imprimeria „CORESI" Bucureşti

CAPITOLUL I

Soarele scăpăra în sîrma ghimpată care împrejmuia tabăra de la Farafra. Sîrmă nouă, întinsă săptămîna trecută. Cei din Regimentul 43 *Royal Infantery*[1] o priveau cu un aer batjocoritor şi biazar; nu flecuşteţul ăsta avea să-l oprească pe feidmareşalul Rommel care tocmai o făcea pe piratul de cursă lungă, într-un raid de o mie două sute de kilometri, silindu-l pe generalul Auchinleck să se replieze şi mai la est decît linia pe care se fixase după retragerea din aprilie!

Dar iată că ciulinii de fier crescuseră, lugubru maidan, paznici derizorii la porţile deşertului libian.

În interiorul „centurii fortificate" cei din *43* îşi desăvîrşeau instrucţia militară, adică se plictiseau de moarte şmotruiţi de instructorii, la rîndul lor obosiţi să tot îndruge aceleaşi chestii, ştiute şi răsştiute de toţi cei care scăpaseră teferi din luptele de Sa Sidi Barrani, El Agheila şi Marsa Matruh.

Un şir de soldaţi prăfuiţi traversă tabăra dintr-un cap într-altul, tîrîndu-şi bocancii şi plictisul spre avanposturi.

Era schimbul, botezat pompos „protecţie sporită de noapte".

Locotenentul Richardson le aruncă o căutătură apatică peste umărul ostaşului pe care-i interoga. În fiecare zi, la aceeaşi oră, vedea trecînd aceiaşi soldaţi către aceeaşi poziţie. Sfirşise prin a-i integra peisajului şi dacă, prin absurd, într-o seară coloana

1 Infanterie Regală; toate tipurile de arme din Marea Britanie aparţin Coroanei: Royal Navy, Royal Air Force, Royal Armoured etc. (N.T.).

n-ar fi trecut, el ar fi putut jura pe toţi dumnezeii din cer c-a văzut-o tîrîndu-se fix la ora stabilită.

Tînărul ostaş tresări şi strivi cu palma o muscă ce i se aşezase pe frunte. Era neras, îmbrăcat într-o uniformă decolorată, prea largă pentru el, şi-şi privea şeful cu o căutătură ursuză.

Richardson reciti „motivarea" depusă pe birou: „Atitudine de flagrantă obrăznicie faţă de un subofiţer".

Privirea îi alunecă pe rîndul următor:

Expunerea faptelor: „Pe data de 3 noiembrie 1942, ostaşul Mac Tornton din compania *Able*[1] se afla..."

Richardson îşi împinse îndărăt scaunul.

– Ce ai de spus în apărarea dumitale, Tornton?

Omul şovăi o clipă, apoi păru că-şi revine. Un rînjet sarcastic îi despică obrazul înnegrit de o barbă de două zile.

– La ce mi-ar folosi, ai? Tariful dumneavoastră e opt zile pentru început cu o porţie de şmotru ca supliment dacă moaca mea vă face să rîgîiţi. De şase luni, ăsta-i programul! Aşa că, ori c-aş avea ceva de zis, ori ba...

– Destul! i-o reteză, pe un ton sec, Richardson. Moaca dumitale mă face într-adevăr să rîgîi, soldat Tornton. Opt zile de arest, cu raport de sporire a pedepsei şi de încarcerare la închisoarea regimentară. Stînga-mprejur!

Omul dădu din umeri după o metodă verificată, adică îndeajuns pentru ca gestul să fie remarcat, dar nu într-atît încît superiorul să poată fi sigur.

---

1 în armata britanică, subunităţile (companie, pluton) poartă fie numele comandantului lor, fie au drept indicativ o literă a alfabetului (N.T.).

– Mi s-a cam făcut lehamite să te tot văd în biroul meu, Tornton. Dacă nu greşesc cumva, e pentru a patra oară: întîi refuz de a munci la întinsul sîrmei ghimpate, apoi, nu mai ştiu cînd, absenţă nemotivată, altă dată stare de ebrietate avansată, iar acum obrăznicie! Cînd ai de gînd să ţe opreşti?

Tornton strînse din dinţi. Îl cunoştea prea bine pe comandantul plutonului M ca să ignore faptul că acesta era un fanatic al sancţiunilor.

Dealtfel, plutonul *M for Mike* număra în rîndurile sale pe toţi căpăţînoşii regimentului. Fără s-o declare ca atare, comandantul făcuse din el un soi de subunitate disciplinară, unde diverşii comandanţi îşi expediau elementele indezirabile. De prisos să mai spunem că însuşi comandantul acesteia era un ofiţer prost cotat din pricina unei retrageri mult prea precipitate pentru gustul superiorilor săi şi care, scăpînd de Curtea Marţială, efectua aici un stagiu de pedeapsă.

Richardson era departe de a fi un tandru; dimpotrivă, făcea parte din acei ofiţeri despre care se spune că-s „daţi în mă-sa". Iar dacă retragerea sa a fost cam rapidă, explicaţia consta, pur şi simplu, în faptul că unitatea sa o ştersese, lăsîndu-l mască. Richardson nu-şi iubise niciodată oamenii, dar nici ei pe el. Lucrurile nu stăteau altfel nici aici, la *M for Mike*, cu atît mai mult cu cît sancţiunea primită nu făcuse decît să sporească şi mai mult brutalitatea şi morga ofiţerului.

– Stînga-mprejur! puse el punct discuţiei cu glas surd. O să-ţi aduci aminte de mine. Mac Tornton! (articulă numele cu dezgust de parcă ar fi fost un cuvînt porcos). Crede-mă că peste tot pe unde am

trecut, ultimul cuvînt l-am avut tot eu. O să te frec pînă o să faci clăbuci la cur. Marş!

Tornton se acoperi cu un gest dezinvolt, se răsuci pe călcîie şi ieşi urmat de sergentul Sharp.

De îndată ce fu sigur că nu mai poate fi auzit de Richardson, ostaşul întoarse capul spre Sharp.

– Va să zică m-am căptuşit de cinşpe zile cu alea opt pe care le capăt de la colonel. Da' scap de şmotru, ş-oricum, tot e ceva, nu?.

Sharp dădu imperceptibil din cap, încercînd să se ţină după paşii largi ai lui Tornton care, în virtutea obişnuinţei, se îndrepta direct spre baraca închisorii.

Cu un gest rapid, ostaşul aprinse o ţigară.

– Stinge-o, dracului, vrei să urle iar Richardson? exclamă, îngrozit, Sharp.

– Parcă n-ai fi obişnuit cu asta! Nu eşti tu confidentul lui?

Sharp tăcu mîlc.

Acum doi ani, înaintea retragerii, nimeni nu i-ar fi vorbit vreodată pe un asemenea ton. Ce-i drept, pe atunci făcea parte dintr-o unitate clasa-ntîi şi nu din bălegarul ăsta în uniformă. Acum însă, dezgustat, blazat, descurajat, închidea ochii. Neputînd dobîndi stima şefului, căutase să cîştige încrederea oamenilor. Era însă gradat şi la *M for Mike* lucrul acesta echivala cu un cazier judiciar.

Sharp rămăsese, aşadar, singur, de unde şi un resentiment profund pentru tot ce însemna armată.

Cu un gest maşinal deschise uşa de tablă ondulată a închisorii.

– Nu mă percheziţionezi? analiză Tornton, în timp ce un zîmbet ironic i se desena în colţul buzelor.

– Nu, e inutil. Mi se rupe-n paişpe dacă fumezi. Slăbeşte-mă!

– Păi, dacă Richardson mă vede fumînd, te bagă şi pe tine la zdup!

– Ţi-ar plăcea, ai, secătură, să mă vezi băgat la pîrnaie?

Zîmbetul lui Torton se şterse, lăsînd loc unei expresii aproape ameninţătoare.

– Nu, sfirşi el prin a spune, prea am pierde un mare fraier!

Uşa pocni pe hohotul de rîs al soldatului. Sharp vîrî inelul cu chei în buzunarul de la piept şi traversă în diagonală curtea.

Acum soarele se înclina spre asfinţit şi dunele deşertului se colorau în vioriu. Ici, colo, se aprindeau focuri. Dinspre sat veneau sunetele unei tamburine. Vîntul, încă fierbinte, al sudului, purta notele ascuţite ale unei trişce arabe.

Sharp se simţi şi mai singur, şi mai nefericit decît în alte zile. Se lăsă pe vine şi plin de lehamite se apucă să desfacă şiretul de la intrarea cortului.

O bufnitură surdă venită din spatele latrinelor îi atrasâ atenţia. Se ridică fără grabă. Urechea prinse un gîfiit precipitat punctat de strigăte înfundate.

Sharp se puse în mişcare. Bocancii săi nu făceau nici un zgomot pe nisipul moale. Ocoli construcţia de tablă şi se opri brusc: era o încăierare. Doi inşi se băteau cu sălbăticie. Unul din ei, vizibil mai mic, o lua pe coajă. Faţa-i şiroia de sînge. Se clătina, năucit de croşeurile rapide care, toate, îl atingeau în tîmpla stîngă. O ultimă lovitură îl rostogoli la pămînt.

Învingătorul se pregătea să-i sară în cîrcă, cînd îl observă pe sergent, nemişcat, la zece metri de ei.

– Ce-i, Lonsdale, ne exersăm pumnii?

– Ce-i, *sarge*[1], ne uităm prin gaura cheii? răspunse prompt cel interpelat.

Sharp încasă. Se obişnuise şi cu asta.

– Atenţie: fără cuţite! îi preveni el înainte de a se îndepărta.

La urma urmei, încăierarea asta nu-l interesa. Nu văzuse nimic şi basta. Dacă toate abaterile care se petreceau la *M for Mike* ar fi trebuit sancţionate, cel mai simplu ar fi fost ca întregul pluton să fie încolonat şi băgat în bloc la „mititica".

Sharp se lungi pe păturile zgrunţuroase aşternute pe jos în cort. Cu privirea ţintă în tavanul minusculului său adăpost, sergentul îşi puse pentru a suta oară aceeaşi întrebare: cîte zile de arest i-ar da Richardson dacă şi-ar prezenta raportul de transfer? Şi cît de tare l-ar încondeia în fişa sa personală.

Oftă adînc trăgînd totodată cu urechea la uruitul îndepărtat şi surd al bombardierelor. Luftwaffe[2] se anunţa punctuală ca-n fiecare seară. Pentru cei din linia întîi, balul avea să înceapă.

Din fericire M *for Mike* se găsea la zece kilometri în spatele frontului. O înţeleaptă precauţie a comandantului.

*

John Rockaway îşi purta fără grijă tresele de locotenent. Făcea parte din acele vechi familii pentru care armata începe abia de la gradul de aspirant, tot restul nefiind decît o adunătură vulgară de răcani.

---

1 Sarge : diminutiv peiorativ pentru sergent (N.A.).

2 în germană: aviaţie militară (N.T.).

Dar trei ani de deşert, petrecuţi împărţind cu aceşti răcani, grijile; muniţiile şi spaimele lor, îl făcuseră să se lepede progresiv de aceste frumoase principii.

Ştiuse, dintotdeauna, să se facă respectat; mai tîrziu învăţase să se facă şi iubit.

Deşi ofiţer rezervist, Rockaway îşi cunoştea perfect seria. Superiorii îl apreciau în special pentru că, fără să abandoneze un aer de impasibilitate, bine studiat, ştia să se integreze în masa subordonaţilor săi, schimbînd fără efort - caz destul de rar - cravaşa[1] pe grenadă.

Ca înfăţişare, John Rockaway arăta, evident fără voia lui, ca un viking în care s-a pompat sînge saxon. Pe cît de lung, pe atît de slab, el evoca destul de exact aventurierul simpatic, impresie întărită de părul său de un roşu aprins şi de pistruii abundent presăraţi pe un obraz voluntar. Doi ochi albaştri, adînc implantaţi în orbite, dădeau privirii o intensitate aproape stînjenitoare.

În momentul de faţă, Rockhway se găsea la treizeci de picioare sub pămînt, într-un adăpost situat în centrul dispozitivului retranşat al regimentului *43.*

Instalat pe o lădiţă care conţinuse cîndva pansamente individuale, se întreba de ce dracu' colonelul T. F. Priwitt *(D.S.O. and bar)*[2] îl chemase direct, trecînd peste comandantul său de companie, lucru care nu intra defel în obiceiurile colonelului, personaj ce trecea ca avînd regulamentul în sînge. Neliniştit, şi totodată curios, Rockaway îşi punea o întrebare după alta.

---

1 în armata britanică ofiţerii şi subofiţerii purtau în permanenţă o cravaşă ţinută la subţioara stingă (N.T.).

2 Distinguished Service Order - ordin britanic decernat pentru merite militare speciale; în cazul de faţă. cu barete (N.T.).

În faţa intrării în adăpost, un planton se învîrtea de colo pînă colo, în vreme ce o lampă cu ulei împrăştia o lumină săracă proiectînd umbre mişcătoare pe scîndurile care căptuşeau pereţii. În vreme ce afară temperatura era aproape de nesuportat, aici, la zece metri sub pămînt, era aproximativ răcoare, sau mai exact, pentru cîteva momente sudoarea înceta să se prelingă pe după gulerul prea strîns al uniformei.

Brusc, Rockaway se gîndi la Helen şi îşi muşcă buzele. Colonelul ştia că-i aici şi, pesemne, treaba asta îl înfuriase. Regulamentul era categoric: nici un militar nu avea dreptul să-şi aducă soţia pe front, mai ales aici, unde bilanţul operaţiunilor număra mai mulţi dispăruţi, decît morţi. Înaintea plecării sale de la Cairo semnase şi el de luare la cunoştinţă..

Un bătrîn sergent major cu o privire blîndă de miop scoase un cap ciufulit de după prelata ce servea drept uşă „biroului" lui Priwitt. Rockaway se ridică fără grabă, presimţind că este rost de scărmăneală.

Pătrunse într-un soi de cavernă artificială, cu pereţii tapisaţi de hărţi multicolore, în fundul căreia trona un personaj corpolent, arborînd un aer de falsă jovialitate.

– Locotenentul J. Rockaway s-a prezentat la raportul dumneavoastră, sir!

Priwitt dădu vag din cap.

– În regulă. Repaos, debută el şovăitor, de parcă şi-ar fi căutat cuvintele.

Rockaway nu-l slăbea din ochi, încercînd să-şi ghicească sentinţa înainte ca ea să fie rostită.

Priwitt încruntă sprîncenele şi-şi scărpină, cu mîna dolofană, ţeasta pe trei sferturi pleşuvă.

– În urmă cu două zile am fost chemat la Cairo. Eşti la curent, nu?

Rockaway dădu din cap, gîndindu-se plictisit că judecind după turnura pe care o luaseră lucrurile în ultimele cincisprezece zile, şeful nu fusese chemat pentru felicitări.

– Batalionul nostru a fost trimis în rezervă ca să-şi perfecteze instrucţia, insuficientă pînă în prezent. Războiul însă continuă. Luftwaffe nu şomează. Rommel, aşijderi...

În sinea sa. Rockaway scoase un imens suspin de uşurare. Nu era, deci, vorba de ceea ce se temuse el atît de tare, ci doar de o misiune, în fond, încă una în plus. Helen scăpase de data asta., -...în ceea ce ne priveşte, nu stăm nici noi cu mîinile în sîn. *Fritii* au fost opriţi. Ne pregătim de ofensivă, continuă colonelul cu un mic zîmbet forţat, de parcă n-ar mai fi crezut în aşa ceva. Preventiv, armata execută în spatele liniilor inamice anumite misiuni speciale. Înţelegi cam despre ce-i vorba?

– Fără-ndoială, de L.R.D.G.[1]

Priwitt se scotoci prin buzunare şi extrase de acolo o tabacheră din piele, patinată de o îndelungată folosinţă. Apoi, mîinile sale dolofane se întinseră spre dulia de aramă a unui proiectil ce-i slujea drept suport de pipă.

– Ei da, L.R.D.G., sau altele. De pildă, noi. Voi fi sincer cu dumneata, Rockaway. Am şovăit mult înainte de a alege pe careva. Pînă la urmă m-am oprit la dumneata din cauza felului în care comanzi oamenii. În momentul de faţă şi e probabil unica ocazie din

1 Long Range Desert Group: unitate specială de comando, utilizată în acţiuni de sabotaj, informare* şi diversiune duse în spatele frontului inamic (N.A.).

cariera dumitale – poţi spune nu. Accepţi să execuţi misiunea?

Rockaway ezită, pironindu-şi privirea în cea a şefului său.

– Despre ce-i vorba?

Priwitt aprinse un chibrit şi pentru o clipă păru absorbit de contemplarea fumului care se înălţa din pipă. Rockaway nu se lăsă înşelat de stînjeneala şefului său, cu atît mai mult, cu cît, în general, acesta din urmă nu era dintre cei sfioşi.

– Uite, tocmai aici e buba. Din momentul în care o să-ţi spun despre ce-i vorba, intri în „carantină" şi nu mai eşti liber să refuzi. Atunci va fi prea tîrziu, Rockaway.

Locotenentul se lăsă de pe un picior pe altul. Încrederea şefului său era, fireşte, măgulitoare, dar modul în care acesta îi prezenta problema îl făcea să nu se simtă prea în largul lui.

– E pesemne una clin acele misiuni în care şansele de a scăpa cu viaţă sînt nule sau extrem de reduse, nu-i aşa? întrebă el pe un ton voit detaşat.

Priwitt îşi întinse mîinile cu palmele înainte.

– Da' de unde! Lasă, băiete, ideile astea. Sigur, e vorba de o misiune grea, dar odată îndeplinită ai mai multe şanse să scapi cu viaţă decît continuînd să rămîi pînă la sfirşitul războiului la actuala dumitale unitate.

Rockaway închise ochii: să accepte? în sfirşit i se lăsa şi lui o dată dreptul de a alege. Să spună nu? Ar fi însemnat să dea îndărăt. Desigur, Priwitt era mult prea cinstit ca să-i poarte pică, însă el, Rockaway, n-ar mai fi fost niciodată capabil să-l privească în ochi. Şi-n plus, propriul său orgoliu era prea mare ca să poată spune nu.

– Accept!

Rostise cuvîntul cu glas înăbuşit de parcă i-ar fi fost teamă. Preţ de o clipă, obrazul lui Priwitt încremeni. Privirea deveni dură, pierdută în depărtare, ca şi cum, străpungîndu-l pe ofiţerul din fată, ar fi urmărit ceva, dincolo de el.

– Bine, Rockaway. Sper doar că n-o să regreţi. E o misiune cu un caracter destul de special: razã lungă de acţiune. Realizezi cam ce vreau să zic?

– Am doi ani de deşert. Din punctul de vedere al orientării...

– Nu, locotenente. Întoarcerea nu figurează în plan. Asta voiam să spun.

Rockaway se aşteptase la orice, numai la aşa ceva nu. Cîteva clipe se holbă, cu un aer tîmp, la şeful său, de parcă s-ar fi temut că n-a înţeles el ceva. Clipi, apoi înălţă, curajos, fruntea.

– Păi... Mi-aţi spus...

Priwitt ridică o mînă.

– Stai aşa. Am zis doar că întoarcere nu există. Asta înseamnă că vei acţiona atît de departe de bazele noastre, încît recuperarea dumitale va fi practic imposibilă. Am studiat problema sub toate aspectele: imposibilă.

Fraza căzu ca un cuţit de ghilotină. Cri coada ochiului, colonelul îi pîndea reacţiile. Fu însă decepţionat. Locotenentul îşi revenise perfect.

– Îmi permiteţi o întrebare?

Priwitt oftă. Se temuse, pînă-n ultima clipă, de o răbufnire de revoltă din partea acestui om pe care-l condamna. Lăsă în jos pleoapele, în semn de asentiment.

– Presupun că nu mai pot da îndărăt, nu-i aşa? articulă, cu gura uscată, Rockaway.

Priwitt încuviinţă din cap.

– Regret.

– Atunci, de ce eu?

– Ţi-am mai spus, ripostă Priwitt, aproape brutal ca să mascheze jena pe care o simţea crescînd în el. Din cauza felului dumitale de a comanda. Deşi nu eşti ofiţer de carieră, te numeri printre puţinii de aici care au darul să se facă ascultaţi orice s-ar întîmpla. Crede-mă, ceea ce-ţi dau, nu-i un cadou: toate unităţile de care dispun intră în sistemul defensiv al C.R.[1]-ului. Toate, exceptînd doar una: plutonul Mdin compania A We.

– *M for Mike*? exclamă, îngrozit, Rockaway. Dar nu-i un soi de pluton semi-disciplinar unde sînt expediaţi toţi căpăţînoşii de care alţi comandanţi vor să scape?

– Exact, locotenente. Iar dumneata vei avea nevoie tocmai de aceşti „căpăţînoşi", cum le zici. În plus, e singura subunitate pe care ţi-o pot da. Preiei imediat comanda. *Scout-car-ul*[2] meu te va conduce la Farafra.

1 Centru de rezistenţă. Efectiv: un batalion întărit (N.A.).

2 Vehicul de comandament şi de recunoaştere, uşor blindat, apt să circule pe orice teren (N.T.).

CAPITOLUL II

Era cinci după-amiază. Ostaşii se smulgeau cu greu din copleşitoarea toropeală ce-i năucise în tot timpul zilei. Dinspre Farafra răzbăteau primele zgomote.

Trompetul sunase sfirşitul siestei de mai bine de douăzeci de minute, dar era limpede că oamenii nu păreau cîtuşi de puţin grăbiţi să se adune pentru corvoada de întins sîrmă ghimpată.

În mijlocul curţii, orbitoare de lumină, sergentul Sharp aştepta, cu fluierul la gură, ca plutonul M să se decidă să iasă din corturi.

La rîndul său. Richardson turba la el în birou.

Toate acestea îl lăsau perfect indiferent pe soldatul Dean Morton care, împreună cu Tweeny, sufletul său damnat, reuşiseră să-l ducă de nas pe doctor; şmecheria cu termometrul frecat uşurel de pătură în momentul în care infirmierul e, deliberat, cu spatele la tine, nu dădea rateu niciodată.

Cei doi inseparabili fuseseră, aşadar, puşi „sub observaţie" pe opt zile. Termenul expira mîine şi Tweeny se gîndea cu scîrbă că va trebui din nou să întindă această sîrmă ghimpată inutilă sub un soare de plumb topit.

Tweeny agită cana, cu aerul c-ar vrea s-o arunce pe pătură. Zarurile se rostogoliră de-a curmezişul priciului.

– Brelan, anunţă el, cam nemulţumit.

Dean Morton recuperă micile cuburi de lemn, grosolan cioplite, şi, după o rapidă aruncătură de ochi prin salon menită să-l asigure că Sharp nu-şi vîră nasul pe acolo, scuturâ, la rîndul său, cana cu

zaruri, rînjind totodată la auzul strigătelor care veneau din fundul curţii.

Dean Morton era soldatul care totaliza cele mai multe zile de închisoare din tot regimentul. Reuşise performanţa de a se face detestat succesiv, de către toţi comandanţii săi de unitate. Nici mutările în lanţ, nici schimbarea batalionului, nimic nu reuşise să-l încovoaie pe incorigibilul Dean Morton. Într-o zi, unul din comandanţii săi de pluton, se apucase să facă bilanţul pedepselor primite. Totalul astronomic obţinut l-a înspăimîntat într-atît, încît a înaintat imediat un raport. Dean Morton sfirşi prin a da peste un colonel care poseda perfect arta de a utiliza omul potrivit la locul potrivit. Cum însă Dean nu era potrivit nicăieri, colonelul îl expedie la *M for Mike.*

Ca înfăţişare, era mai curînd scund; în prezent, faţa sa arsă de soare şi tăbăcită de vînt nu-l mai diferenţia de camarazii săi, dar altădată fusese de ajuns ca oricine să-şi dea seama că avea de-a face cu un ex-marinar.

Deosebit de puternic şi suplu, era un bătăuş înnăscut. Boxase la un moment dat în echipa companiei din care făcea parte, dar căpitanul comandant fusese nevoit să pună rapid capăt ardoarei combative a noului său recrut.

Aparent, nimic n-ar fi putut apropia pe aceşti doi ostaşi; cu toate astea, se înţelegeau de minune. Tweeny era înalt, solid, cu umeri largi. În ciuda tunsorii monacale impuse de regulament, părul său blond reuşea să se onduleze, dîndu-i aerul unui heruvim rubensian. Cînd rîdea, îşi muşca buza de jos şi multe femei se lăsaseră, probabil, prinse de acest zîmbet fermecător.

Tweeny era ghinionistul bandei. Dealtfel, nimeni nu ştia de ce nimerise la „disciplinari". Zgîrcit la vorbă, nu avea la *M for Mike* ca prieten decît pe Morton. Se ţinea retras şi se putea afirma, fără riscul de a greşi, că Richardson nu-l văzuse nici o dată prin biroul său.

Cu o mişcare bruscă acoperi zarurile care se rostogoliseră pe cuvertură şi le făcu să dispară la iuţeală. Nisipul din faţa intrării cortului scîrţîise sub paşi.

Morton se şi aruncase pe pat şi gemea de ţi se rupea inima.

Prelata de la intrare se dădu la o parte, făcînd loc soldatului Mac Tornton.

– Imposibil! Te pomeneşti că vidanjează pîrnaia! rica-nă Dean.

Tornton clipea, deprinzîndu-se cu penumbra. Recunoscu glasul batjocoritor al lui Morton.

– Eram tocmai pe punctul de a mă coace în cutia aia de tablă, cînd Goofy a venit şi mi-a deschis. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Tipul n-a suflat o vorbă.

Tornton localiză un pat gol şi-şi aruncă păturile pe el. Tweeny se ridicase şi-şi aprinse o ţigară, privind distrat plutonul care se îndepărta pe drumul prăfuit ce ducea la linia a treia.

Dean Morton căzuse pe gînduri.

– Richardson te-a primit la dînsu-n birou? se interesă el cu glas suav.

Tornton dădu din cap.

– Nu, pesemne îşi băuse berica şi acum o lasă să se pritocească!

Din toate cusururile pe care le avea Richardson, singurul care-i lipsea cu desăvîrşire era tocmai acela al băutului. Cum însă transpira din belşug, Dean

profitase ca să lanseze acest zvon, adoptat imediat de întregul pluton.

– Se pare că avem un nou domn şi stăpîn?

– Ei nu! Ce zici Sharp?

– Află, mă, cap de muscă, că de azi de la prînz Goofy nu mai suflă o vorbuliţă.

– Şi cum e noul locotenent?

– L-am văzut doar o clipă, azi dimineaţă, cînd a sărit jos dintr-un scout-car. Un roşcovan, slab ca un ţîr şi cu o mutră ce-ar face şi o maimuţă să lepede.

Dean clătină din cap cu aerul cuiva care ştie ce ştie.

– E limpede, vrea să ne ia maul cu duhul blîndeţii: d-aia te-a şi eliberat. N-ar fi trebuit să ieşi.

– Cee? Ascultă, bă, ştii ce temperatură e la ămiază în cutia aia de tablă? Parcă ai trage foc pe gură. Noaptea în schimb, faci cuie peste cuie. S-am pardon, dar cînd mi-au deschis uşa, am roit-o în galop!

– Ba ai şi mulţumit, nu?

Tornton dădu din umeri.

– Ascultă, urmă Dean, n-ar trebui să le spui ălorlalţi c-ai fost scos pe de-a moaca... O să te ia de muhaia, ba chiar o să creadă că între noul stăpîn şi tine... Te prinzi, nu? Zici pur şi simplu că şeful ăl mare a respins motivul pedepsei. Nu-i mai mişto aşa?

Tornton şovăi o clipă. Era îndeajuns de orgolios şi nu-i displăcea ideea să treacă drept autorul unui meci nul cu Richardson. Dean îi cunoştea vanitatea şi lovise exact unde trebuia.

Tornton se îndepărtă, urmărit de zîmbetul batjocoritor al lui Dean.

Tweeny se desprinse de la fereastră.

– Greşeşti, murmură el printre dinţi. Greşeşti, Dean, vrînd mereu s-o faci pe şeful.

– Mai prost ca aici tot nu pot să pic. Ce, nu-i aşa?

– Ba tocmai că poţi! Habar n-ai ce-i aia o adevărată unitate disciplinară.

– Da' ce, tu ştii?

– Fii atent. Primul lucru pe care-l va face noul comandant, va fi să se informeze. Dacă am reuşit să-i punem cu botul pe labe pe Sharp şi pe Richardson, e că nu se înghiţeau între ei. Dar dacă ăsta, noul, îl cîştigă pe Sharp... Nu uita, Goofy ne ştie pe fiecare, ca pe nişte cai breji; primul care o s-o încaseze, vei fi tu.

Dean nu accepta niciodată un sfat. Doar cînd acesta venea de la Tweeny mai catadixea să-şi-plece urechea. De data asta însă, gura i se crispă imperceptibil.

– Ia te uită, exclamă pe neaşteptate Tornton, băieţii revin!

Tweeny şi Dean se apropiară de o ferestruică şi, pitindu-se din obişnuinţă, îi văzură pe cei din M *for Mike,* cum se întorceau din drum, întinşi pe mai bine de jumătate de kilometru. Sharp păşea în frunte. Ostaşii îl urmau în grupuri de trei, patru, zbierînd tot soiul de cîntecele porcoase.

Pentru prima dată. Dean simţi că-l încearcă o vagă nelinişte.

Oamenii pătrunseră în incinta taberei, vociferînd după cum le era obiceiul. Sharp îi conduse pînă în centrul curţii şi, de bine, de rău, îi alinie pe trei rînduri în faţa P.C.-ului. Ostaşii sfirşiră prin a tăcea, bănuitori şi deja nemulţumiţi. Tweeny şi Dean nu pierdeau o mişcare.

– Drepţi! răcni Sharp, postîndu-se în flancul drept şi ducînd fulgerător mîna la vizieră.

Rockaway se ivise, strîns într-o uniformă de campanie, ajustată pe el. Îşi pusese toate decoraţiile şi ţinea sub braţul stîng o cravaşă din lemn de abanos.

Toate privirile se aţintiră spre el. Încet, fără grabă, ofiţerul trecu prin faţa fiecărui om, apoi se retrase zece paşi interzicîndu-şi să vadă aspectul lamentabil şi neglijent al trupei..

– Domnilor, începu el, mă numesc Rockaway. Locotenent John Rockaway şi începînd de azi de la amiază sînt noul vostru comandant. Sergentul Sharp îşi păstrează funcţia sa de adjunct. Aştept de la voi o supunere absolută şi o ţinută impecabilă. Pînă-n prezent, n-am auzit decît lucruri rele despre voi. Orice aţi fi făcut în trecut, şterg cu buretele. Obişnuiesc să judec ostaşul după comportarea sa în luptă. Şi la ora actuală, e singurul lucru important!

În faţa acestor oameni care fixau cu încăpăţînare bocancii lor de marş, Rockaway încercă un uşor sentiment de ridicol. Zărise ivindu-se în dosul unei ferestre de cort trei mutre. Aia, barem rînjeau pe faţă. Brusc îi veni pofta să le strige-n faţă tot dezgustul de-ai avea sub comanda sa, tot dispreţul pentru banda asta de brute indisciplinate cu care armata nu mai ştia ce să facă. Îşi aminti de vechea sa companie, de toţi băieţii aceia curajoşi, al căror sînge îl supsese nisipul în timpul retragerii. Fuseseră oameni, oameni adevăraţi...

– ...Sînt convins că ne vom înţelege de minune. Veţi dovedi, sub comanda mea, că sînteţi tot atît de buni soldaţi ca şi toţi ceilalţi. Dacă nu chiar mai buni. Contez pe voi.

Mai ţeapăn ca oricînd, Rockaway îl salută pe Sharp trecîndu-i astfel comanda, se răsuci pe călcîie şi intră în cortul P.C.-ului. Aici, zvîrli furios cascheta pe biroul de fier şi-şi trecu, maşinal, mîna prin părul său de culoarea focului. Plutonul rupsese rîndurile. Însoţiţi de hohote de rîs, oamenii se grăbeau să se adăpostească de razele piezişe ale soarelui. Sharp pătrunse la rîndul său în cort şi aţinti asupra ofiţerului o privire întrebătoare.

– Ce părere ai de toate astea, sergent?

Subofiţerul avu o strîmbătură care nu lăsa loc la iluzii.

– Ceea ce le trebuie, continuă Rockaway, este să li se restituie demnitatea, mîndria lor de oameni. Luni de-a rîndul, întreaga armată şi-a bătut joc de ei. Nu mai au prieteni. S-au închircit în ei înşişi şi au trăit într-un soi de surghiun. Ar fi trebuit să li se întindă o mînă prietenească, dar nimeni n-a făcut-o.

Rockaway făcu doi paşi către deschizătura cortului. Ochii i se opriră 1a santinelă. Aşezat pe jos, în nisip, ostaşul se juca absent cu puşca.

Faţa ofiţerului rămase impasibilă.

– ...Trebuie să li se creeze impresia că sînt chiar mai buni decît alţii. Vor să se joace de-a „durii". Ei bine, o să le găsim o joacă pe măsură. Ce crezi dumneata?

Sharp se legăna de pe un picior pe altul, priviridu-l fix pe locotenent, de parcă abia acum descoperea un şef demn de stimat.

– Pînă acum nimeni n-a vrut să-i trateze ca pe nişte soldaţi, făcu el pe un ton plin de reproş. Nimeni nu s-a interesat de ei, altfel decît ca să-i pedepsească. Corvezi, închisoare, iată tot ce cunosc ei de şase luni încoace. Mă ţem că au fost definitiv stricaţi. Cu

atît mai mult, cu cît unii dintre ei au venit aici cu o notă de plată al dracului de încărcată!

– Perfect, zise Rockaway. De azi, gata cu corvezile. Am primit ordin să reiau instrucţia. Pentru început, de mîine, portul, căştii se suprimă. Vreau să se socotească diferiţi de ceilalţi... În bine dacă se poate.

Se răsuci brusc, scrutînd intens chipul osos al lui Sharp, de parcă ar fi pîndit o aprobare; singura expresie fu un scepticism abia voalat.

– Te îndoieşti, nu?

Subofiţerul scoase un oftat.

– Încep să-i ştiu. Mulţi dintre ei sînt incurabili... iar ceilalţi, departe de nişte îngeri...

– Am să mă uit prin livretele lor, ca să-i cunosc mai bine, însă am nevoie de dumneata, Sharp. Fă-mi un raport despre fiecare dintre ei; spune-mi cîte parale fac, ce-au în burtă, care-i moralul, într-un cuvînt, tot ce nu-i trecut în fişa lor, adică esenţialul.

Sharp simţi cum i se pune un soi de nod în gît. Avea în faţa sa un şef care-i cerea în sfirşit ceva, un şef care nu-l mai considera doar ca pe un vechil de profesie.

– La ordinele dumneavoastră, domnule locotenent, avu el surpriza să se audă îngăimînd.

Era o formulă pe care, în şase luni de zile, izbutise să facă în aşa fel încît să n-o adreseze, niciodată, lui Richardson.

Rockaway rămase singur, pradă celei mai adînci descurajări. Nu făcuse decît să joace o comedie, iar acum căpătase certitudinea că M *for Mike* era o subunitate ce nu putea fi comandată şi de care armata voia să se descotorosească, fie chiar

sacrificînd-o. Iar el, Rockaway, urma să prezideze acest sacrificiu.

A doua zi dimineaţa, trompetul sună la ora reglementară. Oamenii se adunară, surprinşi că nu trebuiau să ia casca. Trei soldaţi lipseau la apel. Rockaway primi raportul. Părea şi mai slab, aşa cum era, în echipament de luptă.

– Aţi vrut să cunoaşteţi care va fi reacţia mea la cele întîmplate. Foarte simplu: fără pedepse. Pedepsele sînt inutile. Veţi executa, însă, un marş de antrenament. Vă îmbarcaţi în trei autocamioane care vă lasă în deşert lâ patruzeci de kilometri de aici. Trebuie să fiţi îndărăt pînă la căderea nopţii. Acum, echipaţi-vă! Voi merge împreună cu voi. Sergentul Sharp încheie coloana.

Glasul plesni, sec, în zorii ce se năşteau.

Ostaşii schimbară între ei priviri consternate şi rupseră, parcă în silă, rîndurile. Un murmur furios parcurse cantonamentul.

Sharp se apropie de Rockaway care, impasibil, rămăsese în mijlocul curţii.

– E ceva în neregulă, sergent?

– Absenţii...

– Ce-i cu absenţii?

– N-a apărut nici unul şi deci nu vor lua parte la marş. Or, tocmai ei sînt vinovaţii!

– Exact, ripostă Rockaway. Există aici două blocuri: acela al gradaţilor, adică dumneata şi cu mine, şi acela al soldaţilor. Tipul clasic al unei proaste unităţi. Blocul lor trebuie sfărîmat. Ce crezi că se va întîmpla diseară, cînd băieţii se vor întoarce frînţi şi-i vor găsi pe cei trei, proaspeţi ca nişte zambile?

– Cred că îi vor lua la bătaie... şi că vă vor urî de moarte.

– Perfect, Sharp. Dacă se bat, fă-te că nu vezi.

Rockaway avea dreptate.

Cînd, după nouă ceasuri de marş în plin soare, prin nisipul dogoritor, oamenii se prăbuşiră pe paturile lor şi-i văzură pe cei trei vinovaţi, întregul pluton explodă de furie.

O oră mai tîrziu, un tînăr ostaş se prezentă, clătinîn- du-se pe picioare la biroul lui Rockaway ca să-şi ceară mutarea într-o altă unitate.

– De ce vrei să pleci? îl întrebă locotenentul.

Ostaşul, aproape un băieţandru, fusese, expediat la *M for Mike* pentru o poveste cam încîlcită, cu o întîrziere dintr-o permisie.

– Aş vrea să mă întorc la vechea mea unitate, răspunse flăcăul, răsucind între degete bereta sa kaki. Domnul locotenent Richardson refuza regulat cererile noastre.

– Am să văd ce se poate face. Înaintează-mi un raport reglementar, răspunse Rockaway, cu intenţia fermă de a nu da curs cererii.

Ostaşul pocni din călcîie şi ieşi.

Rockaway se întoarse către Sharp cu care ostaşul venise la raport.

– În sfirşit, un băiat de ispravă. Începe să iasă la iveală. Cum ai zis că-l cheamă?

– Cunning. A fost vărsat de la *28 Pionieri.*

– Pe băiatul ăsta trebuie să-l păstrăm aici, Sharp, adăugă Rockaway, conştient de mortala nedreptate pe care o săvîrşea. Dialogul între ei şi noi prinde să se lege. Acum voi putea da niţeluş bice antrenamentului.

Sharp încruntă din sprîncene, ceea ce îl făcu să semene cu o mumie pergamentoasă.

– Oamenii sînt la pămînt. Poate c-ar fi bine să le lăsaţi mîine o zi de odihnă... O jumătate de zi?

– Nu, Sharp. Trebuie luaţi tare de la început. Împiedicaţi să gîndească. Mîine, deşteptarea la cinci. Nici un fel de repaus, pînă la noi ordine.

*

Tweeny mărşăluia de patru ore sub dogoarea soarelui, cînd auzi primele detunături. Ai fi zis un tunet surd şi difuz ce părea să ricoşeze dintr-o dună într-alta.

Ochii lui arşi de reverberaţie încearcă să desopere de unde provenea zgomotul, fără să reuşească însă. Atunci continuă să înainteze de-a lungul pistei prăfuite. În urma lui se tîra Dean Morton. Jumătate de drum înjurase şi blestemase, dar acum era mult prea vlăguit ca s-o mai facă.

Treizeci de kilometri străbătuţi într-o dimineaţă, după ce în ajun fuseseră parcurşi patruzeci, iată o treabă de natură să-l descurajeze chiar şi pe cel mai călit om.

– Uite-i! anunţă pe neaşteptate Tweeny cu glas sleit.

– Oh, Dumnezeule, asta mai lipsea! gemu Dean descoperind spectacolul.

În mijlocul deşertului, Rockaway improvizase un poligon de tir de o factură oarecum specială. Sharp aştepta în drum, controlînd sosirile. Apoi, în grup de cîte cinci, după ce primiseră în prealabil cîte un pistol mitralieră *Sten,* ostaşii erau îndreptaţi către o dună. Aici, Rockaway le ordona să se culce de-a lungul unei linii marcate cu alb, după care, la un

semnal dat cu fluierul, oamenii porneau să se tîrască spre creasta dunei.

– Să mor dacă porcul ăsta nu trage în ei! exclamă Dean observînd cum locotenentul dusese fulgerător o *303*[1] la ochi, slobozind un foc în direcţia unui codaş.

Nici n-apucă nisipul spulberat de glonte să se aşeze, că cel vizat îşi şi ajunsese camarazii.

– Acum văd cu cine am de-a face, scrîşni Dean printre dinţi. Cu un nebun! Un maniac al trăgaciului! Genul de individ care îşi cîştigă decoraţiile cu sîngele unor amărîţi ca noi... Simt eu că între mine şi el n-o să domnească pacea prea multă vreme!

Tweeny îşi stăpîni un zîmbet şi porni mai departe, urmat de camaradul său care spumega de ciudă.

Ajunşi la piciorul dunei, primiră de la Sharp cîte un *Sten* fără încărcător. Dean aproape că-i smulse din mînă tija de oţel[2] a patului.

– Ticălosule! scrîşni el abia mişcîndu-şi buzele şi îndeajuns de încet ca să nu fie auzit de Sharp. Ai prins glas s-ar zice...

– Termină, Morton! i-o tăie Sharp. Ia-ţi locul lîngă ceilalţi.

– Avem spatele asigurat, nu-i aşa, Goofy? Las' că te prind eu într-una din seri, să vedem atunci dacă te ţii tot atît de ţeapăn!

– Destul, Morton! întinde-o!

Dean fu nevoit să se supună şi să se culce pe nisipul arzător alături de camarazii săi. Bubui un foc

---

1 Puşcă semiautomată sistem Lee-Enfield cal. 303 (7,7 mm) reputată pentru remarcabila sa precizie (N.T.).

2 Pistoalele mitralieră Sten aveau In chip de pat o tijă metalică rabatabilă prevăzută la extremitate cu tălpică (N.T.).

de armă şi cei cinci porniră să se tîrască, cu sudoarea şiroindu-le pe obraz şi pe spinare. Ţesătura aspră a uniformelor li se lipea de piele, impregnîndu-se de nisip.

Tweeny se tîra conştiincios, zicîndu-şi că dacă ai intrat în horă trebuie să joci. Privirea nu părăsea creasta dunei ce părea că n-o să se mai apropie niciodată. La un moment dat, trecu pe lîngă Rockaway care, cu un genunchi la pămînt şi arma rezemată de şold, nu-i acordă însă nici o atenţie. Ochii ofiţerului, adînc înfundaţi în orbite, ardeau cu o strălucire insuportabilă.

Brusc, arma zvîcni şi, înainte chiar ca patul să fi atins umărul, glontele percuta nisipul la treizeci de centimetri de nasul lui Dean. Acesta strînse pleoapele ca să nu fie orbit, simţind totodată cum îi scîrţîie nisipul în gură.

– Las' că te belesc eu! scrîşni el drept răspuns. Îmi pică şi mie, într-o zi, o armă pe mînă. Jigodie!

Ceea ce nu-l împiedică însă să accelereze tîrîşul şi să-l ajungă pe Tweeny care, suflînd din greu, tocmai atinsese, creasta.

Bocancii lui Rockaway se plantară în faţa ochilor lui Dean.

– Nici dumneavoastră, domnilor, nu ştiţi să vă tîrîţi. Să vedem dacă staţi mai bine cu tirul. Luaţi fiecare din lada asta cîte un încărcător. La semnal, foc de voie, în serii scurte.

Supuşi, cei cinci împinseră încărcătoarele în lăcaşurile lor şi traseră, simultan, tijele de armare ale închizătoarelor.

– Douăzeci de paşi îndărăt! Alinierea!

Ţintele apărură. Erau nişte bucăţi de carton avînd vag forma unei siluete omeneşti; fuseseră plantate

la piciorul dunei, astfel încît, trase de sus, gloanţele să se implînte în pămînt, fără riscul de a ricoşa.

Strident, fluierul despică aerul supraîncălzit. Cei cinci proptiră în şold pistoalele lor mitralieră şi, îndoiţi puţin de mijloc, striviră sub deget trăgacele. Rafalele detunară cîteva secunde, apoi un nou fluierat reînnoi vacarmul, şi aşa într-una pînă ce se goliră încărcătoarele. O pulbere fină plutea la piciorul dunei.

„Cel puţin n-au uitat chiar totul" gîndi, în sinea sa, Rockaway.

– Trageţi ca nişte mameluci! răcni el cu glasul său ascuţit. Acum, la grenade! Luaţi-o la stînga!

Mult prea vlăguiţi ca să mai gîndească la ceva, oamenii porniră aidoma unor automate ca să descopere o grămăjoară de grenade de manevră. Pe versantul vestic al dunei fuseseră trase cu var cinci cercuri albe. Cu braţele îngreuiate şi capul golit de gînduri, fiecare dintre ei lansă cîte zece grenade. Prea puţine, însă, căzură la o distanţă eficace de ţinte.

În spatele lor, mereu atent, Rockaway aştepta, mai imobil decît o statuie. De sub beretă, părul său roşu izbucnea ca o flacără. Nu lăsa să-i scape nici unul din gesturile, nici una din privirile oamenilor care-i treceau prin faţă; selecţia viitorului comandou începuse.

– Perfect! anunţă el după ce soldaţii terminară cu lansarea grenadelor. Sînteţi ultima grupă şi întrucît v-aţi mocăit cel mai mult ca să parcurgeţi cei douăzeci de kilometri, e normal să nu aveţi repaus. (Glasul locotenentului deveni pe neaşteptate brutal.) Porniţi imediat. Direcţia: pista. La zece

kilometri de aici se găsesc patru camioane care vă aşteaptă.

Rockaway se răsuci pe călcîie, urmărit de căutăturile încărcate de furie ale celor cinci ostaşi. Dean trase o înjurătură şi cîntări în palmă bidonul său gol. Începea să crape de sete. Îşi privi pe rînd camarazii şi în faţa chipurilor lor dure înţelese că nimeni nu-i va da din apa sa. Dealtminteri, unul cobora deja, clătinîndu-se, panta. Ceilalţi îl imitară. Dean scuipă în direcţia lui Rockaway, ocupat acum să discute cu Sharp, după care porni şi el către pistă. Ca să-şi prindă din urmă camarazii fu nevoit să lungească zdravăn pasul, astfel că ajunse în dreptul lor gîfiind. Pînă şi Tweeny plecase înaintea lui.

– N-ar fi trebuit să beau atîta bere, bombănea careva sughiţînd. Acum, crăp de sete!

– Setea face parte din antrenament, comentă cu amărăciune Dean. Porcul ăsta se pregăteşte să ne frîngă scoţînd untul din noi. Nu-i aşa, Tweeny?

– În orice caz, de transpirat, transpirăm.

Morton se îndreptă de şale. Simţea că auditorul său e gata să se lase impregnat de cuvintele sale.

– Şi toate astea, pentru ce, mă rog? Numai şi numai fiindcă nimeni nu vrea să ridice un deget. Uite, eu o să mă duc şi-o să-i spun prăjinii ăsteia ce cred despre el.

– Mersi frumos, mîrîi careva. Ieri, tot pentru o tîmpe-nie ca asta, a trebuit să facem patruzeci de kilometri. N-am chef să repet figura.

Morton strînse din buze, conştient de surda ostilitate care începea să se nască în sînul plutonului.

– Eu unul, nu merg. Individual, o să ne frîngă, unul după altul. Dacă facem bloc, n-o să ne poată face nimic. Să treacă numai o dată cu vederea ceva şi gata, are mîinile legate. Să rămînem aici. N-o să aibă încotro şi o să vină să ne caute. Sîntem cinci, nu poate să ne bage pe toţi la pîrnaie.

Cei patru continuau însă să înainteze, cu capul plecat şi răsuflarea şuierătoare. Sudoarea amestecată cu nisip pusese pe chipurile lor o mască. Tweeny trecu grăbit limba peste buzele-i uscate, evitînd să răspundă. Printre pleoapele mijite vedea doar îngustul triunghi al pistei, al cărui vîrf se pierdea undeva, la orizont.

– Băieţi, hai să ne aşezăm aici. Doar n-o să continuăm în ritmul ăsta! strigă Dean.

Singurul răspuns fu scrîşnetul tălpilor pe nisip.

– Ei, sînteţi ţicniţi? Crăpăm, dacă o ţinem tot aşa! făcu el cu glas sugrumat.

Ceilalţi nici nu întoarseră capul, văzîndu-şi de drum. Morton se trezi singur, undeva în urmă.

– Aşteptaţi-mă, băieţi, aşteptaţi-mă! răcni el.

I se păru că ceilalţi grăbesc şi mai mult pasul. Îi veni prosteşte să plîngă de ciudă şi furie.

– Bandă de dezumflaţi, laşi, vînduţi! urlă el, oprindu- se, crăcănat, în mijlocul pistei prăfoase.

Dar nimeni nu se întoarse spre jalnica siluetă care oscila pe nisipul în fuziune, beată de oboseală şi furie.

– Tweeny! răcni deoadată Dean. Tweeny, aşteaptă-mă!

Tweeny era însă acum prea departe. Nu auzi apelul camaradului său şi continuă să înainteze, cu ochii plecaţi şi capul vîjîind.

Dean rămase singur în urmă. Se aşeză ca să mai prindă ceva puteri, dar fierbinţeala solului îl făcu rapid să sară în picioare.

– Tot o să trebuiască să mă aşteptaţi la cap de linie, bandă de trădători!

Îşi aminti de Rockaway şi, furios, dădu cu pistolul mitralieră de pământ. Ar fi vrut să-l calce în picioare, dar îşi aminti că tot el va trebui, cu siguranţă, să-l cureţe înainte de a-l preda la magazie şi atunci îl ridică, frigîndu-se de închizător.

– De acord! şuieră'el. Primul set e al tău. De acu', bizuie-te pe mine; o să ai ceva insomnii!

Din pricină că se oprise, fiecare pas îi provoca dureri insuportabile în muşchii picioarelor. Scîntei aurii jucau prin faţa ochilor. Limba era aspră, ca de pisică.

După două ceasuri, Tweeny şi grupul său sosiră la camioane. Toţi ceilalţi veniseră de mult şi stăteau culcaţi sub prelate ca să se adăpostească de dogoarea de cuptor, care se ridica din pământ.

Lîngă un jeep, Rockaway discuta cu Sharp; îndată ce-i zări pe Tweeny, acesta se întrerupse.

– Lipseşte unul, murmură el. Nu-s decît patru.

– Care a rămas de căruţă? urlă Rockaway, al cărui obraz se schimonosi.

– Dean Morton, dom' locotenent. Vine din urmă, făcu unul din ostaşi, prăvălindu-se într-un colţ umbrit.

Rockaway se întoarse către Sharp care se clătina de oboseală, rezemat de bara de protecţie a jeep-ului.

– Dean Morton... nu-i cumva cel de care mi-ai vorbit azi dimineaţă?

Sharp afirmă, dînd din cap.

– Păcat. Din dosarul lui reiese că-i un excelent cerce- taş. Mai adineaori a tras tot încărcătorul numai în nisip... perfect şi asta... Bun, se va întoarce pe jos.

Rockaway se urni din loc.

– Îmbarcarea! răcni el.

Oamenii nu se lăsară rugaţi de două ori. Motoarele mugiră şi, unul după altul, cele trei camioane demarară pe pistă îndepărtîndu-se în direcţia Farafra. Rockaway le urmări cum pleacă, apoi se îndreptă spre jeep-ul său.

Sharp se şi afla la volan.

– Ascultaţi, domnule locotenent, de acord, Dean e un tip infect. Dar ieri a făcut patruzeci de kilometri, iar azi dimineaţă încă treizeci. Alţi treizeci n-o să mai poată face, mai ales că, aproape sigur, nu mai are nici apă. În total sînt o sută de kilometri în două zile şi în plin deşert.

– Şi ce propui? replică Rockaway pe tonul cel mai sec.

– Să-l aşteptăm.

– Trebuie să ştii ce vrei. În momentul de faţă, între ei şi mine se dispută un soi de meci: care pe care. Toţi au ochii pe Morton şi pe noi doi. Îmi trebuie un exemplu. Morton va fi acela. Demarează!

Motorul mugi, două lungi jerbe de nisip ţîşniră de sub roţile din spate şi jeep-ul fu catapultat în mijlocul pistei. Sharp nimeri într-un făgaş, derapă uşor, apoi înscrise maşina pe axul drumului.

- De acord, strigă Rockaway în bătaia fierbinte a vîn- tului. Acum e douăsprezece. Dacă pînă diseară, la nouă, Morton nu s-a întors, mă anunţi şi mergem să-l căutăm.

Oricum, chiar şi fără apă, pînă mîine seară tot nu riscă nimic. Cel mult, o insolaţie.

Rockaway se pricepea să judece o trupă. Ştia să evalueze momentul „de rupere". *M for Mike,* care de şase luni nu făcuse cinci kilometri pe jos, ajunsese la stadiul cînd oboseala riscă să fie mai puternică decît disciplina.

Ca atare, după-amiaza se scurse în inspectarea ţinutei şi a armamentului şi în exerciţii tactice pe o machetă modelată la repezeală în nisipul din curte.

Aşezaţi în cerc, oamenii îl ascultau pe Sharp analizînd rolul cercetaşului de vîrf în cadrul unei patrule de recunoaştere. Îndurară şedinţa de la un cap la altul, fără să scoată un singur murmur.

Rockaway imaginase acest curs cu scopul de a reconsidera autoritatea celui care avea să-i devină secund.

La ora opt şi treizeci, o rumoare parcurse cantonamentul. Rockaway se apropie de deschizătura cortului. Imobili, toţi ostaşii aveau privirile îndreptate către intrare. O siluetă micuţă se apropia, tremurătoare, în văzduhul vibrînd de căldură. Era Morton. Păşea împleticit, nesigur, clătinîndu-se uneori. Abia îşi mai ridica picioarele şi urmele pe care le lăsa în nisip păreau a fi făcute de o pereche de schiuri.

Cîţiva i se adresară cu jumătate de glas. Nici nu catadixi să răspundă, ci se apropie de cortul lui Rockaway. O clipă cei doi se priviră, imobili.

Ceea ce ar fi trebuit să fie o împăcare, fu de fapt o înfruntare. Dean Morton nu se da bătut. Dimpotrivă, chiar şi în stadiul de extremă oboseală în care se afla, mica văpaie ce ardea în fundul pupilelor sale întunecate rămînea mai departe ameninţătoare.

– Ei bine, Morton, iată-te ajuns. Nu-i aşa că n-a fost chiar atît de greu? Mă bizui pe dumneata că n-o să recidivezi. Ştiu că poţi fi unul din cei mai buni ostaşi ai plutonului. Nu mă decepţiona.

Morton îşi încleştă fălcile. Simţea cum începe să clocotească de furie. Vru să-l cravaşeze pe ofiţer cu o frază usturătoare, dar se reţinu la timp. Înspăimîntătoarele marşuri făcute în aceste două zile îi reveniră în memorie. Ştia că n-ar mai fi în stare să reînceapă, nici măcar pe cinci sute de metri.

– Bine, dom'le locotenent, articulă el cu voce spartă, după ce-şi trecu peste buzele spuzite o limbă umflată.

– Eşti liber.

Soldatul se întoarse cu încetineală, sprijinindu-se de peretele de pînză.

– Morton!

Tresări, rămînînd cu spatele la ofiţer.

– Data viitoare cînd ţi se dă o armă, străduieşte-te să tragi la ţintă!

Rockaway văzu silueta soldatului gheboşindu-se uşor, de parcă vorbele sale i-ar fi percutat ceafa.

Morton se îndepărtă, traversă curtea şi pătrunse la el în cort. Nimeni nu-i spuse o vorbă. Dar nici el nu mai avu forţa să realizeze că rămăsese singur şi că-şi pierduse obişnuitul său auditoriu. Ajuns lîngă pat, se prăbuşi greoi pe el.

Tweeny îi luă din mînă pistolul mitralieră şi-i întinse un bidon. Morton bău cu înghiţituri lungi, apoi închise ochii cufundîndu-se fără tranziţie într-un somn de vită.

*

Rockaway conducea repede. Probabil ca să-şi astîmpere nervii. Lăsase plutonul să se odihnească două zile - sîmbătă şi duminică - şi profita ca să facă un rapid salt pînă la Baharieh unde cantona vechea sa unitate.

Jeep ul gonea împroşcînd în urma sa două lungi jerbe de nisip roşcat. Arabi călărind ţanţoşi pe măgăruşi scheletici, cu răni deschise acoperite de muşte, îi adresau saluturi ample şi slugarnice.

Rockaway oftă descurajat. Cei de sus voiau, pur şi simplu să se descotorosească de *M for Mike* şi el fusese ales să-i ducă pe oameni la moarte. Halal mulţumire pentru toate misiunile de ariergardă efectuate în timpul retragerii din aprilie!

Primise ordinul să-i pregătească pe băieţi pentru luptă ca să nu semene prea tare că sînt trimişi direct la abator. Şi, natural, totul urma să fie secret. Trebuia să-i aleagă pe cei mai buni, fără ca ei s-o ştie, de parcă celor de la comandament le-ar fi fost teamă să mărturisească la ce îi condamnă. Ca şi cum victimele n-ar fi avut dreptul să ştie că destinul îi pecetluise.

Rockaway avea sentimentul dezgustător că-i înşela pe oamenii săi. Lealitatea sa înnăscută era adînc rănită şi-l detesta pe Priwitt pentru rolul la care-l obligase.

Împlîntate în vîrful dunelor, aidoma unor pumnale, se iviră cele trei minarete ale Bahariehului, apoi oraşul oglindindu-se în apele Kankossei.

Ofiţerul evită, prompt, un tanc *Grant* care urca, zăngănind, şi se năpusti, ca la curse, pe pantă în jos.

Şi apoi, mai era şi Helen... Iar Priwitt ştia de asta.

Mîinile excesiv de lungi şi osoase ale lui Rockaway se încleştară şi mai strîns pe volan.

În fond, Priwitt n-avea ce să-i reproşeze. Helen era infirmieră în cadrul W.A.A.C.[1], avînd acelaşi grad de locotenent ca şi el. Ceruse să fie trimisă pe frontul de sud - fapt care, iarăşi, n-avea nimic reprobabil în sine, chiar dacă era nevasta unui obscur locotenent care, întîmplător, lupta exact pe acelaşi front.

Sfirşiseră prin a se întîlni. La început pe fugă, între două misiuni. Ea era la Cairo, el se juca de-a v-aţi ascunselea cu Afrika Korps. Apoi - numai Dumnezeu ştie cum! - Helen fusese afectată la spitalul divizionar din Baharien... Evident, treaba asta suscitase destule invidii...

Rockaway îşi încleştă şi mai tare fălcile.

În mod cert, Priwitt voia să dea un exemplu. Dar n-ar fi fost, oare, mai abil s-o mute pe Helen la Londra? Nu, Priwitt gîndea ca un militar. Avea nevoie de un exemplu... şi reuşise din plin!

Fu nevoit să încetinească, cedînd trecerea unui convoi de artilerie care se grăbea să părăsească localitatea. Redemară în spatele unei cotige prăpădite şi stopă, în fine, lîngă sordida casă de chirpici pe care reuşise s-o descopere cînd Helen venise aici şi pe care un sirian i-o închiria la un preţ exorbitant.

Tăie contactul şi închise pentru o clipă ochii. Nu trebuia să-i spună nimic. Absolut nimic. Chiar dacă aveau să se vadă pentru ultima oară.

– Oh, John, eşti frînt!

---

1 Women's Auxiliary Army Corps: Auxiliare feminine ale Armatei Terestre spre deosebire de WRENS (marină) şi WAAFS (aviaţie) - (N.T.).

Era în uşă, cu pletele sale blonde revărsate peste umerii albi. N-o văzuse niciodată atît de frumoasă.

Sări din jeep şi-i atinse buzele cu o sărutare rapidă.

– Mi-e îngrozitor de sete! lansă el pe un ton de falsă veselie, prăbuşindu-se, totodată, pe o canapea.

Helen dispăru în boxa pe care reuşise s-o transforme în chicinetă. Auzi zăngănit de pahare şi contemplă, aproape cu milă, sărăcăciosul mobilier pe care reuşise să-l adune în şase luni de viaţă furată regulamentului.

Nu era mare lucru, dar toate împreună reprezentau universul său, fericirea sa. Deseori, luptînd sau crăpînd de sete undeva în deşert, se gîndise la ele şi nu rareori, gîndul acesta îl împiedicase să lase totul baltă.

Auzi în spatele său un foşnet de rochie, apoi Helen veni lîngă el pe divan. O strînse în braţe, aproape brutal, şi cîteva clipe rămaseră sudaţi unul de celălalt, perfect imobili, ca şi cum ar fi fost o singură fiinţă.

Helen se degajă prima; o făcu blînd, dar hotărît, şi-i întinse paharul de whisky în care clincheneau cîteva cuburi de gheaţă.

Cînd se aplecă spre el, Rockaway notă figura ei crispată.

– John, murmură ea, nu crezi că-mi datorezi o mică explicaţie?

Rockaway îşi goli paharul cu sorbituri lungi. Fruntea îi era îmbrobonată cu picături mari de sudoare. Dintr-o dată, căldura îi păru insuportabilă.

– O explicaţie?

– Ascultă, John, în timpul retragerii te-ai bătut magnific. O ştiu. Mi-au spus-o toţi băieţii care au

trecut pe la spital. La întoarcere, urma să preiei compania *Baker,* din regimentul *25.* Priwitt te propusese, chiar, pentru avansare... În loc de toate astea, ţi se dă comanda unui pluton, exact ca la ieşirea din Sandhurst[1]... şi încă ce pluton! Se pare că sînt toţi beţivanii şi dezertorii, din regimentul *43.* Aşa ceva nu se poate numi o avansare! Ce se întîmplă?... Şi pe urmă, de ce în ultimul timp te întorci atît de obosit? Ce faci cu ei?

Ca să mai cîştige timp, Rockaway se întinse cît era de lung, apoi traversă camera ca să-şi ia o ţigare de pe *o* măsuţă arabă.

Ţeapănă, cu mîinile aşezate pe genunchii săi rotunzi, Helen nu-l scăpă din ochi. Crispată de aşteptare, faţa sa era şi mai frumoasă.

– Mai întîi, începu el, nu sînt nici beţivani, nici dezertori, ci nişte băieţi de ispravă cărora nu li s-a oferit niciodată o şansă de reabilitare.

– Iar tu eşti acolo ca să le oferi această şansă, nu?

– Dacă aşa ceva poate fi numit şansă.

– Nu ştiam că ai un suflet de bun samaritean!

Rockaway căută un răspuns ca să pună, scurt, capăt discuţiei, nu-l găsi şi se apropie de o fereastră în arcadă, resemnat să îndure cele ce aveau să urmeze.

– Bun... să admitem că-i aşa. Dar dacă te-au afectat la plutonul ăla, au făcut-o cu un scop, nu?

– Pe front luptele au încetat aproape complet. În timpul retragerii am pierdut multe unităţi. Acum ne întoarcem pe dos buzunarele şi încercăm să facem foc cu orice surcică.

1 Una din cele mai vechi şcoli de ofiţeri din Anglia (N.T.).

Trase cu coada ochiului spre Helen. Fixitatea privirii sale îi spuse clar că nu credea o iotă din tot ce-i îndrugase.

– Să ştii că nu-s idioată! Şi-n primul rînd, de ce plutonul ăsta e autonom?

Rockaway tresări.

– De unde o ştii?

– Am la spital răniţi din regimentul *43* şi ei ştiu prea bine ce-i cu formaţia asta.

Tonul era sec, aproape casant. În cameră, tăcerea deveni densă.

Rockaway se uita, fără să-l vadă, la un arab înveşmîntat într-o *djellaba* [1] slinoasă, care mîna la adăpătoare două cămile. Se răsuci brusc.

Helen plîngea în tăcere şi nici prin gînd nu-i trecea să-şi ascundă lacrimile.

– Bine, fie! rosti el, hotărîndu-se. Dacă tot vrei să ştii... E vorba să pregătesc o misiune specială. Ea ne va duce foarte departe de bazele noastre, probabil adînc în spatele liniilor lui Rommel. Odată plecaţi, nimeni n-o să mai poată face ceva pentru noi. Cale de întoarcere nu există.

Helen se redresă. Pieptul îi tresări întinzînd pînza subţire a bluzei. Rockaway ridică mîna.

– Te implor, mai cu seamă fără melodramă! Ai vrut să ştii. Iată-te acum lămurită.

– N-ai... n-ai să te mai întorci?

– E clar. Imposibil să traversăm încă o dată pe jos deşertul avîndu-i şi pe huni agăţaţi de coada noastră. Odată misiunea executată, ordinul e să ne lăsăm capturaţi.

---

1 Un fel de halat larg cu capişon (N.T.).

Helen scoase un imens suspin de uşurare. Un zîmbet stîngaci îi lumină chipul şi obrajii i se colorară uşor.

– E minunat, spuse ea cu glas schimbat.

– Ce-i minunat?

– Păi asta. Ai să nimereşti într-un lagăr de prizonieri. Ofiţerii sînt bine trataţi, ştii asta, John? Gata cu războiul, gata cu aşteptatul veştilor, gata cu ascultatul, noapte de noapte, a ştirilor la radio, gata cu totul! O să te ştiu prizonier. La urma urmei n-ai făcut destul pînă acum?

Rockaway se încruntă.

– Cum poţi spune aşa ceva? suflă el consternat. Te-ai zbătut din răsputeri ca să vii aici, lîngă mine, deşi, adu-ţi aminte, ţi-o interzisesem, iar acum te bucuri că o să mă vezi priponit!

– Întocmai! Şi am dreptate! S-a terminat cu bătăliile! Vreau un soţ viu şi nu un erou mort. Doar n-o să ţină războiul ăsta douăzeci de ani! Vreau să te ştiu la adăpost, vreau să te regăsesc într-o zi, să te iubesc cum iubeşte o femeie un bărbat şi nu să contemplu o fotografie, visînd la ceea ce a fost, vreau să simt pe mine mîinile tale şi nu ale altcuiva!

Obrazul pistruiat al ofiţerului păli uşor. Din doi paşi fu lîngă ea.

– Helen, ai înnebunit?

– Nu, strigă ea, dar m-am săturat, auzi, m-am săturat să te văd mereu pe post de erou, în timp ce alţii, învîrtiţii de pe la diverse servicii, se ţin de fusta mea, toţi chiulangiii ăştia care n-au văzut un neamţ la faţă şi nu se gîndescdecît s-o întindă la Cairo, să danseze şi să facă mereu curte la cucoane! La urma urmei, de ce să nu faci şi tu ca ei? Cine te

împiedică? Dar nu, ceea ce iubeşti sînt oamenii TĂI, deşertul TĂU, războiul TĂU. Eu nu mai contez!

– Helen, fii cuminte, spune el îmbrăţişînd-o.

Ea tăcu brusc, ghemuindu-se, zgîlţîită de plîns, la pieptul lui.

Pentru prima oară n-o mai înţelegea. Se simţi dintr-odată victima unei imense nedreptăţi şi strînse şi mai tare în braţe minunatul ei corp. Îl simţi însă reticent, aproape rigid. Şi brusc avu conştiinţa că este infinit de singur.

CAPITOLUL III

– Patruzeci de bucăţi de fontă care se împrăştie în toate direcţiile, un suflu primejdios pe o rază de trei metri şi o schije pe o rază de o sută, iată drăcia pe care o s-o aruncaţi voi acum, vociferă un instructor,

prezentînd cu ochi strălucind de plăcere o grenadă *MilV*[1], pe care o tot sălta dintr-o mînă într-alta ca şi cînd ar fi fost o minge de golf.

Şapte soldaţi cu ochii încercănaţi şi uniformele leoarcă de sudoare stăteau în semicerc în faţa lui, urmărind nemişcaţi cum oul de metal sărea între mîinile subofiţerului. Judecînd după privirea lor atentă, majoritatea dintre ei nu apreciau cîtuşi de puţin dezinvoltura cu care acesta manipula proiectilul mortal.

– Odată cuiul de siguranţă smuls, aveţi la dispoziţie cinci secunde. După aia, lansezi grenada la minimum treizeci de metri şi te aranjezi aşa ca să fii culcat.

Instructorul aruncă o privire feroce către soldaţi de parcă ar fi căutat un voluntar.

– Vom trece acum la partea practică, anunţă el cu un aer pofticios, rezemîndu-se cu nonşalanţă de sacii cu nisip care slujeau drept parapet.

– Primul serviciu e al meu. Uitaţi-vă bine înainte de a vă trînti cu burta de pămînt!

Şi, petrecîndu-şi degetul arătător prin inelul de siguranţă, trase de el cu un gest sec. Braţul „sifonului" zvîcni, se auzi un şuierat.

– Acum număraţi odată cu mine! Unu!

Grenada fumega plimbată pe sub nasul celor şapte.

s

– Doi!

---

1 Spre deosebire de multe alte tipuri, la grenadele englezeşti şi americane declanşarea sistemului de aprindere se produce în momentul scoaterii cuiului de siguranţă şi nu abia după ce a fost liberal şi braţul sifonului (N.A.).

Chipurile se contractau progresiv, nimeni nu mai stătea să numere.

- Trei! Să-l pălească sfintu' pe ăl de-o roieşte!

Brusc doi o luară din loc. În aceeaşi fracţiune de secundă braţul subofiţerului descrise un arc de cerc şi grenada zbură, oblic, peste parapet. Nimeni nu îndrăzni să-i urmărească traiectoria: cu toţii se trîntiră la pămînt.

Grenada explodă în aer, ciupercă veninoasă, brăzdînd cu roşu şi negru cerul ca de plumb topit. Detunătura se pierdu în bubuitul ce venea de pe poligonul de trageri alăturat.

Instructorul care îngenunchiase doar în dosul parapetului de saci, se ridică de îndată ce schijele încetară să mai şuiere.

– Asta-i, anunţă el satisfăcut. Strict interzis aruncarea înainte de trei secunde. În felul ăsta nu riscaţi s-o primiţi îndărăt peste bot. La treizeci de metri de voi e un ţăruş. Ăla-i un neamţ. Toleranţa permisă: doi metri. Hai primul!

De opt zile o scenă asemănătoare se repetă în fiecare dimineaţă în plin deşert, la apus de Farafra.

Nimeni nu trebuia să vadă plutonul M, atîta timp cît dura antrenamentul. Unii pretindeau că măsura fusese luată ca să evite batjocura altora. Dacă părerea asta fusese cîndva îndreptăţită, acum nu mai era; odată plutonul strunit, antrenamentul lui *M for Mike* îşi pierduse treptat caracterul său punitiv în favoarea unei instrucţii intensive.

Rockaway reuşise să descopere cîteva bisericuţe şi, fidel politicii sale, le desfiinţase sistematic constituind şase echipe a cîte şapte oameni. La început plutonul cam strîmbase din nas, dar

amintirea „maratonului" lui Morton îi puse rapid pe băieţi cu botul pe labe.

Cîţiva dintre ei începură chiar să-şi spună că Rockaway reprezenta pentru ei o reală şansă de a ieşi din mocirla în care se înfundaseră. De îndată ce ofiţerul simţi că-i are pe oameni bine în mînă, stopă marşurile de zi şi de noapte şi accentuă ritmul instrucţiei propriu-zise: sculaţi la patru dimineaţa, ostaşii. Îşi începeau ziua cu un marş de douăzeci de kilometri, al cărui scop însă era să-i îndepărteze suficient de unităţile învecinate pentru ca acestea să nu prindă de veste de instrucţia intensivă la care era supus „plutonul disciplinar".

Această subită schimbare de program, precum şi mutarea lui Richardson n-ar fi întîrziat, fireşte, să trezească diverse curiozităţi; de aceea Priwitt hotărîse ca *M for Mike* să se antreneze în afara perimetrului defensiv al regimentului.

Rockaway mergea întotdeauna în capul coloanei şi imensele sale picioroange îi aduceau pe soldaţi de-a dreptul la disperare.

Serile erau consacrate şedinţelor tehnice. La ora şase, cele trei camioane îşi făceau apariţia pe pistă şi oamenii se reintegrau în cantonament, prea sleiţi ca să mai facă altceva decît să se prăbuşească pe paturile lor pliante.

Priwitt nu se zgîrcise la nimic. Zece instructori fuseseră detaşaţi la M *for Mike,* ceea ce sporise ciuda lui Rockaway, care-şi amintea prea bine instrucţia făcută la mare sărăcie, pe vremea cînd era la vechea lui unitate. În faţa afluxului de muniţii, grenade, armament nou, în faţa celor trei camioane abia rodate şi a celor zece instructori specialişti, totul căpătat pe baza unui simplu apel telefonic,

locotenentul nu se putea abţine de la gîndul că ori nedreptatea e mare în armată, ori Priwitt încearcă în felul acesta să facă hapul mai lesne de înghiţit.

Era mult prea tînăr ca să se poată resemna la comandă.

Dar neaşteptata bogăţie de mijloace puse la dispoziţia sa îi dăduse totodată de gîndit şi, uneori, se surprindea zicîndu-şi că poate comandamentul nu caută doar să se descotorosească de *M for Mike.*

Nimeni din regimentul *43* nu se putea lăuda cu o asemenea încadrare, mai cu seamă în această etapă a războiului cînd toţi comandanţii de unităţi plîngeau după gradaţi. Totul părea să confirme că lucrurile aveau să se precipite.

Rockaway se văzu nevoit sa suprime din program şedinţele de *close-combat* [1]; după părerea lui, un asemenea antrenament ori durează şase luni, ori nici o zi. În schimb, pusese accentul mai întîi pe rezistenţa fizică, iar apoi pe reflexe. Reluînd de la bază instrucţia focului, el obligase pe fiecare ca ore în şir să căpieze golind „foc cu foc", încărcător după încărcător, în nişte ţinte de carton. După atingerea unui anume nivel, cursantul trecea la etapa următoare: tragerea din mers, iar apoi la cea din fugă asupra unor pro file ce apăreau pe măsura înaintării. Oamenii păreau să guste acest din urmă exerciţiu.

Aproape nule la început, rezultatele deveniseră, la capătul a opt zile, onorabile. Rockaway voia ca oricare din băieţii lui să poată trage în mod reflex, indiferent din ce poziţie.

---

1 Luptă corp la corp; ostaşul învaţă prize de judo, lovituri de karate, mînui rea pumnalului, strangularea etc. (N.T.). _

Veneau apoi standurile pentru aruncarea grenadei, cărora Priwitt părea să le acorde o deosebită importanţă. Şi aici era vorba tot de lansări din mers. Oamenii se antrenau ceasuri la rînd răscolind nisipul dunelor şi ciuruind sacii parapetelor.

Doi instructori îi familiarizau cu arta infiltrării, umblînd kilometri întregi printre posturi de pîndă fictive. Alţii, îi antrenau să monteze şi să demonteze armamentul cu ochii închişi sau contra cronometru. În sfirşit, o a treia echipă îi învăţa,cum să se protejeze de aviaţia inamică. Exerciţiul era următorul: oamenii mergeau în flanc cîte unul. Brusc răsuna un fluierat. În aceeaşi clipă erau cu toţii la pămînt şi începeau să-şi sape cu picioarele o lungă tranşee în nisip. Cu mîinile desfăceau plasa de camuflaj rulată sul deasupra raniţei şi, strecurîndu-se în şanţ, o desfăceau peste ei avînd grijă să elimine orice umbră. [1] în douăzeci de secunde echipa dispărea complet din ochii unui eventual pilot venit în observaţie.

Standurile funcţionau fără întrerupere toată după-amiaza. Echipele făceau turul complet, fiecare din „discipline" avînd rezervată o jumătate de oră.

Rockaway supraveghea totul, parcurgînd în toate sensurile cîmpul de instrucţie. Fără întrerupere, ochiul său implacabil elimina, evalua, cîntărea. Nici un gest nu-i trăda gîndurile,dar acum cunoştea pe fiecare din oameni de parcă ar fi făcut întreaga campanie împreună cu ei. Nimic nu-i scăpa: nici cea mai mică greşeală, nici cel mai neînsemnat gest de mînie, nici cel mai vag semn de oboseală.

---

1 Aceast procedeu a fost folosit adesea de trupele stationate în desert (N.A.).

Ostaşii puteau să-l vadă în orice moment, fie în jeep, fie pe jos, escaladînd dunele fără să pară vreodată istovit. Doar puţini dintre ei mai continuau să cîrtească. Singurul care nu dezarma era Morton.

Acum, de pildă, studia cu un ochi critic o grupă care se antrena la înaintarea tîrîş. Instructorul urmărea şirul de ostaşi pas cu pas, atent la cea mai mică mişcare. Oamenii se tîrau încet, cu feţele şiroind de sudoare şi trăsăturile deformate de oboseală.

De pe dună răsună un fluierat. Ostaşii se ridicară, unul după altul, desfăcîndu-şi centiroanele ca să se scurgă nisipul adunat între piele şi uniformă. O altă echipă sosea. În locuitorii.

Morton îl reperă imediat pe Tweeny care se scutura de zor şi strigă după el.

– Sînt făcut zob! mărturisi acesta de îndată ce fu îndeajuns de aproape ca să se facă auzit în vacarmul provocat de explozii şi detunături.

Morton scutură din cap cu un aer excedat.

– Asta nu-i încă nimic! Eu unul am dat peste un instructor, un adevărat ţăcănit! Mă întreb cum de mai are încă bila întreagă. Să fiu al dracului dacă schija nu mi-a trecut la zece centimetri de muie... Am văzut cum ţîşneşte nisipul de sub nas... E groasă, ăştia-s adevărate brute, zău aşa... Le şi dă mîna! Pe front nu-i vezi niciodată pe gagii; e prea mare nevoie de ei în spate, la rezerve!

O lucire maliţioasă se aprinse pentru o clipă în ochii cu paiete aurii ai lui Tweeny. Cu o mişcare rapidă îşi trecu mîna prin păr ca să scuture nisipul adunat, apoi se aşeză lîngă Dean.

- Nici tu n-ai prea fost văzut pe-acolo! ricană el.

Tweeny era singurul care-şi putea permite o asemenea remarcă faţă de Morton. Acesta dădu din umeri:

- Aşa-i, da' asta fiindcă ştabii au socotit mai isteţ să mă bage la pîrnaie de la bun început... Oricum, e de necrezut! Nici o unitate de recruţi n-a asudat cît asudat noi. Uite şi tu: tună şi detună din toate părţile. Cît despre lăzile cu încărcătoare, ce să mai vorbim! N-apucăm să descărcăm un camion şi hop altul la rînd!

Tweeny se lungi pe spate şi-şi strecură mîinile sub ceafă. Avea impresia că întregul corp îi protestează împotriva tratamentului la care era supus de mai bine de o săptămînă.

– Rocky vrea să facă din noi cei mai buni dintre cei buni... Atîta i s-a împuiat capul cu isprăvile noastre, încît a hotărît s-o ia de la zero... dar, evident, totul în cinşpe zile. Mă întreb, zău aşa, ce trăznaie a putut face ca să fie mutat la *M for Mike?*

– Cei mai buni! rînji Morton. Aşteaptă tu să dăm de neamţ ş-ai să vezi cum îi scapă din mînă toată gaşca asta de tîrşeloşi. La primul pîrţ de iepure, huşti! n-a mai rămas nici unul! Sută-n sută!

– Nu cred. Băieţii ştiu ce fac. Altădată, n-aveau decît o singură idee: cum să tragă chiulul. Ia zi, de-o vreme ai mai văzut pe unul făcînd-o pe bolnavul? Nu, pentru mulţi Rockaway reprezintă şansa de a deveni curaţi. Şi băiatul a avut deşteptăciunea ca de la bun început să-i facă să înţeleagă lucrul acesta.

Cu o mişcare furioasă, Morton îşi înfipse o ţigară *Camel* în colţul gurii. Fălcile se încleştară adunînd sub pielea obrazului două bulbucături, de parcă omul s-ar fi străduit la reţină în el furia care-l înăbuşea.

– Nu, scrîşni el aprinzîndu-şi ţigara. Îi cunosc eu pe gaşperii ăştia; singurul lucru pe care îl vor e să se vorbească de ei în ziare. Iar de plătit, plătim tot noi... Nu, nu, cînd o fi vorba la o adică, nici unul din băieţi n-o să-l urmeze.

– Da' tu, ce-ai să faci? întrebă Tweeny, întorcînd către camaradul său un obraz curios.

Morton îi ocoli privirea.

– Nu-ţi fă tu griji pentru asta... Nu-ţi bate capul!...

Un fluierat îi făcu pe amîndoi să sară în picioare.

– Poftim! Uite-l şi pe celălalt cretin că adună echipa...

Nu-i scăpă însă privirea amuzată pe care i-o aruncase Tweeny din pricina vivacităţii cu care sărise în picioare, aşa că se îndepărtă legănîndu-şi ostentativ umerii.

De cînd cu nemiloasa sancţiune pe care i-o aplicase Rockaway, Morton observase cum, treptat, treptat, plutonul se separase de el; nefiind prost, pricepuse că de unul singur n-avea cum să învingă, fapt pentru care concepuse o adevărată ură faţă de locotenent şi un profund dispreţ faţă de foştii săi camarazi. Era însă obligat să se ţină după ceilalţi şi, decît să se facă veşnic de rîs clasîndu-se mereu printre codaşi, ajunse să dorească să ateste că poate fi la fel de bun ca oricare altul, fără să bănuie că în felul acesta devenea, progresiv, unul din cei mai buni ostaşi ai plutonului... şi că astfel îşi pecetluia singur soarta.

Frumosul Tweeny îl urmări cum se îndepărtează, scuturat ele un rîs uşor. Era poate, pentru prima oară cînd îl iubea într-adevăr pe prietenul său, neputîndu-şi închipui că ura acestuia era departe de a fi mimată.

La vreo două sute de metri mai încolo, Rockaway şedea pe unul din sacii cu nisip care protejau „depozitul" de grenade. Cu binoclul lipit de ochi, supraveghea diversele standuri, urmărind evoluţiile fiecărei grupe şi controlînd orarul riguros pe care li-l impusese. Sharp era alături de el, răsucind în toate părţile capul său de liliac.

O figură se profilă pentru o clipă în vîrful unei dune, după care dispăru ca să apară, o sută de metri mai încolo.

– Cine-i? întrebă Rockaway, luînd binoclul de la ochi.

– Cred că-i micul Jim York..., dar n-aş putea să jur.

– Ce zic oamenii în legătură cu sacul suplimentar?

Sharp mîngîie cu un gest reflex scurta mustăcioară ce-i umbrea buza de sus.

– Nimic, domnule locotenent... nimic peste ce zic ei de obicei.

– Vezi, dumneata, Sharp, aş putea să jur că greutatea acestor saci corespunde întocmai cu cea a bidoanelor...

– A bidoanelor?

Rockaway îşi muşcă buzele.

– Nu, nimic Sharp... Deci, ce zic oamenii?

– Oamenii nu zic nimic.

– Cum aşa, nimic?

– Ai noştri, nu. Dar cei de la regiment, tot văzîndu-ne plecînd în fiecare dimineaţă încărcaţi ca nişte asini de samar, ne-au găsit o poreclă.

– Ah, interesant! Ce fel de poreclă?

– *M for Mortkey!*[1]

---

1 Joc de cuvinte: monkey înseamnă în engleză maimuţă (N.T.).

O secundă Rockaway rămase interzis, după care izbucni într-un imens hohot de rîs, care-i cutremură umerii osoşi.

– Excelentă!... Zău că le trebuia o poreclă... aveau nevoie!

Privirea ofiţerului era pierdută în depărtări, urmărind o furtună de nisip care se apropia venind dinspre nord.

„...Nu va trece mult, şi vor dobîndi spiritul de echipă... spiritul echipelor MELE... le voi dovedi că valorează mai mult decît trupele obişnuite."

– Trupele obişnuite?

– Nu, nimic, sergent. Spune-mi, Sharp, ştii să te slujeşti de o busolă?

Sharp aruncă şefului său o privire scandalizată.

– De bună seamă! Aşa ceva se învaţă încă de recrut.

Rockaway vîrî mîna în buzunarul interior al bluzonului său, extrase de acolo o busolă neagră, şi-i descoperi cadranul.

– Calculează-mi, te rog, deviaţia de gisment între pilonul emiţătorului radio al batalionului 3 şi minaretul din Farafra.

Glasul sunase sec, autoritar.

Sharp ridică instrumentul la înălţimea ochilor şi făcu două măsurători succesive, ţinînd busola perfect plană în palmă, exact cum fusese învăţat.

– Şaptezeci şi cinci de grade, domnule locotenent.

– Bine. Dar dacă ţi-aş cere să-mi calculezi declinaţia magnetică existentă în centrul regiunii la... să zicem, 1 ianuarie 1920, ai putea-o face?

– Cred că da.

– Ştii să te foloseşti de o busolă solară?

– Ca cele utilizate de băieţii din L.R.D.G.?

– Întocmai, sergent.

– Desigur. Acum doi ani...

– Perfect. Mîine îmi instalezi un stand de orientare şi topografie. Vreau ca fiecare din flăcăii noştri să se poată dirija în plin deşert, ziua ca şi noaptea, cu sau fără Fritz în cîrcă, în plin simun sau pe vreme liniştită, în teren nisipos sau pe grohotiş. E clar?

Sharp îi aruncă o privire intrigată.

– Vezi dumneata, se grăbi să-i explice ofiţerul, s-ar putea ca unul dintre ei să se piardă în cursul unei lupte... iar noi doi n-avem contract cu veşnicia, nu-i aşa? Contez pe dumneata, Sharp.

Şi Rockaway sări jos de pe parapet.

Un ostaş cobora în goană versantul abrupt al unei dune înalte, zigzagînd printre ţintele ce se ridicau la trecerea sa. De cîte ori se afla în linie dreaptă, ţeava pistolului său mitralieră se sălta uşor scuipînd scurte flăcări albastre. Aproape de fiecare dată, ţinta se prăbuşea ciuruită, în timp ce nisipul răscolit de gloanţe se învîrteja la baza ei.

Rockaway urmări cîteva clipe scena, după care sări în jeep şi demară brutal pentru a putea smulge roţile din încleştarea ca de smîrc a nisipului.

Era duminică. Pentru soldatul aflat în campanie, o asemenea zi nu înseamnă mare lucru, iar pentru cei din plutonul M, chiar nimic. Şi pe bună dreptate; izolaţi de şase luni întocmai unor ciumaţi, ziua Domnului pierduse pentru ei orice semnificaţie.

Rockaway hotărîse însă ca duminica respectivă să fie o adevărată duminică. Oamenii n-o ştiau încă şi fiecare îşi vedea de treburile lui.

Pînă una, alta, sosise Ceasul prînzului. Ziua fusese dură, punctată de fluierături, rafale de armă automată şi obişnuitele gîfiituri. Acum, fiecare Se

înghesuia în faţa bucătăriei de campanie, grăbit să termine şi să se poată, în sfirşit, culca şi cufunda într-un somn de brută.

Lîngă maşinile lor de gătit, goi pînă la centură, bucătarii împărţeau mîncarea extrăgînd-o din marmite fumegînde.

Tweeny întinse cu un gest maşinal gamela şi se trezi cu o adevărată Niagară de cartofi fierţi, peste care ateriză, în vîrful unei furculiţe de un stînjen, o bucată de carne friptă. Făcu un pas, un polonic cu vin îi umplu, stropindu-l, cana şi flăcăul părăsi rîndul.

De îndată ce fu servit, Morton veni să se instaleze alături.

– Să mor dacă asta nu-i friptură de cămilă! bombăni el. Mai să-mi rup cuţitul în ea.

Tweeny dădu din umeri.

– Avem şi noi o dată o haleală care nu-i scoasă direct din cutie şi tu faci gură. Eu unul sînt sătul de carnea lor în suc propriu şi de ceapa crudă[1]... Uite, rachete!

Departe, în direcţia frontului, trei comete verzi escaladau bolta cerului.

– Morton le privi cum se desfac, fastuos, în lumina amurgului; le urmară imediat alte două, de astă dată roşii.

– Cine-i în direcţia asta? murmură Tweeny, urmărind cu privirea traiectoria perlelor luminoase.

– Cred că batalionul şase. Pesemne, hunii au trimis o patrulă.

Exceptînd zborurile zilnice ale bombardierelor germane, care-şi purtau încărcătura spre Cairo, de mai

1 Autentic. Din pricina supra-alimentării cu conserve, comandamentul britanic obliga trupa să mănînce ceapă crudă pentru a preveni îmbolnăvirile de scor- but (N.A.),

bine de o lună şi ceva, aceasta era prima manifestare războinică în sectorul regimentului *43.*

În curte toată lumea se oprise din treburi, urmărind cum ultima din rachete îşi termina traiectoria undeva, la orizont. Un convoi trecea, ţesînd în urma sa o cortină de praf. Din pricina depărtării, vehiculele păreau să lunece fără zgomot printre dune.

– Trei verzi şi două roşii... Ce vor să zică? întrebă Tweeny, băgîndu-şi totodată nasul în gamela fumegîndă.

– Lasă-i în pace, mîrîi Morton. Militarii se distrează. Şi cînd te gîndeşti că vom deveni ca ei!...

Pe neaşteptate un glob de foc ţîşni în faţa camionului din capul coloanei; vehiculul cabră brutal, se rostogoli pe pantă-n jos şi explodă.

– Dumnezeule! excalmă Morton. Ei, băieţi, ia uitaţi-vă!

Toată lumea încremenise, privind coloana neagră de fum, care urca spre cerul neîntinat. După cîteva secunde se auzi şi explozia.

În acelaşi moment, Tweeny zări linia fină a aripilor unui avion care zbura razant cu pămîntul. Căscă ochii şi mai descoperi două; unul la dreapta, altul la stînga. Vertiginos, umbrele lor săreau de la o dună la alta. Tot atunci izbucni şi strigătul temut de toţi:

– Messerschmidt-uri! Lufwaffe!

– În adăposturi! urla Rockaway care ţîşnise afară din cortul său, asemenea dracilor pe sîrmă din cutiile-surpriză.

Panica fu generală. Fiecare o luă la goană unde-l duceau picioarele, tîrîndu-se după cea mai mică denivelare de teren sau căutînd să ajungă la

tranşeele antiaeriene, săpate la marginea cantonamentului.

Morton şi cu Tweeny goneau de parcă i-ar fi avut pe toţi diavolii iadului în urmă. Răpăitul sacadat al unei mitraliere domina zgomotul zecilor de picioare. Cei doi accelerară şi mai mult, urmăriţi de viziunea bolizilor de vînătoare.

Plonjară împreună într-o tranşee gata plină şi se lipiră instinctiv de peretele ei.

Acum Messerschmidt-urile se aflau la distanţă de tir. Careva ateriză drept peste capul lui Morton, stîrnind totodată o avalanşă de nisip fin; orbit, ostaşul se frecă la ochi.

Urletul motoarelor devenea, din secundă în secundă, tot mai dantesc. Gloanţele şuierau în toate direcţiile, înfigîndu-se în nisipul moale. Fiecare impact făcea să ţîşnească o fulgurantă jerbă de nisip, un şarpe de foc răsucit în văzduh. Cu o fracţiune de secundă înainte de a fi deasupra cantonamentului, Messerschmidt-ul din stînga îşi lansă bomba.

Crispaţi în tranşeele lor, cei mai curajoşi văzură proiectilul cum descrie, scăpărînd în soare, ucigătoarea sa parabolă înainte de a percuta solul la doi metri de o clădire din tablă ondulată, care se volatiliză pur şi simplu sub efectul suflului., Morton simţi nisipul vibrînd sub el. Violenţa exploziei făcu să se năruie bucăţi întregi din pereţii tranşeei. Nimeni nu scoase o vorbă, fascinaţi cu toţii de răpăitul furibund al tunurilor de 20 mm. Tweeny închise ochii şi-şi muşca buzele, de parcă ar fi încercat să oprească în el ţipătul, în timp ce, fără să-şi dea seama, mîinile sale zgîriau nisipul.

Brusc, urletul motoarelor descrescu. În răstimpul unei clipe, Morton, zări ampenajul cruciform al unui avion masând cerul.

Cele trei Messerschmidt-uri îşi urmară zborul rectiliniu mitraliind tot ce mişca. Preţ de vreo treizeci de secunde nimeni nu clinti, ciulind urechea la sunetul grav şi tot mai stins al motoarelor. În depărtare prinse să bubuie antiaeriana. Primele capete se iţiră deasupra parapetelor, scrutînd cerul cu un aer bănuitor.

În mijlocul curţii, bucătăria de campanie ardea, lăsînd motorina din ea să curgă prin sute de găuri. În jurul ei, o mare de flăcări.

– Rămîneţi pe locurile voastre! Nu iese nimeni! se auzi urlînd un megafon.

Trebuia aşteptat sfirşitul alarmei aeriene, adică semnalul posturilor de pîndă. care să comunice că avioanele s-au îndepărtat suficient sau că au trecut îndărăt linia frontului.

Morton se rezemă de peretele tranşeei. Se simţea ciudat de calm. De fapt, totul se petrecuse mult prea repede ca cineva să fi putu realiza ceva.

Se săltă puţin şi aruncă o privire în curte. Vreo treizeci de gamele străluceau în soare, răspîndindu-şi conţinutul în nisip.

– Poftim, bodogăni el resemnat. De dat n-au fost în stare să dea alarma la timp, da' acu' ne pun să ne coacem un ceas în gropile astea!

Tweeny dădu uşor din umeri. Un zîmbet trist lumină o clipă obrazul său de băiat frumos, cu priză la fete.

– Cel puţin, de aici încolo, o să ştim ce înseamnă trei verzi şi două roşii.

– Se pare că nu-i nimeni atins.

– Dovadă că ne prezentăm mai bine... Acu' două săptămîni, jumătate din noi ar fi rămas afară să caşte gura.

Dean aprinse o ţigară şi suflă cu putere fumul pe nări.

– Aiurea! Eu, unul, nu mă las prins de tîmpeniile lui. Toată chestia era să ne adăpostim şi asta o ştiam şi fără Rockaway...

– A reuşit, totuşi, să facă ceva din noi.

– Da, nişte sclavi. Pe voi v-a avut! Pe mine, însă, nu, ripostă Morton cu un aer de adîncă convingere. Nu-i decît un negustor de galoane la fel ca ceilalţi. Doar că foloseşte o altă metodă, asta-i totul. Iar voi v-aţi lăsat duşi de nas!

Zîmbetul lui Tweeny se accentuă.

– Ş-atunci, tu de ce îl asculţi?

– Pentru că n-am încotro. Aşteaptă tu însă să ajungem pe front... Atunci, fii pe pace, nu mişc pentru el nici degeţelul ăl mic.

Rîsul batjocoritor pe care-l stîrni răzbunătoarea sa declaraţie îl atinse pe Dean în străfundul amorului său propriu.

– Da' tu, tu ai face ceva pentru tîrfa aia a ta? ripostă el vehement.

Chipul lui Tweeny se umbri dintr-o dată. Zîmbetul dispăru şi în fundul pupilelor scăpărară fulgere. Timp de o secundă, imaginea lui Susan pluti peste nisipuri. Îşi încleştă fălcile. Dean lovise exact; ca dealtfel întotdeauna.

Cîteva momente rămase tăcut, muşcîndu-şi buzele. Apoi se aşează şi nu mai clinti.

Cazanul bucătăriei explodă împroşoînd spre cer bucăţi de friptură; hohote de rîs izbucniră mai de pretutindeni.

Ţîrîitul intermitent al unui telefon de campanie răzbătu prin duduitul flăcărilor. După cîteva secunde, Rockaway ţîşnea afară din birou.

– Sfirşitul alarmei! strigă el. Adunarea în centrul curţii!

Capete ciufulite prinseră să apară de prin nisip. Unul după altul, oamenii părăseau adăposturile şi se aliniau în tăcere pe locul de raport.

Sharp prezentă plutonul. Rockaway părea mulţumit; privirea sa ascuţită, de nepătruns, parcurse rîndurile. Apoi, ordonă pe loc repaos şi-i adună pe oameni în semicerc în jurul său. Aceştia se executară într-o tăcere surprinzătoare.

– Bun, începu el. În timpul acestor cinci săptămîni, am cerut mult de la voi. Mai mult decît de la o trupă obişnuită. Mă aşteptam să fiu dezamăgit. N-am fost. V-aţi recîştigat demnitatea de soldat. Nimic nu vă mai deosebeşte de camarazii voştri din alte unităţi. Nimic, afară de faptul că, dintr-un pluton aşa-zis disciplinar, aţi ajuns un pluton de şoc. Socot, aşadar, că e normal să beneficiaţi de aceleaşi avantaje ca alţii. Sergentul Sharp vă va distribui la fiecare un bilet de voie pentru treizeci şi şase de ore. Cele două camioane vor face legătura cu Farafra. Ştiu că pot avea încredere în voi şi că nu va exista nici o lipsă la apel.

Un freamăt de stupefacţie parcurse rîndurile.

– Prima serie pleacă într-o oră. Rupeţi rîndurile!

Oamenii rămaseră împietriţi, neîndrăznind să-şi creadă urechilor. Chipurile lor exprimau o perfectă incertitudine. Cum aşa, o permisie! Dreptul de a părăsi ţarcul de-sîrmă ghimpată, de a merge încotro îţi căşună, de a bea ceva pe terasa unei cafenele, de a face dragoste cu o femeie...

În cele şase luni de consemn petrecute în acest punct de sprijin, aproape că uitaseră ce înseamnă libertatea relativă a celor cîteva ore smulse războiului. Şi-n plus, cine şi-ar fi asumat riscul de a-i slobozi pe flăcăii din *M for Mike,* fie chiar şi în plin deşert!

Într-un tîrziu se smulseră din năuceală. Dar nu răsunară nici urale şi nici nu zburară berete[1] în aer. Doar un concert de discuţii animate. Grupul se destrămă. fiecare pornind spre cortul său.

Morton fu ultimul care se hotărî să se pregătească de ieşire. Un moment, fu chiar decis să refuze ceea ce considera el ca o manifestare suplimentară a şantajului psihologic. Renunţă însă, de teamă că toţi ceilalţi îl vor lua peste picior.

Cînd îşi desfăcu sacul său de marinar, Tweeny se şi apucase să se radă. Dean îi aruncă o privire înciudată, - Te duci la Farafra?

– Auzi întrebare! Păi, îţi dai tu seama ce-i aia să n-ai treabă cu nimeni treizeci şi şase de ore! Să dormi fără santinele, s-o faci pe turistul!

Morton îi contemplă cu un dispreţ prefăcut pe camarazii săi aferaţi în jurul paturilor lor pliante, după care capitulă.

– Cred c-o să uit cu desăvîrşire ce-i aia armata. Gagicilor, fiţi gata! Trei luni de soldă, de prăpădit în două zile. O să-i ard un chef de-o să trăznească! Pe brancardă mă aduceţi îndărăt. Jur!

În biroul său, Rockaway îşi ştergea cu o batistă palmele năclăite de sudoare. Sharp stătea în faţa lui cu teancul de bilete de voie în mînă.

---

1 Trupele terestre britanice (exceptind anumite unităţi din colonii) poartă berete în loc de bonete (N.T.).

– Să ai grijă ca fiecare din ei să fie în uniformă de ieşire. Mergi cu ei, în sat, fără patrule, dar nu-i scăpa din ochi. Contez pe dumneata. În caz de scandal, evită intervenţia poliţiei militare. Priwitt nu mă acoperă.

Sharp rînji, în timp ce privirea îi scăpăra.

– Nici o primejdie! Sînt prea storşi de vlagă. Dacă nu era învoirea, zăceau acum laţi.

– Petrecere bună, Sharp!

Subofiţerul salută şi plecă. Rămas singur, Rockaway întoarse hotărît spatele ferestrei. Dintr-o dată, simţi că-i invidiază pe oamenii săi pentru lipsa lor de griji. Îi invidia şi pentru ignoranţa în care tot el îi menţinuse cu atîta grijă.

Această primă învoire era totodată şi ultima pe care le-o putea acorda: *M for Mike* terminase cu prima parte a antrenamentului. Acum totul avea să se desfăşoare teribil de repede. T.O.-ul[1] din acea dimineaţă îi transmisese ordinul de a rămîne prezent la birou. Era limpede că Priwitt urma să se manifeste. Dar asta o ştia doar el.

Cîteva clipe ascultă cascadele de rîs şi strigătele de afară, apoi uruitul motoarelor; cu o lovitură de picior închise uşa de prelată a cortului.

Telefonul ţîrîi. Mîna osoasă a ofiţerului se întinse după receptor.

– *M for Mike,* numărul unu, se prezentă el.

– Sergentul-major Lawny. Colonelul vă aşteaptă la P.C.

O pocnitură-înăbuşită îi dădu de înţeles că interlocutorul său închisese.

---

1 Tactical Order - ordine, dispoziţii şi instrucţiuni, transmise zilnic de către eşalonul superior subunităţilor în subordine (N.T.).

„Asta-i, îşi spuse el gînditor. Eu n-am dreptul nici măcar la o oră, ca să rămîn lîngă Helen!"

Sharp uitase pe birou un pachet mototolit de Camei. Dezgustat, Rockaway aprinse una. Aşa ceva nu i se întîmpla de două ori pe an. Se simţea însă nervos.

„în sfirşit, o să aflu şi eu care-mi va fi sfirşitul!" medită el cu amărăciune.

Fumul îl făcu să tuşească. Aruncă ţigara abia începută, se ridică şi sări în jeep. Auzind cîrîitul demarorului, şoferul de serviciu ţîşni afară din cort.

– Vă însoţesc, dom' locotenent?

– Nu-i nevoie. Merg singur. Rămîi la telefon.

Ostaşul urmări cu privirea norul de nisip ce se îndepărta de-a lungul pistei.

– Nici el n-a stat cu burta la soare, murmură el chicotind. Are omul dreptul să se dea niţel peste cap!

Ţinîndu-se strîns cu mîinile de marginile benei, Morton îşi mijea ochii, ferindu-i de praf. Ca să nu fie orbiţi, ceilalţi camarazi ai săi se culcaseră, claie peste grămadă, pe fundul camionului.

La un moment dat, privirea sa distinse, printre vălătucii de praf, jeep-ul comandantului. Atunci se lăsă lîngă Tweeny şi-şi trase bereta pe ochi.

– Eroul e în urma noastră! urlă el, ca să acopere şuierul vîntului. A plecat la plimbărică. Se pare că şi-a adus nevasta-ncoace.

– Ei şi ce-i cu asta?

– Da' curviştina ta e aici?

Tweeny tresări. Pumnul său se încleştă pe gulerul lui Morton.

– Ascultă! îi răcni el în ureche. Nu te băga unde nu-ţi fierbe oala! Curviştina mea, cum îţi place să-i

zici, nu-i aici! O ştii prea bine... şi din pricina ei mă aflu unde mă aflu.

În ciuda furiei zugrăvite pe chipul camaradului său, Morton insistă, devenit dintr-o dată extrem de curios.

– Ce ţi-a făcut?

– Destul! N-am păscut niciodată porcii împreună! Viaţa mea personală mă priveşte numai pe mine. Să nu ţi-o spun şi a doua oară!

– O.K.! ripostă, conciliant, Morton. Nu mă prăpădesc deloc după asemenea gingaşe păpădii. Bănuiam eu că trebuie să fie o poveste dintr-astea... Cu moaca pe care o ai, eşti exact genul de garid care se sinucide pentru o boarfă!

Un hop mai violent decît cele precedente îl proiectă în partea opusă a benei.

De aceea, nici nu văzu cum, brusc, obrazul lui Tweeny se golise de sînge.

*

Rockaway conducea repede. Chiar prea repede. De teamă să nu se înfunde în nisipul moale. Dar şi de draci.

Sătul să tot înghită la nisip, depăşi cele două camioane, „tăind" o curbă. Jeep-ul coborî în goană coasta unei dune. O răsucire de volan îl făcu să derapeze, o alta îl readuse pe pistă în scrîşnetul de protest al diferenţialului.

Farafra se apropia. Distingea acum cele două minarete, în vremea asta, mintea sa eşafoda tot felul de ipoteze. Ce mai născocise Priwitt în adîncurile P.C.-ului său subteran? Ce era cu raidul ăsta la mare distanţă? Intenţionau, cumva, să ucidă

vreun personaj sus-pus? Trecu în revistă diverşii generali din Afrika Korps, se gîndi chiar la Rommel, dar respinse singur ideea: nimeni nu putuse vreodată să ştie exact unde e Rcmmeî Şi asta pentru bunul motiv că P.C.-ul său mobil parcurgea frontul în toate direcţiile, chiar şi atunci cînd feldmareşalul lipsea.

Jeep-ul semănă groaza printre catîrii unui convoi, care aducea apă unei baterii de antiaeriană pierdută pe undeva prin nisipuri. Rockaway nici nu auzi înjurăturile soldaţilor. Mîinile sale strîngeau volanul de parcă ar fi fost manivela de ochire a unui *Bofors*[1]. Gonea cu parbrizul lăsat şi nisipul îi împlînta mii de ace în obraz.

Primele cocioabe ale aşezării prinseră să apară de o parte şi de alta a pistei. Inexplicabil, Farafra era pustie. Obişnuita mulţime, gălăgioasă şi murdară, părea să se fi dizolvat în lumina orbitoare a soarelui.

Furat de gînduri, Rockaway nu remarcă însă acest amănunt.

Vedea în schimb fişele personale ale oamenilor săi, le detalia în minte pe fiecare, cumpănind diversele adnotări pe care le făcuse în perioada antrenamentului, în legătură cu comportarea cutărui sau cutărui ostaş.

Un M.P.[2] sări afară dintr-un adăpost, agitînd frenetic braţele. Rockaway blocă frînele.

– Alarmă aeriană, dom'le locotenent. O escadrilă de Heinkel-uri!

– Hotărît, azi e ziua lor!...

---

1 Tun antiaerian sau anticar, cal. 37 mm (N.T.).

2 Prescurtare de la Military Police, poliţia militară (N.T.).

Restul se pierdu în urletul motorului; Rockaway accelerase brutal, dorind cu orice preţ să ajungă la destinaţie înainte de căderea primelor bombe.

„E idiot! Sînt pus să selecţionez oameni după criterii pe care nu le cunosc. Şi pentru care misiune? Dinamitări? Raiduri fulger? Spionaj? De cîţi voi avea nevoie?"

Carcasa carbonizată a unui vechi tanc *Stuart* apăru din văioaga unde o împinsese un buldozer, ca să degajeze unica pistă existentă.

Rockaway n-o învrednici nici măcar cu o privire, ci se angajă în trombă pe uliţa principală a satului. O haită de cîini scheletici se luă, hămăind, după maşină.

În faţa barajului de sîrmă ghimpată, frînă. Nici o mişcare. Ghereta santinelei era goală. În aşteptarea cataclismului, tot ce era viu se refugiase sub pămînt. Claxonul nu deşteptă nici un ecou.

Nehotărît, ofiţerul pianotă cîteva clipe cu degetele pe volan, după care coborî şi îndepărtă singur calul de frizăˡ. de la intrare.

Un uruit regulat umplea văzduhul, contrastînd cu neliniştita tăcere a uliţelor abandonate. Jeep-ul se opri în faţa intrării adăpostului subteran al P.C.-ului, în momentul în care se declanşa tirul de baraj al centurii bateriilor antiaeriene.

Rockaway galopă pe treptele de beton. Bătrînul ser- gent-major Lawny, care şedea pe jos, fatalist, sprijinindu-se cu spatele de grinzile de susţinere, sări în picioare.

– Colonelul vă aşteaptă, dom'le locotenent.

---

1 Obstacol semănînd cu o capră, asemănătoare celor folosite de tăietorii de lemne, peste care a fost întinsă şi apoi învălătucită sîrmă ghimpată (N.T.).

O explozie surdă făcu să vibreze pămîntul. Din tavan se cernu o ploicică fină de beton fărîmiţat.

Priwitt, cu faţa marcată de îngrijorare, citea o notă a Cartierului General. Dulia obuzului de 88 mm, care-i slujea de scrumieră, era pe trei sferturi plină cu cenuşă; alături se odihnea pipa, acum stinsă.

– Mă gîndeam că n-o să poţi veni din pricina afurisitei ăsteia de Luftwaffe. Barajele nu te-au oprit?

Rockaway şovăi. Consemnul era categoric: în caz de atac aerian, nici o mişcare la sol. Orice încălcare se lăsa cu o ploaie de sancţiuni.

– Ba da, domnule colonel, dar eu...

– Mi se pare că i-ai învoit azi pe oameni?

Din ce în ce mai stînjenit, Rockaway se întrebă cum dracu' apucase Priwitt să şi fie informat.

– Să vedeţi... m-am gîndit că...

– În cazul ăsta, presupun că ai veşti bune să-mi anunţi?

Atmosfera se mai limpezi niţel.

– Exact. Primul stadiu, cel pe care mi l-aţi definit în nota dumneavoastră de bază, a fost atins.

Un zîmbet fugitiv descreţi pentru o clipă trăsăturile lui Priwitt. Ghicise, în ciuda volubilităţii, jena ofiţerului. Dar zîmbetul îi îngheţă pe buze cînd o explozie făcu să crape tavanul adăpostului. Rockaway nici nu clipi. Chipul său rămase de piatră şi, din fundul orbitelor, ochii fixau peretele ca şi cînd n-ar fi văzut crăpătura ce şerpuia acum prin beton. Un pîrîiaş de nisip curgea, adunîndu-se la piciorul mesei.

– S-ar zice că azi le-a căşunat pe noi, mormăi Priwitt. Cum se prezintă băieţii dumitale?

– Bine... Chiar foarte bine. Ţin mai departe la reputaţia lor de „duri", dar nu şi la aceea de incapabili. E drept că i-am strîns zdravăn în chingi.

– Zurbagii?

– Ca de obicei. Dar nu-s mai proşti ca alţii.

Un şuier ascuţit, ce se amplifica din ce în ce, pătrunse în adăpost. Solul vibră sub violenţa deflagraţiei. Preţ de zece secunde, praful întunecă încăperea. Cînd se mai aşează, Priwitt îl fixa mai departe pe Rockaway. Acesta îşi scutura uniforma, lucru care-i îngădui colonelului să şteargă, discret, o picătură de sudoare ce apăruse pe fruntea sa pleşuvă.

– Deci, îi socoţi apţi. Vreau să zic apţi pentru luptă?

– Din punct de vedere fizic sînt la punct. Tehnic, aşijderea. Moralmente... Cînd o trupă cedează în faţa inamicului, cedează în primul rînd moralul ei şi atunci...

– Da, ştiu. Există lichele, instigatori?

– Există, admise Rockaway, gîndindu-se la Morton. Unul singur. Ceilalţi s-au desolidarizat de el.

Priwitt despică aerul cu o mişcare bruscă a palmei.

– Elimină-l! Fără şovăire. O să ai nevoie de toţi oamenii dumitale. Vreau ca reacţiile lor să fie exact cele cerute de situaţie. Nu încape alt considerent de selecţie. Trebuie să-ţi fie devotaţi trup şi suflet!

Rockaway avu chef să rînjească:

– Aţi crezut că-mi daţi o bandă de gangsteri. Nu erau aşa ceva. Dar nici să nu credeţi că pot face din ei nişte sfinţi!

Un urlet năpraznic acoperi zgomotul exploziilor şi o cascadă de sfărîmături se rostogoli prin intrarea adăpostului. Deosebit de puternic, suflul îl făcu pe

Rockaway să se clatine şi să se apuce de una din grinzi.

– ...dar în acelaşi timp e unul din cei mai buni trăgători cu pistolul mitralieră pe care-l am, articulă el cu buzele uscate.

Priwitt şedea la fel de ţeapăn.

– În ordine. Eşti unicul judecător. Adu-ţi însă aminte, că e de ajuns o singură greşeală din pornire ca întreaga dumitale expediţie să fie doar un masacru şi, în plus, perfect inutil.

– Mi-aţi ordonat să selectez oamenii în funcţie de anumite aptitudini. Nu mi-aţi spus însă, de cîţi va fi nevoie, continuă Rockaway, nădăjduind să obţină, astfel, niscaiva informaţii în legătură cu misiunea sa.

Priwitt rămase de gheaţă.

– Pe cîţi dintre ei îi consideri apţi?

– Douăzeci în total. Pînă-n prezent.

– Cred c-o să meargă.

Răpăitul brutal al unei mitraliere grele îl împiedică să observe mutra decepţionată a lui Rockaway. Amîndoi rămaseră să asculte rafalele. Undeva departe, un glas striga după ajutor. Urletul proiectilelor umplea adăpostul.

– Sînt bucuros că ai obţinut asemenea rezultate. Acum va trebui să vedem de ce sînt realmente capabili. Evident, vei continua selecţia printre cei deja triaţi. M-am gîndit la o incursiune în folosul companiei B. Fără acest test. nu se poate vorbi că aţi realizat ceva. Lupta e unicul mijloc de a vedea ce-i poate pielea unui ostaş. Caută cu orice preţ contactul cu inamicul. Fii necruţător. Înregistrează-le reflexele. Nimic, auzi dumneata, nimic nu trebuie să-ţi scape: un gest de rea voinţă, un reflex nepotrivit, o ezitare. Elimină, elimină fără milă. Cei

pe care-i veţi avea în faţă, nu vor şti nici ei ce-i aia mila.

Rockaway întîrzie cu răspunsul; un nou *carpet-bombing*[1] se prăvălea urlînd din văzduh.

– Brancardieri! Brancardieri! implora glasul.

Pămîntul se zgîlţîi şi mai tare. Ai fi zis că e un expres lansat cu toată viteza pe un pod metalic. Din tavan praful curgea fără încetare. Crăpătura se mări sfişiind betonul, ca pe o stambă ordinară. O cataractă de nisip potopi adăpostul. Telefonul ţîrîia fără întrerupere, dar cine se mai gîndea să ridice receptorul. Expresul sosea. Apoi deraie.

P.C.-ul plezni ca o corabie prinsă de un ciclon. O parte de zid se prăbuşi vuind şi tone de nisip se revărsară pe culoar.

Rockaway se trînti la pămînt, aruncînd priviri disperate spre ieşire. Groaza de a muri îngropat de viu îi încleştă stomacul. Priwitt se ghemuise în dosul biroului său răsturnat.

Apoi urmă liniştea. Un calm care te înfiora. Numai rănitul continua să urle. Acum însă nu mai erau strigăte de ajutor, ci răcnete nearticulate.

Rockaway se ridică şi scutură cu o mînă tremurătoare nisipul adunat în părul său roşu. Priwitt reveni lîngă birou.

– Planton! chemă el.

Un soldat, palid ca un mort, intră.

– Pune, te rog, totul în ordine, spuse Priwitt cu o voce nepăsătoare şi, ridicînd de jos un plic galben, sigilat, continuă: Iată ordinele dumitale, Rockaway. Bineînţeles, strict confidenţiale. Peste trei zile porneşti în incursiune. Am prevenit artileria pentru

1 Covor de bombe; sistem de atac în care nu-i vizat un obiectiv anume, ci o întreagă suprafaţă (N.T.).

eventualitatea că veţi avea nevoie cumva de o mînă de ajutor... ca să reveniţi. Nu se ştie niciodată...

– Bine, domnule colonel. Însă în ceea ce priveşte misiunea...

– Nu, locotenente. Cea mai mică indiscreţie poate să-ţi fie fatală dumitale, băieţilor dumitale şi, prin ricoşeu, cîtorva sute de oameni. Aveţi prea puţine şanse chiar din plecare, ca să putem neglija măcar una singură!

Convorbirea se terminase. Priwitt îl urmări pe Rockaway cum părăseşte adăpostul, înfundîndu-se la fiece pas în nisipul moale.

Locotenentul se strecură printre dărîmături şi reuşi să se extragă din coridorul prăbuşit. Ochii fură ca arşi de lumina crudă a soarelui. Se simţea zdrobit, secat de toată vlaga. Genunchii i se tăiau. Se sprijini de un zid şi închise ochii, străduindu-se să respire scurt şi des. Cămaşa se lipise de piele, vîrstată de sudoare. Alături, un cîine înnebunit de bombardament, urla, prelung. Fumul incendiilor întuneca cerul. Printre trosnetele flăcărilor, răzbătea sunetul strident al sirenelor de pe ambulanţe.

Rănitul amuţise.

Trecură cîteva lungi secunde. Rockaway deschise ochii. Cu preţul unei sforţări se desprinse din loc, dar, după doi, trei paşi, se opri; rupt în două, jeep-ul zăcea pe fundul unui crater adînc.

Un brusc acces de greaţă îl frînse de şale.

„Exact tipul de comandant de care am nevoie, îşi spunea, chiar în acelaşi moment Priwitt. N-are nervi, nimic nu-l atinge. Rece, ca marmura. Puţini acceptă ideea că trebuie să crape, fără ca măcar să ştie pentru ce..."

Clătină capul cu un aer sumbru, retrăind într-o fracţiune de secundă cumplita noapte în care. trebuise să pună sub microscop fiecare din dosarele subalternilor săi. Nenorocul făcea ca Rockaway să fie singurul capabil să scoată ceva din tipii de la *M for Mike.* Şi, singurul, de asemeni, pe care Priwitt îl destina unui viitor strălucit.

– Facă Domnul să nu mă fi înşelat! murmură bătrînul ofiţer, pe un ton dezabuzat.

CAPITOLUL IV

– Îmi vine să borăsc de ce trebuie să fac!

Instalat pe marginea grosolanei sale mese de scris, Rockaway rostise aceste cuvinte cu glas tare.

Noaptea se lăsa peste dune. Cantonamentul însă nu dormea. Zgomote înăbuşite şi clinchet de arme indicau că oamenii se echipează. Din cînd în cînd, izbucneau vociferările lui Sharp.

Rockaway îşi reluă şirul gîndurilor.

„Pînă şi vitele sînt însemnate înainte de a fi duse la abator. Aici, nici măcar atît! îi iau la grămadă. Pe-nfundate. Ba, mai storc şi zeama din ei ca să-i facă mai buni. Incursiunea asta e inutilă de la bun început. O experienţă, de-a lui Priwitt, ca să vadă care o să facă mai puţină gură atunci cînd le-oi spune adevărul!"

– Domnule locotenent, oamenii sînt gata.

Rockaway tresări. Nu-l auzise pe Sharp intrînd. Lăsă jos gamela al cărei conţinut se răcea, oricum, de cîteva minute.

– Ce spun?

– Că-i vorba de un marş de noapte cu echipament redus. Alţii, c-o să se lase cu sînge... pricepeţi, din pricina învoirii...

– Pricep. Dar cei care n-au fost desemnaţi?

– C-o să le vină rîndul altă dată.

– Asta-i tot?

– Altceva n-am auzit.

- Perfect. Vino cu mine.

Rockaway străbătu curtea pustie şi pătrunse într-un cort ale cărui ferestre şi deschizături fuseseră grijuliu camuflate. Înăuntru, erau douăzeci de oameni în echipament de luptă, cu feţele mînjite cu funingine şi cu pistoalele mitralieră de gît.

Morton fuma. Noaptea, aşa ceva era interzis. Văzîndu-l intrînd pe Sharp, strivi chiştocul, aruncînd totodată o privire piezişă în direcţia lui Rockaway.

Acesta se prefăcu a nu fi observat nimic.

– După cum v-am mai spus, debută el, aţi ajuns la capătul perioadei voastre de instrucţie. Dar, de învăţat, poate învăţa orice imbecil. Să pui în practică cele învăţate, în plină luptă, e însă cu totul altceva. Odată executată această misiune, nimeni n-o să poată rîde de voi. E vorba de o patrulă de recunoaştere în *ţara nimănui.* În sectorul ţinut de compania *Baker*, nemţii au instalat o reţea de posturi de observaţie. Sînt bine camuflate, aproape imposibil de depistat şi posedă mijloace optice puternice, astfel încît nu le scapă nici una din mişcările noastre. Unul din aceste posturi vede ca în palmă sistemul interior de apărare al lui *Baker. În* cîteva zile, inamicul va şti cu precizie care sînt efectivul, armamentul şi materialul companiei B, orele cînd are loc aprovizionarea, schimbul

santinelelor, precum şi ritmul în care avansează lucrările de amenajare a terenului. Acest post trebuie să-l distrugem.

Rockaway făcu o pauză. Feţele oamenilor se crispaseră uşor. Cu toţii îşi ţineau răsuflarea. Deci, de te se temuseră, aia avea să se întîmple.

– Va fi nevoie să pătrundem foarte adînc în teritoriul inamic şi fără sprijinul altor unităţi. Am ales noaptea asta, fiindcă-i fără lună. Vom progresa în două grupe. Prima, comandată de sergentul Sharp, va fi grupa de acoperire; cea de-a doua, comandată de mine, grupa de atac. Fiţi acum atenţi la repartiţie.

Rockaway scoase din buzunar o bucăţică de carton şi începu să strige numele. Sharp nu-i scăpa pe oameni din ochi. Nici unul nu manifestă nici cea mai mică emoţie. Doar tăcerea, aproape religioasă, sta mărturie a tensiunii trăite de fiecare.

– ... Ca armament, pistoalele mitralieră şi grenadele. Puşca mitralieră nu se ia. Trebuie să izbim în dispozitivul nemţesc, aşa cum dai cu pumnul în careva. Tăbărîm pe ei şi distrugem. Şi, rapid, acasă.

Rockaway vru să spună două vorbe şi despre eventualii răniţi, dar se reţinu. Era inutil să alarmeze nişte soldaţi, care în afara terenurilor de instrucţie şi a unităţilor disciplinare nu cunoscuseră, în marea lor majoritate, nimic altceva. La faţa locului, o să se descurce.

– Aveţi douăzeci de minute pentru echipare. Adunarea în spatele *Bren-carrier-urilor*[1].

1 Vehicul militar pe şenile, descoperit, uşor blindat şi, în genere, fără guri proprii de foc. Britanicii îl foloseau ca transportor de trupe (max. 10 pers.) sau ca element motorizat de recunoaştere (N.T.).

Oamenii rupseră formaţia de pînă atunci şi se adunară în flanc, cîte unul, în faţa lui Sharp, ocupat să smulgă benzile metalice care fixau capacele lăzilor cu grenade.

Rockaway mai rămase o clipă, apoi ieşi. *Bren-carrier-* urile staţionau în mijlocul curţii. Pesemne, Priwitt săvîrşise adevărate miracole ca să facă rost de aceste două transportoare nou-nouţe. Instalaţi pe scăriţele vehiculelor, şoferii pălăvrăgeau între ei cu glas scăzut.

– Conductor Mac Travis, se prezentă primul, un colos cu mutră de boxer ghinionist.

– Jack Larry, făcu cel de-al doilea.

– Ştiţi cu exactitate ce-aţi venit să faceţi aici?

Cel care era mai scund, Jack Larry, înaintă cu un pas.

– Transport de patrulă, domn, locotenent. Trebuie să vă conducem pîn' la Baker IV.

– Cine v-a spus?

– Sergentul Sharp.

– Din ce unitate sînteţi?

– Regimentul 25 Transporturi.

– Detaşaţi?

– Nu, graseie uriaşul. Afectaţi.

– De cît timp sînteţi pe *Bren*-uri?

– De doi ani, dom'le locotenent.

– Aţi "făcut" deşert?

Obrazul masiv al lui Travis înflori.

– Ba bine că nu! Trei zile am stat odată-n pană cu neamţu' grămadă pe noi. Am luat parte şi la atacul de la El Agheila şi la retragerea de la Tobruk.

– Mulţumesc. Fiţi gata.

Rockaway reveni în biroul său ca să se echipeze.

"Selecţia lui Priwitt, gîndi el în timp ce-şi încătărăma curelele echipamentului. Nici ăştia nu bănuiesc nimic. Şi uite-i, gata însemnaţi!"

Întinse mîna după busolă, ţinu un moment cadranul în dreptul lămpii ca să-i sporească luminozitatea, apoi o strecură în buzunar. Careva dintre ostaşi îi curăţise pistolul mitralieră. Îl verifică, făcînd să culiseze închizătorul şi împinse încărcătorul în locaşul său.

Oamenii se îmbarcau. Ofiţerul se apropie de Sharp, ocupat să verifice dacă plăcile rabatabile ale benelor sînt bine prinse în cîrlige.

– Cînd ajungem în zona de foc, ia două sute de metri distanţă şi ţine-te după urmele noastre.

– Bine, domnule locotenent.

– Daţi-i drumul!

Rockaway sări în cabina firen-ului. Şoferul demară prudent. Cîţiva ostaşi ieşiseră din corturi ca să asiste la plecarea convoiului. Unul dintre ei aruncă o glumă. Vocea îi suna fals.

În cabină domnea întunericul. Luminiţele violete ale tabloului de bord aruncau reflexe sinistre pe obrazul lui Travis. Dunele defilau abia vizibile în obscuritatea de-afară. Vehiculul îşi croia drumul în plin deşert.

Oamenii din benă tăceau. Se trîntiseră, claie peste grămadă, pe fundul maşinii; prea erau incomode băncile de fier. Mulţi dintre ei aveau să cunoască, pentru prima oară, botezul focului. Aceştia preferau să rămînă cu ei înşişi.

"Fawcett va merge în faţă, îşi făcea Rockaway socotelile. E dintre veterani. Înaintea poveştii ăleia cu refuzul de executare a ordinului, făcuse parte dintr-o unitate de şoc. Fawcett ăsta n-o să se lase

surprins. După el o să vină Tweeny. E calm şi trage bine. Apoi urmez eu, cu restul grupei desfăşurate în triunghi. Stimson se va ocupa de legătura cu Sharp..."

– N-aţi fost în regimentul 27, dom' locotenent?

Rockaway căscă ochii.

– Ba da. Compania *Able.* De ce?

Mac Travis dădu din căpăţîna sa gigantică.

– V-am văzut. Eram lîngă Ain cînd nemţălăii şi-au lansat contra-ofensiva. În momentul ăla, puneaţi mine, nu-i aşa?

– Exact. Pîn' la urmă ne-am rătăcit şi, la înapoiere, din toată compania, nu mai rămăseseră decît două plutoane.

– Păi, ştiu, că v-am dat benzină.

Amuzat, Rockaway îl cercetă mai îndeaproape pe conductor. Nu-şi amintea să-l fi văzut, dar, Dumnezeule, ce bramburească era atunci! Fără să ştie bine de ce, dar faptul că Mac Travis fusese împreună cu el la Ain Touat, îl mai linişti.

– Iată bateriile grele.

Monştrii tăcuţi, tupilaţi sub plasele lor de camuflaj, tunurile de 155 mm-lung., dormeau. La intrarea în P.C.-urile care comandau tirul, felinarele de vînt aruncau o lumină palidă.

Lăsînd în dreapta sa bateria, convoiul, cu toate luminile stinse, în afara celor de camuflaj, se împlîntă în noapte. Conducînd cu treizeci la oră, Mac putea asigura direcţia fără prea mari riscuri de a se rătăci. Dealtfel, cunoştea sectorul ca pe propriul său buzunar.

– Vă ştiu toţi cei din *43,* dom' locotenent.

– Sînt de doi ani la regiment, oftă Rockaway.

– Vreau să zic... mutarea dumneavoastră la *Monkey* a mirat pe toată lumea.

Rockaway şovăi, luat pe neaşteptate.

– Nu-i unitate care să nu fie în budă... După retragere, a fost nevoie să adune cadrele cu mistria de pe unde s-a putut.

– Nu prea ard de nerăbdare băieţii dumneavoastră să vază a ce miroase obiala neamţului!

– Nu. Dar sînt toţi prieteni între ei. La primul mort, se vor transforma...

Rockaway tăcu. Poate că asta şi era adevărata raţiune a incursiunii ordonate? O clipă, îl încercă gîndul că Priwitt sconta tocmai pe aşa ceva. În cazul acesta, jos pălăria! Bătrînul crab ştia să fie psiholog la nevoie.

În stînga, defilă un bivuac înconjurat cu sîrmă ghimpată.

– Poziţiile infanteriei. Ne apropiem de baraj, mormăii Mac, schimbînd viteza ca să urce o pantă.

"Eşalon de contra-atac, diagnostică Rockaway. Mai sînt trei kilometri."

Coborî geamul. Aerul era răcoros. Curînd avea să devină glacial.

Pe coasta ultimelor dune, tranşeele desenau reţeaua lor capricioasă. Apoi, fără tranziţie, urmă grohotişul. Un platou drept ca-n palmă, întinzîndu-se pînă la infinit. Tăblăria Bren-urilor trepida acum, pe laterita cu margini tăioase şi neregulate. Volanul juca în mîinile bătătorite ale lui Mac. Din cînd în cînd, o tranşee părăsită tăia pustietatea, ca o rană prost cicatrizată.

Mac stinse bordul şi farurile de camuflaj.

Încă doi kilometri. Cinci minute de mers. Brusc, un soldat se desprinse din noapte, crăcănat în mijlocul pistei. Vehiculul stopă, cu motorul duduind la ralanti.

Departe, spre sud, o rachetă luminoasă se înălţă pe cer.

– Eu sînt jalonerul, dom'le locotenent. Am fost preveniţi de Statul-Major.

– Urcă pe scară.

Bren-carrier-ul redemară. Tranşeele şi cazematele se îndesiră, fiind totodată săpate mai adînc. Instalate pe parapete, santinelele vegheau, scrutînd întunericul.

În benă, oamenii se sculaseră nervoşi. Morton, la fel de prost dispus, strîngea în mîini pistolul mitralieră. Vîntul îi şfichiuia obrazul. Alături de el, Tweeny dormita cu capul sprijinit pe braţele încrucişate.

– Ne apropiem. Un tip s-a urcat pe maşină.

Tweeny mormăi ceva ininteligibil.

Brutală, o lovitură de tun despică noaptea. Obuzul trecu urlînd, ca să se piardă undeva în noapte.

– Nu-ţi vezi nici deştele!

Tweeny se întinse alene:

– Dacă asta te poate consola, află că nici Fritz nu şi le vede!

– Iţi place, hai? Ai s-o poţi face pe spadasinul! Doar că, dacă crăpi, nimeni n-o să te vadă în halimaua asta. Poţi tu zbiera cît vrei, nenică, nici Rocky şi nici altcineva n-o să-ţi vie într-ajutor.

Tweeny rămase ca de piatră.

Morton continuă, cu voce scăzută:

– E ceea ce cauţi, aşa-i? Pesemne că era trăznet gagica de vreme ce te-a pus în halul ăsta pe jeratic!

I-ar fi plăcut să-l vadă sărind în sus, ieşindu-şi din fire, să vadă mînia aprinzîndu-i privirea, să-l audă răcnind. Şi toate astea pentru ca el, Morton, să uite că moare de frică. Dar Tweeny nu făcu altceva decît să dea din umeri.

– Sinuciderea e o tîmpenie. Ca orice moarte inutilă.

– Iar tu cauţi să devii "util", nu-i aşa?

– Ajunge, Morton! Nu eşti decît un îngîmfat. Pînă nu demult, tăiai şi spînzurai după bunu-ţi plac. Ai înţeles c-a înţărcat bălaia în ziua în care Rockaway te-a lăsat pe pistă. Ce i-a mai umflat rîsul pe băieţi cînd te-au văzut sosind, şontîc-şontîc! Te-ai trezit, brusc, de unul singur. Şi asta nu i-ai iertat-o niciodată. Un îngîmfat jignit, asta eşti! Acum, cauţi să te convingi că ceilalţi sînt idioţi. Il urăşti de moarte, nu-i aşa?

De data asta, Morton fu cel care încasă. O clipă îl ţintui pe Tweeny cu privirea, apoi se îndesă într-un colţ al benei, preferind să rămînă singur cu frica sa, decît să audă, spus cu glas tare, ceea ce îşi ascundea lui însuşi.

– Da, mîrîi el, îl urăsc de moarte.

O smucitură brutală îi azvîrli pe toţi în faţă. *Bren-car- rier*-ul stopase lîngă o cazemată camuflată sub o grămadă de pietriş.

Rockaway îşi scoase capul afară.

– Linia-ntîi! indică laconic jalonierul. Acu o luăm la stînga prin coridor[1].

Trei oameni ieşiră în tăcere din cazemată, îndepărtară caii de friză şi făcură un semn. Mac ambreie şi străbătu ultimul baraj de sîrmă ghimpată

1 Cîmpurile de mine au constituit unul din cele mai utilizate mijloace de luptă în războiul din deşert. Numai jalonierii cunoşteau trecerile prin aceste cîmpuri, de unde şi absoluta lor necesitate.

la pas. Conducea cu acea supleţe pe care ţi-o dă experienţa. Volanul abia se mişca între degetele sale butucănoase. O abatere cît de mică, o simplă greşeală şi riscau să se trezească în plin cîmp de mine.

"Patru metri lăţime, spusese odată Priwitt, e cam strimt pentru un *Bren.*"

Tensiunea crescu instantaneu. Din acel moment, *M for Monkey* pătrundea într-un teren descoperit. Oamenii văzură dispărînd reţeaua de sîrmă ghimpată. Sub impulsul aceluiaşi reflex, privirile lor se aţintiră spre halucinantul platou de laterită. Pe întindere de kilometri nu exista nici o denivelare, nici o asperitate, nimic după ce te-ai putea adăposti.

În ciuda frigului, fiecare din ostaşi se instală pe banchete, strîngînd armele în mîini, gata să sară afară la prima explozie.

Rockaway pusese la viaţa lui suficiente mine pentru a proteja retragerea Corpului IV Armată ca să nu cunoască redutabila eficacitate a acestor arme şi să nu nutrească faţă de ele cel mai profund respect. Se străduia să-şi păstreze calmul, dar buzele sale strînse, aproape vineţii, trădau îndeajuns nervozitatea care-l stăpînea.

Cîmpul de mine era adînc. Traversarea lui dură mai bine de zece minute. Jalonierul îl dirija pe Mac, mergînd înaintea maşinii şi studiind repere ştiute numai de el.

Brusc, omul desfăcu ambele braţe. Travis frînă sec. Cu o zmucitură, vehiculul stopă.

Jalonierul dispăru înghiţit de întuneric. După vreo două minute reapăru, păşind prudent pe grohotiş.

– Ieşim, spuse el cu glas scăzut, sărind pe scara trenului. Încă douăzeci de metri şi gata. Ultimul post de pîndă e la cinci sute de metri de-aici.

– Înainte! ordonă precipitat, Rockaway.

Mac ambreie imediat, vizibil încîntat să scape de strimtul culoar. Un pietroi dat cu var lunecă pe lîngă şenilă.

– Acum, dă-i bătaie!

Uşurat, Travis acceleră. *Bren*-carrier-ul vibră sub impulsul motorului şi se năpusti în bezna compactă.

– La dreapta... şi mai la dreapta, indică jalonierul.

Mac viră, ascultător. Nimeriră exact avanpostul; călăuza îşi cunoştea meseria. De îndată, Travis tăie contactul.

– Debarcarea! şuşoti Rockaway sărind afară.

Înţepeniţi şi pe jumătate îngheţaţi, oamenii se lăsară să lunece pe piatra platoului. Nici un zgomot Cu spaima-n suflet, se aliniară în şir indian.

– Fawcett, ia-o înainte! Tweeny, după el!

Cei doi strigaţi părăsiră şirul şi se plasară în faţa lui Rockaway.

– Atenţie mărită. Eu vin în urma voastră, la douăzeci de metri distanţă.

– Oamenii mei sînt aici, domnule locotenent.

Era Sharp, apărut ca din neant.

– Bine, sergent. Atenţie la legături. Înainte de plecare, ia contact cu postul de pîndă, ca să nu ne trezim mitraliaţi la întoarcere.

Sharp făcu tăcut din cap în semn c-a înţeles.

– Dă-i drumul, Fawcett. Sînt doi kilometri de teren descoperit în faţă. Bagă de seamă la patrule.

Ostaşul sări peste parapetul unui şanţ de evacuare părăsit şi dispăru în întuneric. Tweeny îl urmă.

Rockaway porni la rîndul său, călcînd cu grijă, ca să nu se rostogolească pietrele. Înaintarea, remarcă el imediat, era dintre cele mai silenţioase. Maşinal, oamenii puneau în practică ceea ce asimilaseră, cu preţul propriei lor sudori, pe cîmpul de instrucţie.

Ţara nimănui era liniştită. Chiar prea liniştită. De o parte şi de alta, fiecare pîndea ca să poată ucide el primul şi-n felul acesta să-şi mai prelungească, un pic, viaţa. Un vînt îngheţat bătea, pieziş, peste platou, şuierînd printre pietroaie. Începea să fie frig de-a binelea.

Rockaway consultă rapid busola asigurîndu-se că direcţia e bună. Prins de piciorul său stîng, *pedometrul*[1] ţăcănea la intervale regulate.

În noaptea aceasta, locotenentul era, poate, singurul om care nu simţea frica încleştîndu-i măruntaiele. Pentru prima oară în viaţă, făcuse pace cu el însuşi. Nu mai era prins în capcana lui Priwitt, trăia un sentiment de totală detaşare. Tot căinîndu-şi oamenii, ajunsese să se identifice cu ei. Persista doar reacţia comandantului: "Dacă oricum mi-e dat să cad prizonier sau să mor, măcar să fie cu folos. Trebuie să reuşesc. Prea am trudit din greu ca să eşuăm acum. Ş-apoi, dacă băieţii mei nu merită moartea, merită cu atît mai puţin eşecul. Au dat tot ce aveau mai bun. E de datoria mea să-i conduc la victorie şi să...".

O rachetă albă ţîşni de nicăieri şi se arcui pe cer ca o cometă.

Toţi se aruncară, instantaneu, la pămînt. Fără un strigăt. Fără un ordin.

---

1 Instrument care înregistrează numărul de paşi făcuţi, permiţînd astfel un calcul destul de exact al distanţei parcurse (N.A.).

Suspendată de paraşuta ei, racheta se desfăcu, iluminînd un sol arid de pe care dispăruse orice formă de viaţă. Fiecare păstra cea mai perfectă imobilitate, preocupat să se confunde cu micile denivelări ale platoului.

Balansîndu-se uşor, globul de aur cobora. Haloul care-l încercuia parcă se juca cu noaptea, aruncînd mişcătoare pete de lumină. În sfirşit se stinse şi întunecimea reveni, opacă.

Cîteva secunde ostaşii aşteptară, crispaţi, apoi săriră, supli, în picioare. Rockaway aruncă o privire grăbită pedometrului. Parcurseseră aproximativ doi kilometri. Pocni din degete şi înaintarea fu reluată, şovăitor, orbeşte.

Fawcett mergea aproape pe pipăitelea, temîndu-se să nu se agaţe în vreo reţea de sîrmă ghimpată. Pînă să apuce el să se descurce, tot sectorul ar fi fost iluminat, ţintuind patrula pe pămîntul gol. Cîţiva dintre ai săi ar arunca nişte grenade fumigene şi *Monkey* s-ar retrage, lăsînd ciuruiţi printre bolovani jumătate din oameni. Dar în momentul acela el, Fawcett, ar fi demult mort...

Nervos, desprinse o grenadă, băgă degetul în inelul de siguranţă şi sări în sus de trei coţi în clipa în care Tweeny îl împinse în spate cu ţeava Sfen-ului.

- Pe burtă!

Se trînti, cu o uşoară întîrziere, ameninţînd noaptea cu pistolul său mitralieră. Rockaway se tîra printre umbrele lipite de sol.

– Stimson! chemă el într-o şoaptă abia perceptibilă.

Una din umbre se agită.

– Aştepţi aici. Cînd apare Sharp, îl previi şi rămîi cu el.

"După cinci minute, îi schimb pe amîndoi, îşi zise Rockaway. Şansă egală pentru toată lumea."

– HALT![1]

Amplificat de adînca tăcere care domnea, strigătul păru monstruos.

Şi, fără tranziţie, infernul se declanşă. Fawcett lansă grenada, azvîrlindu-se simultan la pămînt. Ghemuit, cu patul pistolului mitralieră lipit de şold, Tweeny golea încărcătorul razant cu solul. Rockaway smulse cuiul de siguranţă al unei M.K. 2[2]. Un tropot de paşi în spatele său: oamenii se desfăşurau în trăgători.

Singura lor şansă de a scăpa teferi din belea era să distrugă postul. Lucru pe care-l ştiau.

Văzduhul vibra deja de staccato-ul vertiginos al Sten- urilor. Un *Schmeissei*[3] răspunse cu o rafală timidă. Flăcările de la gura ţevii fură imediat reperate şi toate grenadele zburară într-acolo. Sfărîmate de explozii, pietrele zburau în toate părţile. Aruncate cu precizie, grenadele se rosto-goleau în postul de pîndă, sfirtecînd pămîntul, dizlocînd grinzile de susţinere, rupînd în bucăţi pe cei dinăuntru.

Urechea lui Rockaway păru să prindă un răcnet.

– Înainte! zbieră el.

Fu asaltul. Precedat de o pînză de foc, *M for Monkey* dădu năvală. Primii care aterizară în tranşee îşi goliră încărcătoarele în gaura neagră a unei excavaţii. O grenadă îi lichidă pe supravieţuitori.

Expert, Rockaway parcurse scurta tranşee semicirculară ca să se asigure că nu comunică cu interiorul. Oamenii se lăsau să cadă care pe unde,

1 STAI! în nemţeşte (N.T.).
2 Grenade ofensive Mill's (N.T.).
3 Pistol-mitralieră german, cal. 9 mm (N.T.).

ne mai îndrăznind să tragă de teamă să nu atingă vrun camarad. În centrul tranşeei se deschidea intrarea unui adăpost. Ultima rafală fu pentru el.

O formă omenească în veston de culoarea nisipului sta sprijinită de parapet. Mîna lui Rockaway se împiedică de ea, forma mişcă, apoi se prăbuşi pe fundul tranşeei, flască, aidoma unei băşici sparte.

Una din grenade aprinsese o ladă care se afla în adăpost. Oamenii se repeziră să stingă flăcările, făcînd să ţîşnească scîntei de sub tălpile bocancilor.

Rockaway intră, izbi cu piciorul în ceva moale şi apăsă pe butonul lanternei. Fascicolul îngust de lumină descoperi un pat gol, apoi trei cadavre zăcînd lîngă peretele din fundul cazematei. Era clar că oamenii fuseseră striviţi de suflul primelor grenade.

– Nici măcar n-au avut timp să iasă, murmură, satisfăcut, Rockaway.

Se răsuci pe călcîie şi dădu nas în nas cu Morton. Acesta se apropiase în tăcere şi acum îl fixa pe ofiţer, cu obrazul schimonosit.

– Bună treabă, Morton! Pesemne, nici n-au apucat să priceapă ce li se întîmplă. Unde-i luneta binoculară?

Morton se dădu la o parte, fără să răspundă; Rockaway sări îndărăt în tranşee. Imediat, reperă masivul instrument optic. Un ostaş îşi făcea de lucru cu maneta giroscopică.

– Fixaţi două grenade de drăcia asta şi pregătiţi-vă s-o luaţi din loc.

Oamenii se apucară de treabă. Uşurinţa cu care fusese distrus postul îi uluise pe majoritatea dintre ei. Cei ce nu mai fuseseră în foc nu-şi reveneau văzînd cadavrele pe care, în graba plecării,

camarazii lor le călcau în picioare. Unii se fereau, cu silă, ba chiar cu un soi de spaimă. Evitau pînă să şi privească în direcţia lor.

– Gata, dom, locotenent!

Din doi paşi, Rockaway fu lîngă lunetă. Una din grenade fusese fixată la sistemul telemetrie, cealaltă între cele două prisme. Lucrătură fină, ce mai! O singură M.K. 2 ar fi fost suficientă ca să pulverizeze aparatul cu trepied cu tot. Se sprijini cu mîna de un sac de nisip sfirtecat şi se întoarse către oamenii săi care aşteptau.

– Plecarea imediat. Lonsdale, treci în cap. Formaţia în flanc cîte unul. Atenţie: Sharp e la cinci sute de metri.

Verifică dacă toţi sînt prezenţi şi ridică o mînă:

– Daţi-i drumul!

Soldaţii tocmai escaladau parapetele cînd primele rachete incendiară deşertul cu strălucirea albă a magneziului. Înmărmuriţi, fiecare înţepeni pe loc ca izbit de un glonte în plin avînt.

Acum, toate posturile de pîndă lansau rachete.

– Dumnezeii mă-şi, ne-au prins! înjură Fawcett, trîntin- du-se la pămînt..

Vîntul continua să sufle cu putere, împingînd bulgării de lumină spre poziţiile engleze. Platoul se dezvăluia cu o tragică precizie.

Urnind ca un tren, primul obuz percută o grămadă de pietre, departe, spre răsărit. Al doilea, explodă în faţa postului distrus. Între Sharp şi grupa de atac.

– Tir de baraj. Nu se mocăie, ticăloşii! mîrîi Fawcett.

O ploaie măruntă de pietre căzu peste oamenii întinşi pe pămînt. Un al treilea obuz, izolat, explodă zgîlţîind platoul. După aceea se făcu linişte.

– Au terminat reglajul, gîndi Rockaway. Acum sîntem în pom!

Spintecînd văzduhul îngheţat, salva de 88[1] venea. Oamenii zgîriau piatra, încercînd să se îngroape în pămîntul de Cremene.

– Cu toţii înapoi în adăpost!

Cîţiva ostaşi săriră în picioare, siluete rapide gonind în zig-zag printre explozii; alţii rămaseră nemişcaţi, urlîndu-şi groaza în tunetul deflagraţiilor.

Schijele şuierau, despicînd noaptea şi ricoşînd de pietre.

Rockaway plonjă în tranşee în momentul în care o nouă salvă strivea platoul. Pătrunsese în adăpost, călcînd peste leşuri; oamenii îl urmară şi curînd întreaga grupă de asalt se înghesuia în întunecimea cazematei, ascultînd cum vibrează pămîntul sub impactul proiectilelor.

Insolit, zbîrnîitul ascuţit al unui telefon, surprinse pe toţi. Fawcett pipăi peretele de pămînt, descoperi aparatul fixat de marginea unui pat şi smulse firele.

– Vor să vadă dacă postul lor n-a căzut! strigă el.

– Acum o să plouă direct pe noi, răsună o voce gîtuită.

Precise, rapide, exploziile zgîlţîiau adăpostul. Din cauza prafului, aerul începea să devină irespirabil.

Morton se strecură lîngă Tweeny şi-şi apropie gura de urechea acestuia.

– Ce ţi-am zis eu? Prinşi în capcană ca nişte şoareci!

– Ţine-ţi fleanca! se stropşi la el Tweeny, prea nervos ca să asculte reflexii de acest gen.

---

1 Una din cele mai redutabile arme ale celui de-al doilea război mondial: tunul Krupp de 88 mm, folosit ca tun a.a., a.c. şi ca tun de cîmp (N.T.).

Imperturbabil, celălalt continuă să-şi verse veninul.

– Îşi dorea şi cea de-a treia tresă pe epolet. Acum sîntem cu toţii în budă...

O explozie în imediata apropiere expedie toată lumea la pămînt. Sărise în aer luneta. O grindă se desprinse din tavan.

– Ascultaţi! gîfii careva. Motoare... Au dat drumul la tancuri!

– Roiul, fraţilor! Vin *Panzer*-urile!

Fiecare ciuli urechea încercînd să prindă, în scurtele acalmii, uruitul grelelor şenile. Din cînd în cînd, exploziile iluminau adăpostul, smulgînd din întuneric chipuri crispate, pe care panica începea să-şi pună treptat amprenta.

– O să ne pîrlească, ca pe nişte porci! răcni un glas tremurător.

– Să ieşim!

Se repeziră cu toţii, buluc.

– Aşteptaţi!

Rockaway se interpuse, ţinînd patul pistolului mitralieră înaintea pieptului şi barînd cu trupul său deşirat ieşirea din adăpost.

– Ce să aşteptăm? zbieră Morton. Vin peste noi cu aruncătoarele lor de flăcări!

– E un ordin!

Mugind, o salvă sfirtecă parapetul. Urmă o alta, grăbită să explodeze. Toate capetele se aţintiră spre tavanul care ameninţa să se prăbuşească.

– 105-uri, diagnostică Fawcett. Acu le dau ai noştri la mir!

– Ascultaţi aici! Progresăm în salturi de cincizeci de metri. La fluier. Hai, afară!

Rockaway se dădu la o parte şi oamenii se năpustiră, îmbrîncindu-se. Ofiţerul lăsă să treacă o

nouă salvă de 88, după care duse fluierul la gură. Grupa ţîşni, fugind din faţa şenilelor care acum scîrţîiau pe piatra platoului. Goneau, cu pieptul descoperit, prin tesătura infernală a traiectoriilor.

Un fluierat îi strivi la pămînt. Un altul îi azvîrli în bezna înconjurătoare.

Deasupra capetelor, tuna duelul de artilerie. Uneori, un soare de foc izbucnea şi atunci dispăreau ca suflaţi.

În salturi succesive, Rockaway traversă barajul. Din goană îl zări pe Fawcett care alerga cărînd în spate un corp inert. Ostaşii galopau drept înainte; inimile băteau nebuneşte în piepturile dintr-o dată prea strimte. Sharp răsări brusc, ca din pămînt.

– Retrage-te după noi! îi strigă, din fugă, Rockaway.

O cascadă de explozii violente sfişia deşertul. Oamenii reluară goana, grăbiţi să scape din prăpăd.

Urmă un galop bezmetic. Numai grupa de acoperire se retrăgea în ordine, lăsînd barajul de artilerie să strivească, mai departe, platoul acum pustiu.

În sfirşit, apăru şi reţeaua de sîrmă ghimpată, profilîndu-se în lumina intermitentă a exploziilor. Stoic, jalonierul era la postul său. Prelua imediat conducerea, fericit să revină la securitatea poziţiilor. Instinctiv, oamenii se încolonară. Mai gîfiiau cînd văzură apărînd cele două *Bren-carrier*- uri. Rezemaţi placid de capote, cei doi şoferi contemplau focul de artificii care troznea la doi kilometri mai încolo.

Mac fu primul care sări jos.

– V-au scărmănat rău, dom' locotenent?

– N-am avut timp să mă uit, răspunse Rockaway. Apelul!

M for Mike se alinie.

– Sharp?

– La mine-s toţi, domnule locotenent.

Rapid, Rockaway numără siluetele din grupa sa. Lipsea una.

– Care a rămas?

– Barret, răspunse, trăgîndu-şi sufletul, Fawcett. Da' e aici.

Rockaway se aplecă peste corpul întins de-a dreptul pe pămînt. Întunericul îl împiedică să localizeze rana.

– Ce are?

– O jumate din faţă mai puţin... E mort, dom' locotenent.

Rockaway se îndreptă de spate. "Iată, aşadar, selecţia lui Priwitt" gîndi el.

– Morton, dă foaia ta de cort! Tweeny şi Fawcett, aşe- zaţi-l în maşina din cap. Restul, îmbarcarea!

CAPITOLUL V

– Şiroind de sudoare şi căpiat de soare, plutonul se opri pe creasta unei dune înalte. Era amiază şi oamenii făcuseră douăzeci de kilometri.

De pe la zece, nu mai era strop de apă în bidoanele încinse la alb. Ostaşii se trîntiră pe nisipul incandescent, chiar pe locul unde se opriseră, căci de mult se desvăţaseră Să mai căute o umbră oricum inexistentă.

Morton se tîrî gemînd pînă la Tweeny, care, cu ochii aproape închişi, îşi bălăbănea capul asemenea unui om gata, gata s-adoarmă.

– Orice ai zice, da', după povestea cu incursiunea, Rocky ar fi putut-o lăsa mai moale, zise el în chip de introducere.

– Îţi închipuiai cumva că o să ne adune şi o să ne spună: „Băieţi, aţi făcut destul. Acu, vă trimitem acasă. Maiestatea Sa vă mulţumeşte la toţi şi vă decerne D.S.O.-ul!"

– Antrenament! Antrenament! N-are altă vorbă-n gură. Şi la ce mă rog serveşte antrenamentul ăsta, poţi să mi-o spui?

– Da, replică Tweeny fără să catadicsească a deschide ochii. Adu-ţi aminte de ce mi-ai spus: la primul pîrţ, toţi or să-l lase de căruţă. Dacă nu mă-nşeală memoria-...

– Pînă una, alta, Barret s-a curăţat!

– Acu' două luni, jumătate din băieţi îşi lăsau oasele.

Morton făcu un gest porcos.

– De acord! Da' nici n-o să devenim zmeii zmeilor, halind la nisip cît îi ziulica de lungă! Zi, ce dracu' învăţăm noi aici?

– Să ne supunem! Dacă te-am fi ascultat alaltăieri, ne azvîrleai în plin baraj. Am sau n-am dreptate?

– Rocky salvatorul lui *Monkey!* Mă faci să borăsc, căcănarule!

– Adunarea!

Frînţi de şale, oamenii se ridicară unul după altul. Sharp îi grupă pe creasta dunei. Un jeep venea săltînd prin hîrtoapele pistei. Ajunsă în dreptul plutonului, maşina stopă şi din ea coborî Rockaway cărînd, fără fasoane, o ladă de lemn. II urma un soi de uriaş, purtătorul a altor două lăzi asemănătoare.

– Dumnealui e Tim Hopkins şi e instructor la *Highlanders*[1], începu Rockaway. O să vă înveţe, şi zicînd acestea, făcu doi paşi în lături, funcţionarea unei noi grenade. Dă-i drumul Hopkins!

Un suspin de consternare parcurse rîndurile.

– Iarăşi! gemu un glas.

Uriaşul deschise una din lăzi şi extrase de acolo un cilindru metalic, uşor bombat la mijloc şi vopsit în negru. Volumul era de două ori mai mare decît cel al unei grenade obişnuite.

– Aceasta e o grenadă *Gammon*, cu o mare putere explozivă. Cea pe care o avem poartă o bandă albastră, semn că e încărcată cu o substanţă incendiară, şi anume fosfor. Nimic nu rezistă la fosforul alb, continuă el cu vădită plăcere. Zeci de focare de incendiu se aprind simultan şi orice s-ar face nu mai pot fi stinse. Ard pînă la completa combustie a particulei...

– Vai, ce oroare! exclamă Dean, prefăcîndu-se scandalizat.

– Şi, acum, să trecem la practică. Dumneata, urmă Hopkins întinzînd un deget acuzator către Morton, dumneata care tocmai ai vorbit: poftim încoace. O să arăţi camarazilor dumitale ce înseamnă o grenadă *Gammon.*

1 Denumire dată regimentelor scoţiene, reputate pentru deosebita lor capacitate combativă (N.T.).

Înveseliţi, oamenii îl priviră pe imprudent ieşind din rînd. Hopkins îi aruncă grenada şi Morton o prinse din zbor ca şi cum ar fi fost gata-gata să-i explodeze între picioare. În spatele său răsunară cîteva rîsete înfundaţe.

– N-o lăsa să fisîie prea mult, îl povăţui, ironic, Hopkins. Şi azvîrle-o cît mai departe, că-i mai sănătos aşa!

Morton apucă dezgustat inelul de siguranţă.

– Dă-i drumul, ce stai!

Ostaşul smuci inelul. Un jet de fum ţîşni afară şuierînd. Balansă braţul. Proiectilul descrise o traiectorie extrem de curbă şi se rostogoli pe coasta dunei.

– Culcat!

Surprinşi, oamenii ezitară. Fu mult mai cumplit decît îşi putuseră ei imagina. Un gheizer de flăcări se înălţă către cer într-un vîrtej ca de foaie. Mii de particule strălucitoare se răspîndiră în toate direcţiile, împroşcînd în urma lor lungi dîre de fum. Un nor alb, opac, se formă la nivelul solului, crescu, se umflă în timp ce nisipul părea de foc.

După trei minute fosforul mai ardea încă, revărsînd torente de fum.

– Asta-i! constată, încîntat, Hopkins. Acum o să încerce fiecare, pe-rînd. După mine, prin flanc cîte unul!

Fawcett fu primul care se ridică.

Cu un gest imperativ, Rockaway îl chemă la el pe Sharp. Cei doi coborîră panta opusă a dunei.

– Cum a decurs marşul?

– Foarte bine, domnule locotenent. Am ameliorat timpul cu şase minute.

– Perfect. Eu mă întorc la P.C. Din ordinul lui Priwitt, *bren-carrier*-urile au fost trimise la revizie.

– Ah... Se pregăteşte ceva?

– Nu cred. Fără-ndoială că-i vorba doar de o revizie de rutină. O să trimit jeep-ul cu încă trei lăzi. Pînă diseară, fiecare om trebuie să ştie să mînuiască drăciile astea tot aşa de bine ca propria sa periuţă de dinţi.

– Am înţeles, domnule locotenent.

– Mulţumesc, Sharp. Întoarcerea se face tot pe jos. Vă aştept la orele şaptesprezece.

– Dar... Voiam să zic că oamenii nu mai au nimic de băut.

– Las' că-i mai bine să afle de pe acum, ce-i aia setea în deşert.

Privind jeep-ul care se îndepărta, subofiţerul scoase un oftat.

"Grenade incendiare, gîndea în vremea asta Rockaway. Ca să fie folosite la ce? Un depozit de carburanţi? Blindate?" Treptat, începea să aibe o viziune mai clară în legătură cu proiectele lui Priwitt.

Pesemne va fi nevoie să se deplaseze noaptea, după busolă şi să atace prin surprindere un obiectiv susceptibil să fie distrus prin foc. În cazul acesta, incursiunea de alaltăieri constituie un excelent antrenament. "Dar de ce trebuie arse toate documentele de stat major?" se întrebă el, coborînd în goană o pantă.

Deodată se încruntă: în mijlocul cantonamentului staţiona un *scout-car* vopsit în culori de camuflaj. Un fanion de comandament filfiia pe botul maşinii.

– Fir-ar să fie! drăcui Rockaway. Ăsta-i Priwitt!

Involuntar, piciorul nu mai apăsă atît de tare pe accelerator.

Aşadar, colonelul se prezentase în persoană. Nu putea însemna decît un singur lucru... Evident: Bren-urile trimise la revizie, incursiunea, Gamnon-urile...

Stopă lîngă *scout-car* şi se ejectă literalmente din scaun. Priwitt nu era acolo. În locul său se afla un ofiţer necunoscut: un maior.

Surprins, Rockaway salută. Celălalt, un bărbat corpolent, cu figură adipoasă, îi răspunse la salut cu un semn dezinvolt al capului şi porni, jovial, înspre el.

– Maior Trembley. Tocmai am fost afectat la Monkey.

– Cum aşa? suflă consternat Rockaway.

– Uite aşa. Acum, eu comand aici. Iar dumneata, domnule locotenent să-mi faci, te rog, predarea.

Rockaway rămase înmărmurit. Nu mai înţelegea nimic.

Telefonul sună. Maşinal întinse mîna. Trembley i-o luă însă înainte.

– Îmi permiteţi? făcu el cu un zîmbet antipatic pe buze.

Şi ducînd receptorul la ureche:

– Maior Trembley! mugi el. Ah, e pentru dumneata, spuse întorcîndu-se spre Rockaway şi-i trecu aparatul, ca apoi, sfidînd orice bună-cuviinţă, să apuce celălalt receptor.

– Locotenent Rockaway? Aici Priwitt.

– La ordinele dumneavoastră, domnule colonel.

– Am trimis un ofiţer ca să preia comanda plutonului.

– E aici.

– Perfect. Aţi primit noile grenade?

– Şase lăzi. Oamenii mei se antrenează.

Expresia "oamenii mei" făcu să se nască pe obrazul gras al lui Trembley o încruntare dezaprobatoare.

– Perfect. Trembley va rămîne la *Mike* împreună cu restul...

– Da, pricep...

– Te aştept într-un ceas la P.C.-ul meu. Ţi-am trimis maşina. Ia-o.

– Am înţeles, domnule colonel.

Rockaway lăsă receptorul pe furcă. De la biroul la care se instalase, Trembley îl privea bănuitor.

– Ar fi, după cît se pare, nişte "duri" pe aici de pus cu botul pe labe?

– Da şi nu, bombăni Rockaway întrebîndu-se ce putuse săvîrşi Trembley ca să fie trecut pe linia asta de garaj.

– Dealtfel, nici nu-mi fac probleme, continuă celălalt cu o voce morocănoasă. Înainte comandam compania disciplinară a regimentului.

– Ah!... Extrem de interesant!

O fi priceput sau nu Trembley ironia care străbătuse aceste cuvinte, dar cert e că obrazul îi deveni imediat posac.

– Arată-mi registrul cu cei pedepsiţi! făcu el, sec ca un lătrat.

Rockaway clipi. Registrul de pedepsiţi? Dumnezeu ştia ce devenise registrul. Îl pierduse de mult din vedere. Dealtfel, de la suta aceea de kilometri ai lui Morton, nimeni nu mai fusese pedepsit la *M for Monkey.*

– Nu mai există, mărturisi el. Am înlocuit sancţiunile cu marşuri forţate.

Trembley îi aruncă o privire scandalizată.

– Pedepsele colective sînt interzise în armată. Ar fi trebuit s-o ştii, locotenente! Arată-mi atunci închisoarea şi carcera.

Rockaway strînse din fălci.

– Dezolat, domnule maior. Am făcut duşuri din ele!

*

În clipa în care *scout-car-ul* stopă în faţa P.C.-ului subteran, Rockaway fu surprins să constate că nu mai rămăsese nici urmă de la bombardamentul din săptămîna trecută. Palmierii se refăcuseră, iar buldozerele îndepărtaseră dărîmăturile. Sări din maşină, îşi ajustă uniforma, apoi se apropie de santinelă.

Priwitt îl aştepta la intrarea în adăpost.

– Gata pentru marile isprăvi, Rockaway?

Locotenentul salută ţeapăn, găsind acest acces de veselie de un perfect prost gust. Nu răspunse şi ignoră mîna întinsă.

Diplomat, Priwitt transformă gestul în invitaţie:

– Urmează-mă.

Bătrînul sergent major se ridică la trecerea ofiţerilor, după care recăzu pe lada sa, indiferent la tot şi la toate.

Crăpătura din zidul P.C.-ului fusese cimentată. Priwitt surprinse privirea lui Rockaway.

– Am impresia că bombardamentul acela nu făcea parte dintr-un plan strategic, se crezu el dator să explice. Pur şi simplu, aviaţia primise în ziua aceea un obiectiv precis: de pildă, postul meu de comandă.

– Să fie oare nemţii atît de bine informaţi?

– Evident. Şi n-ai ce-i face. De aceea am şi ţinut atît de secret raidul vostru...

– În cazemata asta nu riscaţi mare lucru!

– Ştiu la ce te gîndeşti. Şi nu fi acru, Rockaway. Cunoşti motivul pentru care te-am ales. Eşti ofiţer şi, într-o zi sau alta, trebuie să te aştepţi la o misiune ca asta.

Priwitt scoase din buzunarul bluzonului său o legătură de chei, descuie unul din sertare şi scoase de acolo un dosar purtînd ştampila: STRICT SECRET. Atît şi nimic mai mult. Îl aşeză pe birou şi-şi puse mîinile deasupra, fără să-l deschidă.

– Trage lada aia şi instalează-te pe ea. Inutil să iei notiţe; amănuntele îţi vor fi furnizate *în extenso.* O să ai tot timpul să le asimilezi înainte de a părăsi liniile noastre.

Cîteva clipe, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele, comandantul regimentului pianotă cu degetele pe birou.

– De două luni frontul e static. Rommel face provizii de carburanţi ca să reia ofensiva. La rîndul nostru, pregătim şi noi un contra-atac. E ultima noastră şansă. Cairo e la cîţiva kilometri. Sîntem cu spatele la zid. Există o singură soluţie ca să nu pierdem campania: să constrîngem Afrika Korps să treacă la defensivă. Eşti de acord?

Rockaway aprobă, politicos, din cap. Pînă acum, Priwitt nu spusese nimic pe care să nu-l fi ştiut pe de rost şi ultimul răcan.

– Vezi dumneata, sîntem ca la curse. Primul a cărui bază logistică îi va permite să manevreze va avea o superioritate covîrşitoare asupra celuilalt.

Fără grabă, Priwitt deschise dosarul.

– Am serioase motive să cred că într-o lună totul va fi lămurit! rosti el apăsînd pe fiecare cuvînt.

Rockaway trecu o mînă grăbită peste părul său tuns scurt.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Că, de data asta, avem o şansă să întrecem în viteză Afrika Korps...

Rockaway înghiţi cu noduri. Se aşteptase la orice, în afară de aşa ceva.

– ...Această ofensivă a fost minuţios preparată. De cinci săptămîni echipe de observatori şi comandouri de sabotaj sînt în plină activitate. Şi, chiar dacă băieţii noştri nu reuşesc întotdeauna, uneori mai sînt şi depozite de carburant care sar în aer. Iar treaba asta e de ajuns ca să paralizeze un număr apreciabil de blindate inamice sau să împiedice concentrarea lor. A fost lansat chiar şi un raid împotriva persoanei lui Rommel, dar din păcate s-a soldat cu un eşec[1]. Obiectivul vostru e o centrală radio. O centrală importantă, de fapt un releu regularizator în directă legătură cu Cartierul General volant al *Feldmarschall*-ului. Un dispecerat pentru toate unităţile. Optzeci la sută din trafic trece prin această centrală. Statul nostru major consideră că distrugerea acestui obiectiv va atrage după sine o întîrziere de peste şase ore în transmiterea diverselor mesaje.

– Şi după aceste şase ore?

– O staţiune secundară va prelua traficul. Vezi bine că nemţii nu pun toate ouăle în acelaşi coş; din punctul ăsta de vedere, n-avem ce-i învăţa.

---

1 Autentic. In noiembrie 1941. un comando condus de col. Keyes este debarcat de către pn submarin în apropierea cartierului general al lui Rommel de la Beda-Littoria. Eşecul e însă total; cel vizat nu era acolo (N.T.).

– Presupun că în răstimpul acestor şase ore, noi...

– Dacă reuşiţi să distrugeţi emiţătoarele înainte ca ei să fi avut timpul să dea alarma, întîrzierea în reluarea traficului va fi - tot după părerea celor de la Cairo - de nouă ore. Asta din cauza confuziei care va rezulta. Imaginează-ţi situaţia: ordine care nu mai sosesc, apeluri fără răspuns, unităţi izolate, legăturile cu marele cartier general întrerupte, nu se mai ştie unde e Rommel... Şi exact în momentul acela, diviziile noastre trec la atac. O harababură pe cinste!

– Dacă vom reuşi! exclamă, sceptic, Rockaway. Fiindcă bănuiesc că acest obiectiv vital e protejat pe măsura importanţei sale. Cu alte cuvinte, înainte ca noi să-l putem atinge...

Priwitt rupse sigiliile unui plic şi se apucă să desfacă o hartă la scară mare. Obrazul său ridat luase o expresie maliţioasă, dezminţită doar de linia amară a buzelor.

– Aici e toată şmecheria. Obiectivul e bine păzit. Asta- i clar. O companie de cercetare cantonată acolo pentru odihnă şi refacere. Efectiv: o sută patruzeci de ostaşi şi douăsprezece vehicule blindate. Echipa propriu-zisă de protecţie a centralei: cincizeci de oameni. În total: două sute zece, socotind şi specialiştii...

– De zece ori mai mulţi ca noi.

– Aşteaptă. Principala protecţie însă rezidă în secretul acestei centrale şi în poziţia ei geografică. Priveşte aici.

Rockaway se aplecă peste hartă, urmări din ochi indexul şefului său şi nu-şi putu reprima o tresărire.

– Păi, asta-i tocmai în capătul celălalt al Libiei!

– Întocmai. În spatele frontului. Dincolo de toate barajele. Exact într-o zonă în care niciodată nu s-a întîmplat nimic!

Cîteva clipe Rockaway rămase tăcut, de parcă ar fi refuzat să-şi creadă ochilor.

– Acum înţelegi mai bine: ca să atingă Bou Djerid, un comando ar trebui să traverseze întreaga „ţară a nimănui", liniile inamice, tot deşertul Libiei şi să înainteze timp de cîteva zile către vest, peste pustietatea platoului şi în plin dispozitiv al A.K. Cu alte cuvinte, n-ar apuca să parcurgă nici cincizeci de kilometri şi ar fi distrus.

– Evident. Cum a fost detectată centrala? Pe cale go- niometrică?

– Nu: *Intelligence Service.* Nu-s chiar toţi pe lumea asta germanofili. Valabil şi pentru cei de aici.

Priwitt nu părea însă dispus să dea mai multe lămuriri în această problemă. O demonstră clar, desfăşurînd pe masă un plan de marş la scară mare.

– Veţi coborî spre limita de sud a teritoriului. E unicul mijloc. Ocolirea întregului front. Şi riscul patrulelor e mai mic. Am zis mai mic, dar nu şi nul. Veţi evolua la circa două sute de kilometri mai la sud de Afrika Korps. Odată ajunşi aici (arătătorul colonelului împunse într-o zonă de nisip, lipsită de orice reper caracteristic), o luaţi direct spre nord. Şi dacă totul merge bine, ceea ce sper, o să picaţi în dosul nemţilor. Nimănui nu i-ar da prin minte să se apere dinspre Tibesti, nu-i picior de soldat pe acolo, pe o rază de cinci sute de kilometri.

– Distanţa e enormă.

– Opt sute optzeci de kilometri în linie dreaptă. Prima parte a raidului o veţi face sub protecţia blindatelor. O ciocnire e oricînd posibilă; patrulei

inamice va trebui să i se pună botniţă înainte de a apuca să dea alarma.

– Înţeleg de ce aţi ales tocmai plutonul M!

– Nu-i ceea ce-ţi închipui dumneata. Şi crede-mă că n-am făcut-o cu inima uşoară. Dealtfel, antrenaţi cum sînt, au tot atîtea şanse ca oricare alţii. Iar cu dumneata în frunte, chiar mai multe.

Rockaway trebui să facă un efort ca să-şi înfrîneze sentimentele care-l agitau.

– L.R.D.G.-ul e specializat în asemenea raiduri.

– Şi sînt două luni de cînd comandourile lui crapă prin diverse cotloane. Lasă-i pe ei! Au alte obiective şi crede- mă că nu şomează!

– Dar paraşutiştii? Dacă ar fi lansaţi în apropierea...

– Nu. Uiţi tancurile care ziua şi noaptea se învîrt în jurul centralei. Ca să reuşească, grupul paraşutat ar trebui să poată ataca înainte ca blindatele să intervină, adică în interval de unsprezece minute de la aterizare. Or, aşa ceva e cu neputinţă!

– De ce?

– Mine. Nemţii nu-s nişte novici în materie. Pe de altă parte, ca să putem beneficia de elementul surpriză, e nevoie ca inamicul să creadă că centrala n-a fost reperată. R.A.F.[1] a primit ordin formal să evite sectorul Bou Djerid.

– Dar dacă tancurile patrulează, vor da inevitabil peste urmele noastre.

– Nu, pentru că ultima etapă o veţi face pe timp de noapte şi... pe jos.

– E o nebunie!

– E un risc calculat.

– Şi pierderile, tot calculate sînt?

– Ajunge, locotenente!

1 Royal Air Force: Aviaţia militară (N.T.).

Priwitt strînse hărţile şi-i întinse plicul. Faţa i se înroşise puţin şi chelia strălucea în lumina lămpii Colman.

– Iată ordinele dumitale. Te întorci imediat la pluton. Ai să găseşti acolo cele două *Bren-carrier.* Totul a fost deja îmbarcat: armament, muniţii, apă, carburant, materiale. Încărcătura am controlat-o personal. Radio-emiţător n-aveţi; din momentul în care escorta de blindate vă lasă, rămîneţi singuri. Absolut singuri. Nimeni n-o să mai poată face ceva pentru voi. De azi în trei zile, un avion de observaţie va survola, în fiecare dimineaţă, oaza. Dacă fotografiile luate nu vor prezenta nimic, trimit bombardierele. Treaba asta o să ne coste patru, cinci *Halifax*-uri[1], vreo treizeci de aviatori şi nemţii vor fi preveniţi... cam asta-i totul!

Priwitt se ridică, imitat de Rockaway.

– Plecarea, mîine dimineaţă la şase. În noaptea asta, apel suplimentar. Bineînţeles, oamenii dumitale nu vor mai avea nici un contact cu unităţile vecine.

– Din punctul ăsta de vedere, nici un pericol, ironiză, lugubru. Rockaway. Unităţile vecine nici măcar n-o să bage de seamă că *Monkey* a încetat să mai existe.

– Bun. Ştiu că vei reuşi. Crede-mă, dacă aş mai fi un tinăr aspirant, aş cere o asemenea misiune. Dar cei de la Cairo socot că-s prea bătrîn ca să mai bat deşertul.

– Şi nu s-a găsit nimeni care să socoată că oamenii mei sînt prea tineri ca să moară?

– Noroc şi baftă, îi mai ură Priwitt, prefăcîndu-se că n-a auzit.

1Bombardiere grele britanice (N.T.)^

Strîngerea de mînă fu grăbită, escamotată, aproape stînjenită. Rockaway făcu la stînga-mprejur, îndesind în buzunar documentele. Ajuns în capul scării se răsuci pe călcîie, întîlnind exact în aceeaşi clipă privirea întristată a şefului său.

– Las douăzeci şi doi de oameni la pluton. Nu vor nimic altceva decît să lupte. Trimiteţi-i îndărăt la unităţile lor. Maiorul Trembley n-o să obţină nimic de la ei. Desfiinţaţi *Monkey*!

O clipă, privirea lui Priwitt păru că se înşurubează în pupilele locotenentului. Apoi, colonelul dădu uşor din cap în semn că e de acord.

CAPITOLUL VI

În noaptea aceea, Rockaway nu-şi putu găsi somnul. Trembley se instalase, fără ceremonie, în cortul P.C.-ului. Cînd şe întorsese de la Farafra, locotenentul îl găsise cufundat într-un somn greu şi atunci se decisese să umble, de unul singur, printre dune.

Dar deşertul scăldat în lumina lunii nu-i putuse comunica pacea sa. Glasul lui Priwitt îl obseda: "Te întorci imediat la pluton". Pentru ce acest "imediat" dacă nu ca să-l împiedice s-o mai vadă, pentru ultima oară, pe Helen?

Şi doar era aici, aproape, la două ceasuri de mers cu maşina. N-o s-o mai vadă nici măcar pentru un minut. Ea şi numai ea ar fi putut înţelege spaima care-l stăpînea în această noapte de priveghi. Priwitt însă nu dormea, Priwitt se gîndea la toate, Priwitt ştia totul...

Pe la miezul nopţii îşi spuse că va face chiar el contra- apelul; Sharp va avea destule pe cap a doua zi.

Corturile trupei erau cufundate în întuneric. Culcaţi în cele mai diverse poziţii, oamenii dormeau, habar neavînd ce îi aşteaptă.

Nu lipsea nimeni. În fond, lesne de înţeles. Cel mai apropiat cantonament se găsea la zece kilometri şi cei de la *Monkey* nu întreţineau nici un fel de relaţii cu unităţile vecine.

Rînd pe rînd, fasciculul lanternei îi lumină pe toţi şi Rockaway se surprinse gîndindu-se că peste cîteva

zile o altă lanternă va lumina, poate, aceleaşi corpuri nemişcate. Ţinută însă de o mînă nemţească.

Tweeny nu dormea şi raza lanternei îl făcu să-întoarcă faţa. Detaşîndu-se pe fondul kaki al păturii, buclele blonde ale tînărului ostaş formau un soi de aureolă.

– Nu dormi, Tweeny?

– Nu, domnule locotenent. În noaptea asta nu-mi găsesc somnul. Pesemne, din pricina căldurii.

– Nici acum n-ai primit scrisoarea?

Tweeny lăsă ochii în jos şi clătină capul în semn de negare.

– Ştii, în ceea ce priveşte cererea ta de mutare...

– Lăsaţi-o moartă. Acum e o unitate bună. Prefer să rămîn aici... Păstraţi comanda, nu?

Rockaway se gîndi la Trembley.

– Da, făcu el, fireşte.

– Nu ştiu cum să vă zic, da, mi-e bine la *Monkey.* Am impresia că... că vom face treabă bună pe front, că, adică, n-o să fim inutili. De cînd sînt în armată, e prima oară că simt aşa ceva.

– Se prea poate... la spune-mi, ce-i cu condamnarea aia a ta?

Tweeny îşi muşcă buzele şi se aşează cuprinzîndu-şi genunchii cu braţele.

– O tîmpenie... O simplă tîmpenie dintr-acelea care se fac cu miile într-o singură zi.

Ostaşul ezită, apoi aruncă o scurtă privire lui Rockaway. Acesta sta nemişcat aşteptînd urmarea.

– O fată. Amîndoi studenţi. Amîndoi, şaptesprezece ani. Părinţii ei erau bancheri. Ai mei, muncitori...

– Şi, fireşte, nici nu voiau să audă de căsătorie?

– Fireşte. Gîndiţi-vă şi dumneavoastră: un mîrlan mîncînd din argintăria lor! Susan şi cu mine am hotărît să aşteptăm majoratul.

Tweeny îşi muşcă iar buzele. Rockaway îi respectă tăcerea; se aşează lîngă el.

– Ni s-a născut un copil. Am avut un fiu, domnule locotenent! Percy. Ne spuneam că-i minunat, că asta va aranja totul. Am părăsit facultatea şi mi-am luat o slujbă.

– Şi după aia?

– Inculpare pentru corupţie de minoră, condamnare, închisoare corecţională, încorporare înainte de termen. Oho! Tăticul avea laba lungă! S-a priceput să aranjeze lucrurile!

– Nu-ţi mai scrie?

– De şase luni, nu. Aş fi preferat orice, o ruptură, ameninţări, insulte, numai nu tăcerea asta... Părinţii ei locuiesc la Coventry. Coventry-ul e bombardat, nu-i aşa?

– Da, se pare că da.

– Dumneavoastră aveţi barem noroc, domnule locotenent. Soţia vă e aici. Puteţi s-o vedeţi, puteţi să-i vorbiţi...

– Da, făcu enigmatic Rockaway, am acest noroc... Noapte bună, Tweeny.

*

– Wellesley?

– Prezent!

– Lonsdale?

– Prezent!

– Îmbarcarea! Restul, înapoi în cantonament!

Era glasul lui Sharp care bubuia în mijlocul curţii. Tot acolo se aflau şi cele două *Bren-carrier* cu blindajul proaspăt vopsit în culori de camuflaj.

În afara alimentelor, a apei şi a tuturor acelor obiecte heteroclite, pe care o trupă aflată în deplasare le cară după sine, în bena fiecăruia din vehicule se găseau, bine fixate, patru butoaie de benzină a cîte două sute de litri. În deşert, consumul de carburant devenea de-a dreptul înspăimîntător. Era chiar una din principalele caracteristici ale acestui război mecanizat.

Oamenii se plasaseră în spatele maşinilor. Pînă una, alta, nici unul dintre ei nu reacţionase în vreun fel. Urcară, căutînd să descopere un loc liber printre bagajele îngrămădite pe banchete.

– Ia te uită, avem *Sten-uri* noi! se miră York, un flăcău scundac din Devonshire.

Fu unicul comentariu. Lateralele rabatabile ale trenurilor fură ridicate, Rockaway urcă în cabină şi convoiul se puse imediat în mişcare, cu motoarele ambalate din plin.

Instinctiv, ostaşii se apucaseră să inventarieze materialul aflat sub ochii lor,

- Ohoho! şuieră unul din ei. Cu ce avem aici mergem cu siguranţă pîn' la Berlin!

În colţul său, Morton bombănea:

– Nu-i drept! De ce să fim mereu aceiaşi, cînd e vorba de tăvăleală! Am fost şi ultima dată! Să mai meargă şi alţii la luat pe coajă! Pe cinstea mea, ăsta ne vrea pielea!

– Păi, şi eu am fost! exclamă un ostaş pe nume Coleman. Ar fi putu alege dintre ceilalţi. Pînă şi şoferii sînt tot ăia.

– Oh, nu-ţi fă tu griji pentru ei! Treaba lor e volanul. Ca la autobuze. Cum se încinge daravela, stop băieţi şi înapoi în viteză. Nici n-apucă să vadă bine focul de artificii. Şi, totuşi, e ceva care nu-mi dă pace: de ce ne-a ales Rocky tot pe noi?

Cîţiva dintre cei care în ciuda hopurilor moţăiau, înălţară, intrigaţi, capetele.

– Mie bidoanele astea îmi dau de gîndit: opt sute de litri!

Morton aruncă o privire la frînghiile cu care erau legate butoaiele.

– Sută-n sută că iar am tras, cu Rocky ăsta, lozul ăl mare!

Acum soarele ardea din plin. Reverberaţia făcea să scînteieze nisipul. Oamenii tăceau, răbdînd cu stoicism căldura. *Bren*-urile duduiau puternic, înghiţind kilometru după kilometru. Uneori, prin faţa ochilor defila cîte un bivuac sau cîte o baterie de artilerie. Convoiul se îndrepta spre sud, urmînd linia frontului, paralel cu poziţiile de luptă.

În cabina maşinii domnea o căldură de etuvă. Travis îşi scosese bluza şi năduşeala şiroia pe enormii săi pectorali. Rockaway dormita. Se lăsase voit cuprins de o posacă indiferenţă; unica lui preocupare era acum să nu se gîndească la nimic. Doar mîinile uriaşe ale lui Travis se mai agitau din cînd în cînd ca să schimbe vitezele, ori să zvînte pîrîiasele de sudoare.

În celălalt vehicul, Sharp şi oamenii săi, ghemuiţi în cele mai diverse poziţii, sfirşiseră prin a adormi la rîndul lor, striviţi de lumină şi căldură.

Convoiul se opri ca să alimenteze lîngă un tanc rămas în pană. Echipajul dormea între şenile,

singurul loc unde putuse găsi puţină umbră. Unul nu mişca.

Către ora unu, un minuscul pîlc de palmieri întrerupse linia dreaptă a orizontului.

– Iată Dakhla, domn' locotenent!

Rockaway se scutură ca dintr-un coşmar şi trecu o mînă jilavă peste obrazul transpirat. Primul său gest fu să consulte cronometrul.

– Eşti sigur?

– Absolut. Am fost pe aici în '41. Ba chiar m-au şi mitraliat ăia de la Luftwaffe.

Rockaway contemplă vegetaţia săracă în care se pierdea banda îngustă a pistei. Oftă.

– Mare tîmpenie să te războieşti într-un ţinut ca ăsta, unde nu-i nimic!

– Nu cumva am ajuns înainte de ora prevăzută?

– Nu, Travis, n-am "ajuns" şi mai e mult pînă atunci!

– Da, unde mergem?

– Departe, foarte departe. Într-un loc pe care nimeni nu-l cunoaşte şi nici nu-l va cunoaşte vreodată, dar pe care a dat dracul şi l-a reperat un general pe o hartă!

Travis trase cu coada ochiului la ofiţerul de alături, dar acesta consulta nişte note întinse pe genunchi şi, în mod evident, nu ţinea să mai spună ceva. Nu-i rămase decît să se concentreze asupra volanului.

Măcinat de sutele de şenile şi roţi, nisipul se prefăcuse într-o pulbere impalpabilă, învîrtejindu-se în urma celor două maşini. Ca să nu fie complet orbit, Sharp lăsase între ele şi *Bren*-ul din faţă o distanţă de vreo opt sute de metri, în benă, doi oameni erau deja bolnavi. Ştia de lucrul acesta, dar

nu îndrăznea să oprească de teamă să nu-l piardă pe Rockaway din ochi.

Două companii aflate la odihnă îşi întindeau corturile printre palmierii oazei. Spre disperarea tuturor, convoiul îşi urmă drumul fără ca măcar să încetinească.

Dreaptă şi vizibilă pînă atunci, pista dispăru într-o întindere acoperită cu grohotiş, în care urmele se pierdeau. Grămezi de pietre, dispuse aproximativ tectiliniu, indicau direcţia. *Bren*-urile prinseră să trepideze şi mai vîrtos, săltînd peste asperităţile solului. Ca să neutralizeze vibraţiile, ambii şoferi accelerară instinctiv.

Rockaway îşi împături hărţile şi notiţele. Imposibil de urmărit ceva cu zgîlţîiturile astea. Literele jucau, devenind duble.

"Peste două ceasuri ar trebui să tăiem din nou pista care merge la Oued Serir, îşi spunea el, parcurgînd cu o privire descurajată imensitatea pustie a platoului. Trebuie s-o reîntîlnim. După aceea, tot restul va fi un fleac... Cel puţin pînă mîine dimineaţă."

– Ai mai trecut pe aici, Travis? îşi încheie el cu glas tare gîndurile.

– Da, dar era noapte. O patrulă... Lucrurile s-au terminat însă prost.

– Ce s-a întîmplat?

– Ştiţi, era pe vremea cînd ai noştri formaseră primele plutoane de cercetare: două camioane şi o mitralieră *Vickers.*

– Da, şi?

– Am dat peste un camion de-al nemţilor. Unul singur, dar care ne aştepta pe creasta unei dune. Din prima rafală, au şi imobilizat una din maşini.

Apoi s-au pus s-o toace. Vă daţi seama, de la cincizeci de metri cam ce se poate face cu o *Spandau*[1] Eu am izbutit s-o fac la stînga-mprejur...

Şoferul se întrerupse la mijlocul frazei, de parcă ar fi retrăit acea clipă. Rockaway îi respectă tăcerea. Avea impresia că pătrunde într-un univers straniu. Această goană, cu toată viteza spre sud îl fascina.

Posibil ca Priwitt să fi avut, totuşi, o idee de geniu expediind patrula atît de departe de ei. Comandoul plonja în deşert aşa cum un submarin plonjează pe sub o plasă împotriva torpilelor, ca să reapară apoi departe, dincolo de limitele păzite, exact la doi paşi de ţintă.

Din nefericire însă, odată cu obiectivul trebuia să dispară şi submarinul. O minte rece, calculată, prevăzuse acest lucru: "pentru că nu exista altă soluţie"...

– Pista!

Fu un singur strigăt; oamenii o văzuseră cu toţii deodată. O linie abia perceptibilă care tăia în diagonală deşertul, pierzîndu-se înspre sud-vest.

Dus de viteză, Travis fu obligat să vireze extrem de scurt ca să se poată înscrie pe marcajul făcut din grămăjoare de pietre. Cu un ochi urmărea prin retrovizor maşina lui Sharp care vira în acelaşi timp cu el.

– Încep să mă ramolesc! rîse el uşurat. În douăzeci de minute am ajuns. Mărturisesc că mi-a trecut os prin os!

Rockaway oftă. Se gîndea la oamenii care de cînd se crăpase de ziuă îndurau nisipul, vîntul şi soarele; voia însă ca, încă de la început, să beneficieze de un

1 Mitralieră germană: denumirea îi vine de la suburbia berlineză Spandau unde era fabricată (N.T.).

avans, ştiind din experienţă că tocmai lucrurile prea bine organizate sînt cele care nu reuşesc.

În dreapta, apăru delicata dantelărie a unei faleze; erau primele contraforturi ale Tibestiului. La vreo douăzeci de kilometri mai în faţă, un minuscul pîlc de acacii, ultimele vestigii ale unei vegetaţii agonizante înălţau spre cer spinii lor veninoşi.

Rockaway cercetă fără succes pîlcul de copaci. Obrazul i se crispă uşor.

– Să-mi taie capul dacă-s acolo!

Travis rînji.

– V-aţi ars! Ia uitaţi-vă în dreapta, la botul Grant-ului... Fiţi atent că-şi întoarce turela!

Rockaway reperă ţeava lungă a tunului, apoi şi tancul ascuns după o mică ridicătură de teren.

– Trag nădejde că-s ei! şuşoti Travis, înghiţindu-şi cu greu saliva. Halal surpriză, dacă dăm peste Fritz!

Cei doi tăcură, uşor îngrijoraţi, şi nu le veni inima la loc decît în momentul în care Travis începu să reducă gazul. Silueta caracteristică a tancului *Grant,* cu botul său teşit şi turela excesiv de înaltă, apăru brusc de sub plasa de camuflaj. Văzută de aproape, plasa nu mai ascundea nimic. În afara tancului mai erau două mici automobile blindate *Ferret* şi o şeniletă-cisternă, staţionate mai încolo, în sfert de cerc, cu faţa spre apus.

Într-un ultim muget, *Bren-carrier*-ul stopă împroşcînd de sub şenile o jerbă de pietre.

– Uf! gemu Travis, ştergîndu-şi fruntea. Ne-am îmbogăţit cu patru sute treizeci de kilometri. Drăguţ, nu?... Nu mai e strop de benzină în rezervor. Încă zece kilometri şi ar fi trebuit să alimentăm în plin deşert.

Rockaway nu-l auzi însă. Sărise afară din maşină; anchilozat după opt ore de mers neîntrerupt, genunchii cedară sub greutatea corpului şi ofiţerul se trezi pe jos, în hohotele de rîs ale tanchiştilor.

Unul dintre ei se apropie. Avea pe el un şort jegos şi o cămaşă kaki, de care mai era agăţat microfonul detaşabil al tancului.

– Bun venit la *20th. Royal Armoured Squadron*[1]*.* Eu sînt căpitanul Honney.

– Bucuros de întîlnire. Încă puţin şi-mi dădeam duhul!

Celălalt mai-mai să se înece de rîs.

– D-apăi noi! Ne-au trebuit trei zile ca să ajungem pînă aici. Din suta în suta de mile făceam plinul... Nu ştiu dacă realizezi ce înseamnă să alimentezi un *Grant* folosind canistre de cîte douăzeci de litri. Oamenii mei au acum cei mai formidabili bicepşi din tot escadronul!

– Aţi spus trei zile?

– Amice dragă, un tanc nu-i o maşină de curse!

Şi izbucnind iarăşi în rîs, căpitanul îl trase pe Rockaway spre un cort instalat în fundul unei mici excavaţii.

– Probabil că ţi-e sete, locotenente... Hai încoace. Cred că aseară am uitat un vechi bidonaş de whisky într-unui din rastelele pentru obuze ale tancului.

– Unde vreţi să-mi plasez oamenii?

– Nu ducem lipsă de loc!

– Vreau să zic, care e punctul slab al dispozitivului dumneavoastră?

– Călcîiul.

---

1 Escadronul 20 de blindate al Armatei regale; ca şi francezii, englezii au conservat, la trupele moto-mecanizate, unele denumiri aparţinînd vechii cavalerii (N.T.).

– Cum?

– Aşa bine, explică căpitanul continuînd să rîdă. Din pricina scorpionilor. Strivim la ei de dimineaţă pînă seara. Mă întreb, ce dracu or fi halind ei în pustietatea asta blestemată!

Rockaway făcu un semn lui Sharp să debarce trupa şi să instaleze bivuacul. Oamenii săriră jos, agăţîndu-se cu mîinile de plăcile laterale ale benelor. Unii făcură primii paşi clătinîndu-se. Alţii se lăsară să cadă de îndată ce atinseră pămîntul. În sfirşit, mai fură şi dintr-aceia care se apucară să-şi scuture echipamentul, făcînd să curgă din uniforme adevărate pîraie de nisip.

Cu toţii însă păstrau un mutism neliniştitor.

*

Era încă noapte, cînd Sharp trecu printre corturi ca să-i scoale pe oameni.

...Travis şi Larry făceau plinul. Tanchiştii se agitau în jurul capotelor blindate ale *Ferret*-urilor. Nici un motor nu fusese încă pornit.

Un vînt rece şuiera peste platou.

Rockaway supraveghea preparativele. Călduroasa prietenie a căpitanului Honney îi făcuse bine. Nu se mai simţea singur; dimpotrivă, avea impresia că întreaga armată aştepta sacrificiul celor şaisprezece, ca să se pună în mişcare. Vedea parcă aevea cum regimente britanice izolează şi distrug unităţile germane, pironite pe loc de brusca muţenie a posturilor lor de radio.

Fireşte, n-avea cum să ştie că Priwitt avusese o lungă discuţie cu Honney şi că vorbele de prietenie

şi îmbărbătare, spuse de către acesta în seara precedentă, aparţineau, de fapt, colonelului.

Silueta lui Sharp se detaşă, neagră, pe fondul cenuşiu al cerului.

– Cum e, Sharp? Gata de plecare?

– În zece minute, domnule locotenent.

– Ce zic oamenii după spiciul meu de aseară?

– Sînt ca şi mine; încă n-au realizat prea bine despre ce-i vorba.

– Cum au reacţionat la cele spuse?

- Mai degrabă prost. Exceptînd unul singur: Tweeny.

– Tweeny?... Ah, da, desigur. Şi ceilalţi?

– Unii îşi zic că poate au baftă să termine războiul într-un *Stalag*[1] şi că-n felul ăsta scapă mai ieftin.

– Da, am priceput. Şi altceva?

– Mai sînt cîţiva care socot că i-aţi înşelat. Cap de listă: Morton.

– Bine-nţeles! Mă temeam de o revoltă. Stupid, nu-i aşa?

– Aseară erau completamente sfirşiţi. Şi, oricum,, e prea tîrziu. *M for Mike* nu mai există!

– Dar dumneata, ce gîndeşti?

Sergentul oftă adînc înainte de a răspunde.

– Porcăria asta de război e încă departe de sfirşit. După Africa o să fie altceva. Eu sînt subofiţer de carieră, domnule locotenent. Pentru mine, să cad prizonier înseamnă să abandonez o întreagă viaţă. Cine-şi mai aduce aminte de un subofiţer, mai ales cînd acesta e undeva după gratii? Nu mai apuc eu avansare! Din deşert nu evadează nimeni!

---

1 Prescurtare din Stammlager. In limba germană înseamnă lagăr pentru prizonierii de război (N.T.).

– Exact, Sharp. Dar nu uita că prea puţini din cei care actualmente sînt pe front vor cunoaşte sfirşitul acestei campanii. Aşa cum spuneai şi dumneata, vor mai fi multe încăierări, multe atacuri, multe măceluri. Poate că pentru noi există totuşi o mică, mică şansă.

– Asta o ziceţi dumneavoastră, domnule locotenent...

– Bun. Supraveghează îmbarcarea!

Sharp făcu la stînga-mprejur, lăsîndu-l pe Rockaway cu gîndurile sale.

Cele două autoblindate demarară unul după altul, trezind ecoul. Virară sincronizat şi dispărură în noapte. Flăcările de la ţevile lor de eşapament mai dăinuiră cîteva clipe, apoi fură înghiţite şi ele de întuneric.

– Frumoase maşinuţe, ce zici?

Rockaway dădu din cap. Honney apăruse lîngă el, cu casca de piele pe cap, gata de plecare.

– Ai dormit bine, locotenente?

Rockaway dădu din nou din cap, uitîndu-se cum ultimii din oamenii săi se ajutau să urce în *Bren-uh.*

– Perfect! înaintea unei acţiuni e întotdeauna bine să n-ai nimic în minte. Asta te împiedică să faci tîmpenii!

– Autoblindatele au şi plecat?

– Da. Vor transmite din zece-n zece minute. *Grant-ul* rămîne pe recepţie continuă. Cercetarea se va executa pe o adîncime de două mile şi pe un front de o mie de yarzi[1]. Dinspre partea asta, nici o grijă.

1 Unitate de măsură engleză echivalînd cu 0,914 m (N.T.).

– Ideea să ocolim frontul nemţesc e grozavă, iar sectorul e sigur. Cel mai apropiat Fritz e la vreo sută de mile de aici!

– Sînteţi foarte categoric.

– Ieri seară R.A.F. a scotocit întreaga zonă.

– Superb! Văd că nu s-a neglijat nimic...

Motorul *Grant*-ului bubui scuipînd o lungă trîmbă de fum cenuşiu.

– Cinci fix, constată Rockaway. Mai dihai ca un cronometru!

– Pe curînd, locotenente!

Honney se căţără în turelă exact în momentul în care. Travis acţiona starterul Bren-ului. Tancul se urni, la început parcă prudent, apoi acceleră, lepădînd de pe el arbuştii uscaţi care-i serviseră de camuflaj.

Morton dîrdîia de frig. Dormise prost şi nu găsise loc liber decît pe un butoi cu benzină, ceea ce în perspectiva etapei de marş, nu prevestea nimic plăcut. Vru să-l ia pe Tweeny martor al nefericirii sale, dar acesta adormise rezemat de raniţă şi înfăşurat în pătură.

Demarajul *Bren*-ului fu cît p-aci să-l proiecteze peste bord, drept care izbucni imediat în imprecaţii:

– Ce mişto ne-a avut pe toţi eroul ăsta de Rocky cu raidul lui! Ştiam eu că vor să se descotorosească de noi! Totul nu era decît o fentă! Făţărnicia ştabilor!

Se întrerupse o clipă ca să judece efectul spuselor sale asupra auditoriului. Dar, de cînd cunoşteau ţelul misiunii lor, oamenii nu mai vorbeau, preferind să rămînă cu propriile lor gînduri.

– M-aţi părăsit! continuă Morton, scos cu desăvîrşire din fire. Chicoteaţi cu toţii cînd era să-mi dau duhul pe pistă! Acu, poftim, uite unde am ajuns!

– Ei şi! mîrîi un glas întărîtat. Parcă n-am fi laolaltă în aceeaşi budă!

– La mine nu ţine figura!

– Atunci n-ai decît să cobori, răspunse aceeaşi voce. Ai făcut odată o sută de kilometri, ai să fii în stare acu, să mai faci trei sute!

Morton ridică din umeri. Vru să răspundă, apoi preferă să tacă de teamă să nu-i scape prea multe.

"îl urăsc pe ofiţerul ăsta, continuă el în gînd. Îl urăsc cu atît mai mult, cu cît e un tip dintr-o bucată. M-a făcut odată K.O., dar las, că-mi vine şi mie rîndul! O să afle el într-o zi cine-i Morton şi pentru ce-am fost condamnat..."

Convoiul îşi urma acum drumul în lumina timidă a zorilor. Cele două autoblindate păreau că escaladează linia monotonă a orizontului. Apoi venea tancul, strivind sub şenile blocurile de laterită. În urma lui, şi uşor pe dreapta, mergea cisterna, avînd în spatele ei cele două *Bren*-uri care rulau unul lîngă altul.

Viteza era menţinută la treizeci pe oră; pietrişul roşu defila pe sub ochi, mereu acelaşi.

Soarele răsări brusc şi dintr-o dată totul fu scăldat în lumină. În bene, oamenii încetară să mai dîrdîie.

Acum patrula evolua printre dune şi fără voie Rockaway se gîndi la un convoi în largul mării. Iluzia era, dealtminteri, perfectă: fiecare vehicul plonja între valurile de nisip, se înălţa pe o creastă şi în secunda următoare dispărea din nou. Înaintau greoi, menţinînd o viteză egală şi acelaşi unghi de marş. Vîntul se potolise şi nisipul se lăsa în nori compacţi în urma tancului.

– Larry a feştelit-o!

Vocea lui Travis îl smulse pe Rockaway din somnolenţă. Deschise portiera şi se aplecă înafară.

Bren-ul derapase, săpînd un şanţ adînc şi îngropîndu-se în nisipul pulverulent pînă la saboţi.

– Opreşte!

– Imposibil. Sînt nisipuri mişcătoare. Dacă opresc, nu mai plec.

– Hai după şeniletă! O să-l scoată la remorcă.

Travis acceleră ca să coboare duna şi băgă reductorul ca s-o urce pe următoarea. Timp de o secundă, domină deşertul.

– Inutil, vine singură.

Şoferul şeniletei observase şi el *Bren*-ul împotmolit şi vira pe loc. Mugind, vehiculul trecu pe lîngă ei.

– Dacă începe aşa... murmură, sumbru, Rockaway. Ai mai fost vreodată pe aici?

– Da... Încă două ore de mers şi o să vedeţi camionul. Sau, mă rog, ce a mai rămas din el.

– Deci, pătrundem în liniile germane.

Scrîşnetele unui diferenţial maltratat îi făcură pe cei doi să întoarcă, simultan, capetele. Şenileta se întorcea cu toată viteza, urmată de *Bren* care trudea, să recupereze din întîrziere.

Rockaway coborî fereastra, ca să primească un pic de aer. Vîntul era deja fierbinte.

Cam după vreun ceas, la orizont apărură două puncte negre, aşezate pe nisip ca două broaşte ţestoase adormite.

– Se-ntorc autoblindatele! rînji, sinistru, Travis. Balul de-abia acu' începe!

Cu o mişcare solemnă, tancul pivotă în jurul său.

Escorta atinsese limita autonomiei. Acum făcea la stînga-mprejur, grăbită să revină la bază. Din acest moment, *Monkey* avea să rămînă singur.

Din turela deschisă a tancului, Honney agită mîna în chip de bun-rămas. Pentru el, gestul acesta însemna: noroc! Pentru Rockaway: de acum, mai ieşiţi şi singuri din rahat!

Răspunse la salut şi privi lung în urma tancului care se îndepărta. Învolburînd nisipul crestelor, trecură apoi şi cele două autoblindate, după care nu mai rămase decît deşertul imens, pustiu şi Rockaway simţi şi mai dureros copleşitoarea senzaţie a izolării.

Umbra *Bren*-urilor se diminua din ce în ce. Oamenii scrutau cerul şi orizontul, conştienţi că sînt o pradă lesnicioasă pentru primul avion ieşit în cale: o rafală în motor, o şenilă ruptă, un glonte în bidoanele cu apă potabilă şi lenta agonie ar fi început: tîrîtul inutil prin nisip, setea şi, la sfirşit, nebunia.

Rockaway se gîndea şi el la acelaşi lucru, cu atît mai mult, cu cît ştia exact unde se află: la trei sute de kilometri de liniile engleze.

Era ceasul unu, cînd carcasa ciuruită de gloanţe a unui vehicul apăru, pe jumătate îngropată în nisip.

– Camionul, murmură Travis.

– Opreşte aici!

Şoferul frînă uşurel ca să reducă viteza fără ca şenilele să sape şanţ. Maşina se opri într-o văioagă, urmată la cîteva clipe şi de cealaltă.

– Debarcaţi! ordonă Rockaway. Doi pîndari pe creastă! Lonsdale! Olson!

Resemnaţi, cei doi se lăsară să cadă pe nisipul încins, după care urcară sfărîmicioasa pantă. Ajunşi sub creastă se lungiră, făcînd cu mîna în nisip o uşoară adîncitură în care-şi aşezară Sten-urile.

Travis se apropiase de camionul incendiat. Pivotul mitralierei ameninţa, inutil, cerul. Urme de gloanţe

brăzdau, în toate sensurile, tăblăria smulsă. Cauciucurile explodaseră, apoi se topiseră în foc.

– Acolo vă aşteptau nemţii? întrebă Rockaway, arătînd cu degetul creasta dunei.

– Acolo, cu afurisita lor mitralieră pusă în baterie. Vă daţi seama, avuseseră timp berechet să se pregătească: noi rulam cu douăzeci la oră. Camionul meu venea în spate. Am pornit imediat în marşarier. Oamenii nici n-au apucat să sară, că totul se şi sfirşise.

– Cîţi erau?

– Trei. Şoferul, comandantul de bord şi mitraliorul. I- au înmormîntat nemţii.

– De unde ştii?

– Ne-am uitat cu binoclul. Vedeţi, acolo sînt.

Rockaway aruncă o privire spre locul indicat. Nu se vedea nimic. Nici cea mai mică ondulaţie, nici cel mai mic semn. Vîntul nivelase totul ca şi cum ar fi vrut ca victimele nebuniei omeneşti să fie pentru totdeauna uitate. Crucile sfirşiseră prin a cădea, apoi, treptat, treptat, nisipul le înghiţise.

Ofiţerul simţi cum i se strînge beregata.

– Să sfirşeşti în modul acesta, murmură el cu privirea fixă. Nu vreau să sfirşesc aşa, uitat de toţi.

Travis nu auzi decît sfirşitul frazei.

– Să ştiţi că nu greşiţi; eram trei în camionul din spate: căpitanul. Bob, mitraliorul, şi cu mine. Bob s-a curăţat ceva mai tîrziu. Căpitanul mi-a jurat că va veni să recupereze corpurile. N-a făcut-o însă niciodată... (Glasul său coborî cu un ton.) Acum sînt singurul care mai ştie că nişte camarazi de-ai mei zac aici. Dar mă îndoiesc că voi putea reveni vreodată pe locurile astea. Mai ales după o asemenea misiune.

Rockaway privi cîteva clipe mormintele anonime, încleştă fălcile, întoarse capul.

Oamenii se grămădiseră, tăcuţi. Îi împrăştie, pe fiecare la treaba lui.

– Halal loc de făcut haltă! bombănea Morton. Da' ce le pasă ştabilor!

Mereu tăcuţi, ostaşii se buluceau acum în umbra maşinilor. Unii desfăceau cutiile cu conserve. Cu o seară înainte li se distribuiseră pistoalele-mitralieră, de care nu se mai despărţeau, dovadă că de cînd se ştiau în zonă inamică tensiunea crescuse.

Travis făcea plinul, trăgînd benzina din butoi cu ajutorul unui lung furtun de cauciuc.

– Hashley, ce faci acolo? urlă deodată Sharp.

Cel strigat scormonea cu călcîiul nisipul, aproximativ pe locul unde fuseseră îngropate cadavrele.

– Mitraliera, sergent, am găsit mitraliera!

Travis încetă, fulgerător, orice mişcare. Privirea sa se încrucişă cu a lui Rockaway.

– Cum... să n-o fi luat-o nemţii? bîngui el.

Explozia îi rostogoli pe toţi la pămînt.

O jerbă înaltă de nisip ţîşni, învîrtejindu-se, spre soare. Corpul sfirtecat al ostaşului, căzu, zece metri mai încolo.

Rockaway se ridică şi fugi pînă la el. Nu mai era nimic de făcut. Grenada explodase literalmente sub el. Alături, patul sfărîmat al mitralierei se înfipsese în nisip.

Locotenentul închise ochii mortului.

– Sharp! strigă el. Înfăşuraţi-l în foaia lui de cort. Alege şase băieţi pentru garda de onoare!

– Am înţeles, domnule locotenent!

– Ticăloşii! scrîşni Travis al cărui obraz se schimonosise. Ştiau că vom reveni...

CAPITOLUL VII

– Contact!

În picioare pe scara maşinii, Sharp agită braţul. Rockaway trînti portiera, Travis ambreiă şi greul *Bren-carrier* se puse în mişcare.

Cerul era spuzit de stele, dar absenţa lunii făcea ca obscuritatea să fie aproape totală.

Cu toate luminile stinse, cele două vehicule îşi croiau drum, urcînd şi coborînd, într-o lentă legănare, dună după dună. Orizontul se limita la creasta următoare, apoi la un hău negru, după care

venea o nouă creastă, întru totul asemănătoare celei precedente.

Rockaway ar fi vrut să consulte harta; de cînd plecaseră, harta devenise o adevărată obsesie pentru el. Cunoştea pe dinafară toate detaliile, dar, din oră-n oră, marca mişcarea comandoului, bazîndu-se pe ceasul de kilometraj şi pe datele busolei. Uneori, modifica uşor unghiul de marş. În asemenea cazuri, Travis schimba cu cîteva grade direcţia de mers şi continua să cupleze şi să decupleze levierul reductorului, după cum urca sau cobora...

Odată cu apariţia nisipului, consumul de benzină se dovedi înspăimîntător. E drept, nu depăşea aprecierile lui Priwitt, dar Travis, cu bogata sa experienţă, menţinea un ochi vigilent pe indicatorul de nivel.

De cînd cu moartea lui Hashley, Rockaway se simţea încordat, neliniştit. Nu izbutea să scape de o anumită apăsare, greu de definit, şi de care evita cu grijă să-i vorbească lui Sharp. La fel ca şi ostaşii, sergentul accepta cu greu ideea acestui drum fără întoarcere; Rockaway hotărîse deci să-l lase într-ale lui. Ceea ce îl nedumerea, însă, era faptul că nici unul din ostaşi nu-i pusese vreo întrebare, cu toate că nu cunoşteau nici obiectivul, nici data şi nici măcar rolul pe care fiecare avea să-l joace.

Priwitt ordonase să-i lase în ignoranţa cea mai completă pînă în ajunul acţiunii. Aceasta în eventualitatea unei capturi, oricînd posibile. Hotărîre înţeleaptă, dar uite că deşertul rămînea mai departe gol şi de cînd se crăpase de ziuă oamenii îşi toceau de pomană privirile.

Către zece seara, unul din *Bren*-uri se împotmoli şi fu nevoie de eforturile conjugate ale ambelor grupe ca să fie scos din nisipul moale. Îngheţaţi, oamenii trudeau fără o vorbă. Stigmatele oboselii începeau să-şi facă apariţia, subţiind feţele, încercănînd ochii.

La vreo douăzeci de minute de la oprirea forţată, lovituri repetate de pumn făcură să răsune cabina tren-ului din faţă. Travis blocă frînele, în timp ce Rockaway se catapultă literalmente afară. Căzu pe nisip, însă fu imediat în picioare. Oamenii se ridicaseră de pe locuri, gata să sară.

– Mi s-a părut că văd ceva, domn' locotenent, răsună o voce grăbită. Ceva care fugea pe nisip.

– Unde?

Umbra făcu un gest desemnînd întunericul.

– Acolo, în dreapta.

Rockaway nu văzu nimic.

– Are vedenii, de frică! aruncă unul din ostaşi, reaşe- zîndu-se.

– Ăla care ai văzut, dă-te jos!

Omul sări greoi. Era Cunning, un flăcău pus veşnic pe şotii.

Rockaway îl recunoscu abia cînd faţa acestuia fu la treizeci de centimetri de a sa.

– Arată-mi unde!

Noaptea îi înghiţi pe amîndoi.

Bren-carrier-ul lui Sharp sosea făcînd un zgomot ca de tunet. În sfirşit se opri şi motorul tăcu.

După vreo zece paşi, Cunning stopă.

Nu era nimic, nimic în afara nisipului pe care noaptea îl făcea să pară siniliu.

– Ei bine?

– Ciudat... Mi s-a părut că... Zău, dom'le locotenent...

– Bine, dar unde?

Cunning dădu din umeri.

– Uitaţi, aici!

Glasul ostaşului căpătase, brusc, o asemenea vibraţie, că Rockaway simţi cum inima îi zvîcneşte.

Un şanţ îngust şi rectiliniu tăia, ca o rană deschisă, coasta dunei.

Mai făcu doi paşi şi descoperi încă unul.

– Urme, făcu el cu voce stinsă, sînt urme de roţi.

Ciuli urechea, dar tăcerea stăruia, densă.

– Nemţi, dom'le locotenent?

– Da, ce-ai vrea să fie, japonezi?

Mînat de reflex, Cunning se lăsă fulgerător pe vine, cu pistolul mitralieră lipit de coapsă şi ţeava îndreptată în sus.

– Înapoi la maşină!

Ostaşul nu se lăsă rugat şi făcu la stînga-mprejur. Rockaway îl înhăţă de gulerul bluzonului.

– Inutil să-i sperii pe ceilalţi. Spune-le că ai văzut urme, că-i vorba cu siguranţă de un camion nemţesc şi cu asta, basta! Fără dramatizări!

Cunning dădu din cap.

Rockaway scoase busola, calculă unghiul de marş al camionului inamic, apoi reveni la *Bren.*

Travis coborîse şi aştepta rezemat de aripă.

– Nemţi. Vino să arunci o privire.

Cît timp merseră prin nisip, Travis nu scoase o vorbă.

– Ce crezi?

Şoferul se strîmbă a neştiinţă şi se apucă să măsoare cu pasul ecartamentul roţilor.

– E un *Stechenwagen,* un vehicul de recunoaştere.

– Blindat?

– Slab.

– Armament?

– Oh, ştiţi şi dumneavoastră că în materie de armament, ei montează orice: de la puşcă-mitralieră pînă la tunuri A. A. jumelate, trecînd prin aruncătoare de mine.

– Da, ştiu. Mă întreb însă, ce dracu pot să facă atît de la sud. Cam de cît timp au trecut?

Travis cercetă mai atent urmele.

– De! Vînt n-a fost. Putea fi şi acu opt zile, dar şi azi după-amiază. Vedeţi, marginile nu-s încă mîncate.

– Ii dăm drumul mai departe!

Rockaway reveni la maşini îngrijorat. Întunericul ar fi trebuit să fie aliatul său. Dar de la apariţia urmelor vedea în el un duşman.

Bren-ul demară cu o smucitură şi reîncepu lenta sa mişcare de pendulă.

– Prost reflex, dom'le locotenent!

– Cum aşa?

– Sărind din maşină, aţi uitat Sten-ul.

– Ah, *Sten-ul...* N-avea nici o importanţă; în trei sferturi din cazuri nici măcar n-apuci să te serveşti de el. În ce direcţie mergea *Stechenwagen-ul?*

– Imposibil de spus. Ar fi trebuit să văd un viraj... Dar în deşert, un camion n-are nici un motiv să vireze. Merge şi el ca şi noi, frăţioru'.

– Cu alte cuvinte, la un moment dat a intersectat drumul nostru. Ce plăcere!

– Dacă picăm peste bivuacul lor, se lasă cu bubuială!

– O să ne depaneze Sharp, are suficient spaţiu ca să-i manevreze pe flanc... Lucrul de care mă tem e că o să ne lase să trecem.

– Şi-n cazul ăsta?

– Şi-n cazul ăsta, mîine de dimineaţă, Luftwaffe o să scotocească tot sectorul cu lupa...

Tăcură, fiecare cumpănind diversele ipoteze. Urmele cele proaspete aduceau un element nou în contextul misiunii; un element care nu fusese prevăzut. La aşa ceva, Priwitt nu se mai gîndise.

Fraza lui răsuna şi acum în urechile lui Rockaway: "după aceea veţi fi singuri, absolut singuri şi nimeni nu va mai putea face nimic pentru voi!".

– E două'şpe şi zece, dom'le locotenent. Rezervorul e pe golite. Ar trebui să oprim aici. Locul e aproape drept.

Cufundat în gîndurile sale, Rockaway nu simţise trecerea timpului.

– În regulă. Opreşte!

Cele două *Bren-uri* se imobilizară, unul lîngă altul.

– Sharp!

Subofiţerul se apropie în fugă.

– Aţi observat ceva, domnule locotenent?

– Urme de cauciucuri. Debarcă oamenii. Dacă pot, să doarmă. Interzis fumatul. Plecarea într-o oră.

– Dublez santinelele?

– Inutil. De aici încolo, n-o să ducă lipsă de oboseală. Fac eu de gardă.

*

Cele două butoaie se rostogoliră de-a lungul pantei şi se prăvăliră în groapă. Înarmaţi cu lopeţi, trei soldaţi se apucaseră s-o astupe.

Curînd, butoaiele de două sute de litri dispărură sub nisip. Cu lopata pe umăr, oamenii urcară panta şi se siliră în *Bren*-ul lui Sharp.

Convoiul se puse în mişcare.

Frînt de ostenealã, anesteziat de uruitul motorului şi de lenta legănare a vehiculului, Rockaway adormise. Neobosit, Travis veghea, interogînd în van parbrizul obscur. În benă, oamenii dormeau claie peste grămadă, înfăşuraţi în păturile lor aspre, cu capul pe raniţă sau pe burta vreunui camarad.

Cunning era pîndar. Instalat pe un butoi de apă potabilă, cu mîinile încleştate de capota cabinei, flăcăul tremura biciuit de vînt. Ochii îl usturau îngrozitor şi lacrimile curgeau într-una, pe obrajii săi care nu cunoscuseră încă briciul. Avea impresia că acest chin nu va lua niciodată sfirşit, că va muri aici mumificat de frig. Uneori, ciulea urechea părîndu-i-se că aude mugetul îndepărtat al unui motor. Nu era însă decît *Bren*-ul lui Sharp, care trudea din greu în urma lor.

Lui Cunning îi era frică. Toată lumea ştia că-i fricos; toţi în afară de Rockaway, căruia îi ascunsese cu grijă acest lucru ca să poată rămîne la *Monkey...* Acum îi venea să-şi muşte degetele de ciudă.

Un hop fu cît p-aci să-l azvîrle afară din maşină. Abia apucă să se prindă de tabla bordajului. Următorul îl puse din nou pe picioare. Degetele sale înţepenite de frig zgîriară capota în căutarea unui punct de sprijin. O picătură de sînge se prelinse de sub unghia arătătorului stîng.

Brusc, terenul deveni plat. O întindere de pietriş fără margini, imensă, nesfirşită. Mugetul celor două motoare crescu, şoferii accelerară pîn-la fund.

Cunning încercă să-şi apere faţa cu mîinile, dar renunţă şi se culcă lîngă ceilalţi: vîntul îl orbea.

"Ei şi, îşi spuse el, oricum nu văd nimic..."

Travis urmărea cu plăcere, dar şi cu teamă, acul vitezometrului, care indica treizeci de mile la oră. O viteză demenţială cînd nu vezi la doi paşi. În stînga sa[1]. Rockaway începu să se mişte, trezit de schimbarea regimului motorului.

– Am atins platoul?

– Da, domnule locotenent. Mai avem zece mile.

Travis calculă distanţa după kilometraj şi începu să frîneze progresiv, nedorind cîtuşi de puţin să se înfunde în prima dună întîlnită.

– Atenţie!

Ambii strigaseră în acelaşi timp. Vehiculul abordă duna frontal, pulverizã creasta şi plonjă de partea cealaltă.

Travis frînă cu motorul şi opri în contra-pantă. Tăie imediat contactul şi se întoarse, interogativ, spre ofiţer.

Era ceasul trei.

Cel de al doilea *Bren* derapă, răscoli nisipul şi se imobiliză. Sharp sărise din mers şi sosea în goană.

– Debarcarea! ordonă Rockaway, deschizînd portiera blindată. Toată lumea în ţinută de luptă, cu armele şi muniţia la ei!

Sergentul înghiţi cu greu. Clipa de care se temuse cel mai mult sosise.

– Spune-le oamenilor să-şi umple bidoanele şi să bea pe săturate. Continuăm marşul pe jos.

Zece minute mai tîrziu, cei şaisprezece erau adunaţi între cele două maşini. Nimeni nu scotea o

1 Englezii circulînd pe stînga, volanul e evident pe dreapta (N.T.).

vorbă; Sharp ordonase tăcere absolută. Bagajul fiecăruia fusese redus la minimum: cîteva pachete cu hrană rece, foarte puţine muniţii şi cîte zece grenade *Cammon* de om. O canistră de douăzeci de litri la doi şi-n plus, două bidoane a cîte doi litri de căciulă. Cu ce aveau, puteau rezista maximum trei zile.

Raniţele cîntăreau opt kilograme; oamenii se antrenaseră să care de trei ori pe atît.

Rockaway strînse scurt mîna lui Travis. Şoferul terminase de făcut plinul şi, grăbit să plece mai repede ca să se folosească de ultimele două ore de întuneric, se şi strecurase la volan.

– Noroc şi baftă, dom'le locotenent!

Rockaway încercă să glumească:

– Sincer vorbind, prefer să fiu în locul meu, decît într-al tău. La genul ăsta de vînătoare, două "trei sute trei" nu fac mare scofală!

Travis trecu rapid vîrful limbii peste buzele sale groase.

– Dacă sîntem atacaţi, am ordin să arunc căruţa-n aer. Uitaţi-vă!

Ostaşul se aplecă şi-i arătă ofiţerului un calup de trotil fixat sub scaunul său! O grenadă Mill's servea drept detonator.

– Hai, drum bun! Poimîine eşti acasă, în scutece!

– Nu chiar atît de repede; mai am o mică treabă de făcut.

– Vrei să încurci urmele?

– Nu... să-i recuperez pe cei trei.

Chipul ofiţerului se întunecă.

– Dacă ai putea...

– Se-nţelege, dom'le locotenent; Hashley vine cu noi.

Rockaway se desprinse de lîngă maşină a cărei tăblăraie trepida şi, din cîţiva paşi rapizi, ajunse la ai săi. Cele două *Bren-uri* virară greoi; în cîteva clipe dispărură din ochii tuturor. În tăcerea nopţii, zgomotul motoarelor părea monstruos. Nemişcat, comandoul asculta cum descreştea uruitul lor, ca şi cum el ar fi fost unica legătură dintre ei şi viaţă.

– Ascultaţi-mă cu toţii! Ne aflăm în prezent la trei sute şaizeci de kilometri în interiorul liniilor germane. Obiectivul nostru se găseşte la şaptezeci de kilometri de aici. Aţi fost obişnuiţi cu marşuri mult mai lungi, într-un teren exact ca acesta. Ne vom deplasa în etape scurte: noaptea şi la amiază, adică la orele cînd nu-i umbră. Asta din pricina aviaţiei. Eu voi merge în capul coloanei, Sharp - ca încheietor. Ziua, un cercetaş care se va schimba din oră-n oră, va face recunoaşterea terenului. Începînd din acest moment, beţi cît mai puţin. În timpul marşului, tăcere absolută! Nimeni nu crîcni. Resemnaţi, oamenii se aliniară în spatele şefului lor. Era singurul care cunoştea direcţia; deci, era unica lor punte de salvare.

În ciuda tuturor rapoartelor locotenentului Priwitt nu acordase nici cea mai mică încredere celor de la *Monkey.* Pur şi simplu n-avusese altceva la îndemînă şi ca să nu sacrifice douăzeci de ostaşi, îl condamnase pe cel mai bun ofiţer al său. O făcuse însă cu conştiinciozitate, jucînd jocul pînă la capăt şi încercînd să pună la dispoziţia lui Rockaway maximum de atuuri.

Priwitt văzuse prea multe. Ca toţi cei care trăiseră începutul campaniei şi cunoscuseră reversurile sîngeroase care succedaseră victoriilor inutile, nu

mai credea în nimic. Încerca doar să limiteze pagubele.

Ostaşii înaintau greoi în nisipul moale, înfundîndu-se uneori pînă la jumătatea piciorului. Mergeau cu capul plecat, cu spinarea încovoiată sub greutatea armelor şi a propriei lor oboseli. Strivit de tălpile groase ale bocancilor, nisipul scotea un sunet moale, catifelat.

Uneori clinchenea o armă. Ostaşul îi schimba atunci poziţia cu o mişcare maşinală a umărului. Tot maşinal se distanţaseră, astfel încît, o rafală trasă prin surprindere să nu-i poată curăţa pe toţi.

Dar cine se gîndea să tragă în această linişte mormîntală?

Cînd mijiră zorile, Rockaway decise să continue încă puţin, spre a profita la maximum de semiobscuritate şi de răcoare.

Olson fu trimis înainte ca cercetaş.

De cînd plecaseră *Bren*-urile, se simţea parcă mai în voie, mai în siguranţă, în tăcerea de planetă moartă din jur.

Apropierea acţiunii îl elibera de toate îndoielile sale, de ranchiunele sale, îl elibera chiar şi de Helen.

Cînd ordonă popasul, era aproape vesel.

Fiecare îşi săpă groapa, întinse deasupra plasa de camuflaj şi adormi adînc, fericit să nu mai fie aruncat de colo pînă colo, asurzit de urletul motoarelor sau pălmuit de vînt.

Era îngrozitor de cald în momentul în care comandoul porni din nou. Căzînd vertical pe pămînt, razele soarelui transformau nisipul într-o oglindă. Rockaway scoase busola din buzunar şi făcu o primă măsurătoare. O mai verifică o dată şi încă o dată, ştiind că cea mai mică eroare îi poate face să treacă

pe lîngă minuscula oază; pentru o clipă îşi imagină urmele comandoului rătăcit în deşert: echipament, arme şi, în final, cadavre scorojite...

Cunning mergea la cinci sute de metri mai în faţă. Il zărea din cînd în cînd, în momentul în care ostaşul trecea cîte o creastă. Uneori cercetaşul se răsucea şi atunci Rockaway îi rectifica, dintr-o mişcare a mîinii, direcţia de urmat.

Era tocmai pe punctul de a ordona halta de la ora trei, cînd îl văzu pe Cunning coborînd în goană panta unei dune şi făcînd gesturi frenetice.

Rockaway pocni din degete, dar oamenilor, abrutizaţi de căldură, le trebuiră cîteva secunde înainte de a reacţiona şi a se răspîndi în trăgători. Cunning sosi, suflînd din greu.

– Nemţii, dom'le locotenent!

Rockaway apucă binoclul şi mătură cu privirea pustiul.

– Unde-s?

– În spatele crestei. Exact în spatele ei.

– Cîţi?

– Cel puţin cinci.

– Tanc?

– Nu, camion.

– Sharp, vino cu mine! Ceilalţi, adăpostiţi-vă! Nu mişcaţi!

Rockaway trecu tîrîş peste creasta primei dune, apoi o luă la goană prin văioaga ce-i urma. Talonat de Sharp, ajunse în punctul de unde Cunning o luase îndărăt. Săltă uşurel capul, astfel încît doar fruntea şi ochii să depăşească linia crestei. Ceea ce văzu făcu să i se taie răsuflarea.

La treizeci de metri de el era oprit un camion. Recunoscu imediat un *Stechenwagen* şi făcu pe loc

apropierea între el şi urmele observate în ajun. O prelată întinsă deasupra benei adăpostea echipajul de bătaia soarelui.

Sharp duse binoclul la ochi şi desluşi trei siluete culcate de-a curmezişul banchetelor de tir. Nemişcaţi cu toţii. Unul din ostaşi îşi adusese braţul stîng peste faţă şi părea să doarmă adînc. Ceva se auzi zăngănind. Subofiţerul schimbă poziţia. De sub motor răsăreau, mărite de lentile, două picioare uriaşe.

Îngîndurat, lăsă binoclul jos.

– Sînt patru.

Rockaway făcu o grimasă.

– Ce dracu învîrt ei pe aici?

– Să fie vreo patrulă?

– Mă cam îndoiesc. Ale lor trebuie să fie urmele de azi- noapte. Dar, fir-ar să fie, ce fac atît de la sud!?

– Aţi văzut antena?

Ofiţerul miji ochii.

Ancorată în patru corzi, o tijă telescopică subţire se înălţa din nisip la vreo douăzeci de metri de camion. Un cablu flexibil făcea legătură.

– Asta ne mai lipsea!

– Nu m-ar mira să fie în pană.

– Da' de unde! Ăl de roboteşte sub motor face doar nişte verificări... Altminteri, fii sigur că ceilalţi ar fi grămadă sâ-l ajute, în loc să soilească!

– Poate-i mai bine să dăm un ocol; altfel riscăm să avem tot *Wehrmachtul* în cîrcă în mai puţin de patruş' opt de ore!

– Şi cu urmele noastre cum rămîne? Vor da peste ele în mod inevitabil, fiindcă şi noi şi ei urmărim aceeaşi direcţie.

Sharp izbi nisipul cu pumnul, - în fond nu-s decît patru!

– Miram-aş! Nemţii sînt prea disciplinaţi. Pun capul la bătaie că au, pe undeva, pe aici, şi o santinelă!

Zadarnic scotociră însă cei doi crestele care tălăzuiau monoton. Nici o siluetă culcată. Nici cea mai mică urmă de paşi. Nimic.

– La urma urmei, reluă Rockaway scărpinîndu-se în ceafă, cum dracu' să le treacă prin minte că cineva e atît de nebun ca să se aventureze pînă aici...

– Aţi hotărît, deci, să atacăm?

– Da, Sharp! Dar vreau ca atacul nostru să semene a asasinat. Înţelegi?

Subofiţerul dădu din cap, se lăsă să lunece pe pantă în jos şi fugi să-i adune pe oameni.

Curînd se întorceau cu toţii. Rockaway constitui rapid trei grupe.

– Sharp cu încă patru: camionul, şuşoti el. Gibbon! Tu şi alţi doi: antena. Restul, cu mine. Foc la comanda mea!

Tăcuţi, oamenii se răspîndiră de-a lungul dunei. Înţeleseră cu toţii, că, la fel ca şi prima dată, unica lor şansă de a-şi salva pielea, era aceea de a distruge camionul şi echipajul său, înainte ca acesta din urmă să fi apucat să dea alarma.

Îl văzură pe Rockaway tîrîndu-se la pămînt. cu pistolul mitralieră proptit pe antebraţ.

La doi metri de creastă, locotenentul marcă o scurtă oprire, degajă piedica de siguranţă, apoi reluă tîrîşul, centimetru cu centimetru. Nici unul din nemţi nu se mişcase. Se auzea doar, din cînd în cînd, cîte un zăngănit, punctat de oftaturile celui care şurubărea.

O pală de vînt făcu să tremure vîrful antenei.

Dintr-o aruncătură de ochi, Rockaway verifică poziţia oamenilor săi, apoi ţinti cu grijă în unul din corpurile adormite. Degetul arătător porni să apese uşor pe trăgaci. Îşi reţinu respiraţia. Văzduhul încins făcea ca trupurile celor trei să vibreze, pîcloase, în vîrful cătării.

Rafala tună, fulgurantă.

Ea declanşă cataclismul. De-a lungul întregii linii de creastă. Sten-urile răpăiau, golind încărcătoarele asupra *Stechenwagen*-ului. O grindină de proiectile scrijelea blindajul, găurea cauciucurile, ciuruia corpurile. Nisipul fierbea sub biciuirea rapidă a loviturilor.

Prima grenadă explodă într-un scrîşnet surd, pulverizînd banchetele. Ţăndările lor se învîrtejiră odată cu fumul. Corpul unui hitlerist se răsuci, zvîcnind sub izbitura proiectilelor.

A doua grenadă incendie camionul. Explodă sub motor, săltînd brutal roţile din faţă. Şoferul nici n-apucase să lase cheia din mînă; muri aşa, sfirtecat, fără un strigăt.

Antena se prăbuşi, rupînd net cablurile care o fixau.

Un fluierat şi întreaga grupă, cu Rockaway în frunte, ţîşni înainte. Cu pistolul mitralieră proptit de şold, coborau în goană panta lunecînd prin nisipul afinat. Uneori, careva mai slobozea cîte o scurtă rafală asupra camionului ce începuse să ardă.

Locotenentul înconjură vehiculul. O aruncătură de ochi îi fu de ajuns ca să se convingă că viaţa părăsise pentru totdeauna cele patru corpuri ciuruite de gloanţe. Bine pus la punct, focul comandoului fusese de o precizie mortală.

– Scoateţi-i de acolo! strigă el lui Sharp. Şi pune trei pîndari pe direcţia nord!

Cunning fu primul care ajunse 1a camion. Se caţără în benă şi se forţă să rămînă impasibil, străduindu-se să-şi obişnuiască ochii cu chipul morţii.

– Ei, Cunning, ce aştepţi?

Scuturat ca de friguri, tinărul ostaş apucă un picior şi trase cu o smucitură. Cadavrul era greu şi nici nu se clinti. Din ochi, Cunning ceru ajutor, dar camarazii săi se dăduseră toţi la o parte şi se prefăceau că nu-i observă disperarea.

Rockaway supraveghea santinelele care-şi ocupau posturile. Sharp se apropie de el, agitînd mîna în care ţinea pistolul-mitralieră.

– Asta zic şi eu treabă! hohoti el. N-au apucat să spună nici pîs! Cinci'şpe secunde de foc! I-aţi văzut pe băieţii noştri? Praful s-a ales din staţia lor de radio!

Privirea subofiţerului avea o strălucire intensă; din clipa aceea, Rockaway ştiu că poate avea încredere în el pînă la capăt.

– Într-adevăr, o treabă bună, sergent. Nădăjduiesc doar că acest camion n-avea şi fraţi!

– Pesemne era un camion meteo.

– Ce-ai spus?

– Păi, da, e tocmai perioada furtunilor de nisip. O catastrofă pentru motoarele tancurilor...

Întrerupîndu-se brusc, Sharp se răsuci pe călcîie:

– Dumnezeii mă-sii de foc! Arde! urlă el. Stingeţi focul!

Motorul camionului ardea împroşcînd vălătuci negri şi denşi de fum, pe care lipsa oricărei adieri îi făcea

să se înalţe drept spre cer. Se înălţau cu repeziciune, vizibili la kilometri distanţă.

Ostaşii se repeziră, azvîrlind nisip ca să înăbuşe jărăgaiul. Unul din ei descoperi extinctorul maşinii şi potopi flăcările sub o avalanşă de zăpadă carbonică.

În două minute, totul se terminase; doar cîteva şuviţe de fum se mai prelingeau din capota ciuruită. Cele patru cadavre fuseseră acoperite în grabă cu nisip. Orice urmă dispăruse.

– Tot lupta adevărată rămîne cel mai bun antrenament! rosti sentenţios Sharp.

– Mare noroc că n-avem răniţi de cărat.

– Ce-aţi fi făcut în cazul ăsta?

Rockaway dădu din umeri.

– Nici nu îndrăznesc să mă gîndesc. Să ne ferească Dumnezeu!

– Reluăm marşul?

– Bineînţeles. Toată chestia e să lăsăm acum o distanţă cît mai mare între noi şi epavă. E clar că foarte curînd o să apară un avion ca să vadă de ce camionul nu mai emite. Adună oamenii!

Sharp aruncă o privire circulară şi tresări violent dintr-o dată:

– Dumnezeule!

Un neamţ venea către ei. Toată lumea încremeni pe loc. Feldwebel-ul aruncă puşca şi ridică mîinile în sus.

Obrazul lui Rockaway deveni ca de ceară; cel al lui Sharp se făcu pămîntiu.

– Santinela! bîigui el. Aţi avut dreptate...

Neamţul îl reperă pe Rockaway după galoanele sale, şi se îndreptă spre el fără nici o şovăire, ţinînd în continuare braţele ridicate şi capul sus. Trecu astfel printre ostaşi şi nimănui nu-i dădu prin minte

să-l oprească. Ajuns la doi metri de ofiţer bătu din călcîie:

– *Feldwebel* Hoffmann Kurt! se prezentă el cu glas puternic.

Rapid, Rockaway îşi încrucişă privirea cu Sharp. Toţi ceilalţi făcuseră cerc în jur. Unii din curiozitate; era pentru prima dată cînd vedeau un ostaş din Afrika Korps în carne şi oase. Alţii pentru că intuiseră problema de conştiinţă pe care prezenţa sa o crease şefilor lor.

– Înţelegi engleza?

Feldwebel-ul n-avu nici o reacţie. Privirea sa sărea de la unul la altul, încercînd să ghicească pe feţele lor soarta ce-l aştepta. Dar chipurile lor erau acum de piatră.

– Ce facem, domnule locotenent?

– Nu văd decît o singură soluţie, murmură Rockaway cu o voce ciudat de gravă. Este cu desăvîrşire imposibil să-l luăm cu noi.

Sharp dădu din cap şi instinctiv căută cu ochii un „voluntar ".Oamenii însă se traseră îndărăt, ferindu-şi privirile.

– Nu există nici o posibilitate ca...

– Nu, Sharp, execută-l!

Subofiţerul tresări. Dintr-o dată, pistolul său mitralieră păru să cîntărească zece tone.

– Imbecilul! mîrîi el. De ce dracu' s-a predat?

– Nici el n-avea altă soluţie. Ce-ai fi vrut să facă fără apă şi fără camion?

– S-ar putea...

– Te iei după urme ca să ne ajungi. Rockaway se răsuci pe călcîie. După mine, în flanc cîte unul! Continuăm!

Şi imediat atacă prima dună. Una după alta, santinelele îşi părăseau posturile, ocupîndu-şi locul în coloană. Rockaway nu întoarse capul şi nu văzu privirea, dintr-o dată, înnebunită, a neamţului, aţintită în ceafa sa. Coloana şerpuia acum pe coasta unui uriaş munte de nisip.

Mergeau aşa de vreo zece minute cînd răpăi rafala, pe care cu toţii o aşteptau şi de care cu toţii se temeau. Fu o rafală lungă, al cărei ecou se rostogoli din dună-n dună. Plesni şi a doua, bizar de scurtă şi din nou nu mai fu nimic, în afară de insuportabila tăcere a deşertului.

Rockaway simţea cum sîngele îi ciocăneşte tîmplele. Întorcînd capul, întîlni paisprezece perechi de ochi aţintiţi asupra sa.

„Nu, altă soluţie n-aveam, îşi spuse el ca şi cum ar fi căutat o justificare. Era singurul lucru de făcut. Nu-l puteam lua cu noi... Ar fi trebuit, oricum, să-l executăm odată ajunşi la Bou Djerid. Dar atunci nimeni n-ar mai fi putut-o face..."

Lac de năduşeală, Sharp ajunse din urmă coada coloanei. Alergînd greoi veni lîngă Rockaway şi un timp merse alături fără să scoată o vorbă. Locotenentul îi auzea răsuflarea gîfiită din pricina efortului. El fu cel care rupse tăcerea.

– L-ai îngropat?

– Nu...

– Rău.

– După ce-aţi plecat, m-am gîndit...

– Nu-mi pasă de ceea ce gîndeşti, Sharp! Altă cale de ieşire nu exista!

O clipă Sharp plecă capul. Nu părea dispus să renunţe la ceea ce voia să explice.

– Aţi dorit un asasinat; poftim, l-aţi avut. Singurul lucru pe care aţi omis să-l menţionaţi era că eu urma să fiu asasinul!

– Ce-ai fi făcut în locul meu?

– Îl foloseam pe neamţ ca pe un soi de monedă de schimb.

Rockaway îşi trecu rapid degetele prin ciuful său roşcovan.

– Cum aşa?

– E o chestie care-i frămîntă pe oameni încă de la plecare. Dacă atacul nostru dă greş, vom fi, probabil, internaţi într-un lagăr de prizonieri. Dacă reuşeşte...

– E o tîmpenie! Combatanţii nu sînt executaţi, mai cu seamă dacă-s în uniformă!

– Dumneavoastră sînteţi ofiţer!

– Asta nu schimbă problema.

– Ba tocmai c-o schimbă... Dacă-l luam pe neamţ cu noi, l-am fi putut ţine pe undeva prin preajma obiectivului, păzit de doi de-ai noştri, iar după atac l-am fi predat alor săi. Aşa stînd lucrurile, teutonii n-ar mai fi putu să ne împuşte, fiindcă, la urma urmelor, le-am salvat viaţa unui camarad.

– Neamţul' ar fi încercat s-o şteargă, santinelele ar fi tras şi toată combinaţia noastră se ducea dracului. Apoi, nu sîntem decît şaisprezece. Abia ajunge pentru ce avem de făcut. Şi-n plus, oricum e prea tîrziu.

– Cînd aveţi de gînd să ne explicaţi care-i misiunea? în fond, oamenii habar n-au despre ce-i vorba. S-ar zice că n-aveţi încredere în nimeni...

– E preferabil să fiu singurul care-o ştie. Fasciştii trec drept maeştri în arta interogatoriilor. Raportează-mi care-i situaţia muniţiilor!

Sharp lunecă pe neaşteptate. Se redresă înjurînd.

– Ce mai, încă o întîlnire ca asta, şi nu ne rămîn decît grenadele.

– Ţi-am cerut cifre!

– Fiecare a tras un încărcător complet. Unii, aproape două. Am controlat. Ne rămîn cîte trei încărcătoare a treizeci de gloanţe de căciulă. La primul popas, fac o nouă împărţeală.

– Perfect. Acum, reia-ţi locul...

Ultima frază fusese spusă cu glas scăzut. Sharp pricepu că şeful său încearcă să-şi camufleze remuşcările sub masca duritătii.

Se opri, lăsîndu-se depăşit de coloană.

CAPITOLUL VIII

Rockaway era grăbit să ajungă în apropierea obiectivului din două motive. În primul rînd, voia să fie sigur: urmase corect unghiul de marş? Nu cumva deşertul şi interminabilele cordoane de dune îl făcuseră să devieze? îi era teamă să nu fi făcut o eroare, oricît de mică şi să depăşească Bou Djerid. Într-un asemenea caz, coloana s-ar fi înfundat pentru totdeauna în nisipuri. Şase sute de kilometri de pustiu înainte de a da de pista ce duce la Ouaou el Kebir. Exclus!

Deja oboseala îşi pusese peceta pe chipurile oamenilor, săpînd în ele riduri profunde.

Cel de-al doilea motiv era apa. Priwitt prevăzuse exact, teribil de exact. La ultima oprire, Sharp făcuse socoteala: canistrele se terminaseră. Nu mai rămăseseră decît bidoanele. Striviţi de arşiţa infernală, oamenii consumaseră mai mult decît fusese programat. O greşeală pe care aveau s-o plătească curînd. Mai rămăseseră doar trei litri de fiecare, exact cît să poată supravieţui încă două zile. După aceea trebuia atacat fără amînare, altminteri nimeni n-ar mai fi fost capabil s-o facă.

Copleşit de toate aceste incertitudini, Rockaway decise să forţeze.

Ca atare, întreaga noapte, comandoul se canonise luptîndu-se cu nisipul şi, abia în zori, oamenii căpătară o scurtă pauză de un ceas ca să recupereze. Apoi porniră din nou, cu creierii goi şi pasul greu, la asaltul veşnicelor talazuri încremenite în tăcere.

La şapte dimineaţa, Rockaway păşea singur în capul coloanei. Urechile îi vîjîiau, buzele erau uscate. Oamenii veneau din urmă, răspîndiţi, în grupuri de trei-patru. Sharp încerca, fără succes, să-i zorească pe codaşi. Nici măcar frigul nopţii nu mai avea efect asupra trupurilor vlăguite.

La opt dimineaţa, Gibbon alunecă şi veni de-a berbeleacul pînă la piciorul dunei.

Abia atunci, Rockaway se hotărî să ordone popas. Făcu un semn cercetaşului care mergea în faţă să revină, apoi aşteptă. Treptat, oamenii se adunară, suflînd din greu, clătinîndu-se pe picioare. Fără o vorbă făcură cerc şi cu vădită lehamite se apucară să sape gropile lor individuale.

În două minute, întreaga grupă dispăruse sub plasele de camuflaj, dormind somn de plumb. Culcată în spatele unei creste, o santinelă lupta cu toropeala şi cu zăduful ce se năştea.

De vreo jumătate de oră, Rockaway simţea cum inima o ia razna în piept. Luă bidonul, îl deşurubă cu mişcări stîngace şi-şi umezi buzele, luptînd cu dorinţa de a trage cîteva înghiţituri lacome. Apa era caldă, dar îi făcu un bine nespus.

Brusc îl zări pe Morton, în picioare, lîngă un şanţ abia săpat. Dean îl privea fix de cîteva momente. O strălucire ciudată, aproape dementă, îi juca în ochi.

Figura soldatului era într-atît de crispată. Încît Rockaway tresări fără voie.

– Ce-i cu tine, Morton? Eşti bolnav?

Morton deschise gura, mormăi ceva de neînţeles apoi, dădu din umeri, se răsuci pe călcîie şi se lăsă să cadă pe fundul şanţului.

Rockaway îl urmări cu privirea, tulburat de chipul acela cu ochi de nebun. Soarele începuse să ardă puternic. Ofiţerul oftă şi se apucă să-şi desfacă plasa de camuflaj.

– Sergent! strigă pe neaşteptate santinela.

Subofiţerul se ridică cu greutate şi urcă coasta dunei.

Nisipul fugea de sub picioare la fiecare pas, anihilîndu-i toate eforturile. Fu nevoit să se oprească de mai multe ori ca să-şi tragă sufletul. În sfirşit, se putu lungi lîngă santinelă şi duse binoclul la ochi. Coborî aproape imediat şi se lăsă pe vine în faţa gropii lui Rockaway.

– Ei bine, ce se întîmplă, Sharp?

– Santinelei i s-a părut că vede mult fum. Cînd m-am uitat cu binoclul, am constatat că-i o furtună de nisip... şi încă una din cele grozave. Un adevărat zid!

– Ce nenorocire! murmură Rockaway care ştia ce înseamnă simunul pentru o trupă surprinsă în plin deşert. Spune-le oamenilor să-şi pună capişoanele... bineînţeles, strict interzisă orice mişcare. Cheamă îndărăt santinela. Oricum, nu mai serveşte la nimic. E încă departe?

Sharp mîngîie maşinal scurta sa mustaţă. O dungă de îngrijorare i se săpase pe frunte.

– Să zicem că la vreo zece minute.

– Acum nu ne mai rămîne decît să aşteptăm, făcu Rockaway pe un ton indiferent. Să nădăjduim doar că n-o să dureze pînă mîine; altminteri, nu mai pleacă nimeni de aici!

– Cînd socotiţi să ajungem?

– Mîine. La cinci dimineaţa.

– Şi atacăm pe zi?

– Nu-i chiar atît de simplu precum îţi imaginezi. Mîine ai să fii lămurit.

Brutală, o rafală de vînt plesni. Una singură, care ricoşă şuierînd pe deasupra dunelor. Rockaway ridică ochii. Înghiţind peisajul, înecînd cerul, un imens zid de nisip venea năprasnic spre el. Vîrtejurile se ridicau la asemenea înălţime, încît păreau imobile, gata să strivească şi oameni şi tot în căderea lor.

Tăcerea devenise şi mai insuportabilă. Sharp trezea oamenii, aplecîndu-se peste fiecare groapă. Soarele devenise roşu,'scăldînd deşertul într-o lumină ireală, terifiantă.

Rockaway trase -capişonul peste ochi şi gură, înveli pistolul mitralieră în plasa de camuflaj şi se culcă deasupra.

Vîntul se porni flintr-o dată, urlînd prin culoarele formate de dune, pulverizînd crestele. Zidul cel roşiatic se prăvălea bucăţi, bucăţi, îngropînd totul. Întregul deşert părea că fumegă.

– Domn' locotenent!... Domn' locotenent!...

Sub capişon, Rockaway deschise ochii, întrebîndu-se dacă nu este victima unei iluzii.

– Domn' locotenent!... reluă glasul printre şuierăturile furtunii.

– Ce e? Ce e?

Rockaway se săltase într-un cot. Nu distingea nimic, nimic în afara nisipului care se învîrtejea în jurul său, biciuin- du-i infernal faţa şi mîinile. Şi totuşi, glasul părea foarte apropiat.

– Băgaţi de seamă... Vrea să vă ucidă... Şi o s-o facă...

– Cine?

Răspunsul nu mai veni. Întunericul era acum total şi nisipul bătea din toate părţile.

Înfruntînd vîntul, Rockaway aşteptă cîteva secunde, după care se culcă din nou, încercînd să inspire cît mai puţin nisip cu putinţă.

*

Simunul dură opt ore. Opt ore de urlete demenţiale în timpul cărora fiecare simţise cum nisipul îl îngroapă, încetul cu încetul, cum îl înăbuşă fără grabă.

Apoi totul se potoli. Zidul de foc se îndepărtă spre miazăzi. Unul cîte unul, oamenii se ridicau, desprinzîndu-se lin troienele de nisip ca dintr-un coşciug.

Începea să se lase noaptea, cerul se limpezise şi era de un albastru intens. Maiestuoasă, Crucea Sudului urca pe boltă.

Prima reacţie a lui Rockaway fu să facă apelul. Cea de a doua, să-i pună pe oameni să-şi cureţe armamentul. Apoi îi adună. Simţea că trebuie să le vorbească, să le spună că pentru ei totul avea să se sfirşească curînd, că etapa următoare va fi şi ultima.

La urma urmei, acum nu mai avea importanţă. Noaptea se lăsase. Nemţii nu-i puteau repera. Iar

dacă ar fi reuşit s-o facă, ar fi dedus cu certitudine obiectivul exact al comandoului: pînă la Bou Djerid mai erau doar douăzeci şi opt de kilometri. Rockaway vorbi timp de zece minute, încercînd să găsească acele cuvinte care ar mai fi putut trezi atenţia oamenilor. Nu izbuti şi cînd trecu în capul coloanei, nu era nici măcar sigur că fusese ascultat, într-atît vorbele sale se izbiseră de un zid de chipuri tăcute şi încremenite.

La miezul nopţii, Olson azvîrli bidonul gol, apoi centironul şi ultima cutie cu hrană rece. Cunning şchiopăta de vreo zece kilometri. Se tîra penibil în urma tuturor şi pentru prima oară Sharp nu zise nimic, rămînînd mai departe încheietor de coloană.

Spre ceasul unu, nisipul făcu loc grohotişului. Oamenii se distanţară şi mai mult, poticnindu-se pe terenul inegal. Cădeau, se ridicau, fără ca măcar să mai înjure, şi-şi reluau mersul lor de somnambul.

Cînd se ordonă halta de la ora trei, Sharp veni la Rockaway. Se terminase cu poziţia de drepţi şi cu salutul; subofiţerul se aşează în faţa şefului şi se apucă să-şi maseze coapsele care-l dureau.

– Cunning nu izbuteşte să se ţină după noi, A rămas în urmă tot timpul acestei etape, începu el. Mi-e teamă să nu se piardă pînă la urmă.

– Asta în nici un caz! replică Rockaway, cu un glas care suna spart. Dacă sîntem pe direcţia cea bună, grohotişul se termină la cîţiva kilometri de aici. Pe nisip o să-i fie mai uşor din pricina urmelor... În orice caz, o să ne ajungă dimineaţa.

– Cît mai avem?

– Trei ore. Pornim peste treizeci de minute.

Sharp scoase un uriaş oftat.

– Credeţi într-adevăr că "ei" vor relua marşul?

– Da, răspunse Rockaway lovind cu palma peste pistolul mitralieră. Nici unul dintre ei nu ţine să crape de sete... Şi nici de un glonte în ceafă. Iar de lăsat, nu putem lăsa pe nimeni în urmă.

– N-o să faceţi aşa ceva?

– Găseşte dumneata altă soluţie.

Cîteva clipe cei doi se studiară în tăcere.

– În orice caz, continuă Rockaway, nemţii sînt departe de a fi pe urmele noastre. Ca să ajungă la locul unde a rămas camionul, le-ar fi trebuit o coloană mobilă... cu care ne-am fi încrucişat în mod obligatoriu deoarece nu putea veni decît de la Bou Djerid.

– Acum îmi zic că avem totuşi o oarecare şansă să atingem blestemata aia de oază.

– Nu credeam să ajungem atît de aproape fără să fim interceptaţi, mărturisi, visător, Rockaway.

– Facă Domnul să n-o fi ratat! Sînteţi sigur de unghiul de marş?

– Atîta cît poţi fi sigur după patru sute cincizeci de kilometri parcurşi după busolă, dintre care şaptezeci şi cinci, pe jos.

– Şi dacă...

– Gura, Sharp! O să ne porţi ghinion! Scoală-i pe oameni. Pornim!

Subofiţerul se ridică greoi, apoi se aplecă încet ca să-şi ia Sfen-ul. La a doua încercare, Rockaway reuşi şi el să fie în picioare.

Calvarul începea.

*

El avea să sfîrşească abia pe la patru dimineaţa cînd Simson se lăsă să cadă pe pămînt şi-şi azvîrli arma cît colo.

Întreaga coloană se opri. Rockaway înţelese că nici o forţă din lume n-ar mai putea-o repune în mişcare. El însuşi era la capătul puterilor şi lupta împotriva dorinţei de a lăsa să cadă totul baltă. Cercuri de foc îi jucau prin faţa ochilor şi nu mai ştia dacă merge drept sau nu.

Ostaşii se lăsară să cadă unul după altul. Setea şi oboseala anihilau în ei orice instinct de conservare.

Ofiţerul capitulă.

– Părăsiţi creasta! comandă el. Camuflaţi-vă. Nu beţi. Aveţi de stat aici încă o zi întreagă.

Wellesley, un găligan osos cu accent *cockney*[1] luă un pumn de nisip şi-l lăsă să curgă încet.

– Mai e mult? bombăni el fără să-şi ia privirea de la nisipul care i se scurgea printre degete.

– Cred că am ajuns. Aşteptaţi să se facă ziuă.

În silă, ostaşii se lăsară să lunece în jos pe panta abruptă a dunei şi se îngropară în nisipul îngheţat. Sus pe creastă nu rămaseră decît Sharp şi Rockaway, culcaţi unul lîngă celălalt, în aşteptarea zorilor. Amîndoi tăceau.

La cinci. Întunericul prinse să se destrame, dezvăluind, dună după dună, kilometri întregi de pustiu. În jurul celor doi, zona de lumină creştea încetul cu încetul.

Din cînd în cînd, Rockaway întorcea capul cercetînd prin binoclu orizontul încă apropiat. Nu distingea nimic, în afara tălăzuirii infinite a deşertului libian. Sharp adormise, cu ochii pe jumătate deschişi şi bărbia în nisip.

1 Dialect vorbit de londonezii get-beget (N.T.).

Îl treziră brusc zgîlţîiturile brutale ale lui Rockaway.

– Priveşte spre răsărit! exulta acesta. Bou Djerid! Se Vede cu binoclul!

Lui Sharp îi trebuiră cîteva clipe ca să se dezmeticească, după care privi în direcţia arătată. Aidoma unei linii inegal punctate, coroanele ciufulite ale cîtorva palmieri se iţeau dintr-o viroagă.

– Vasăzică, asta-i totul... murmură Sharp dezamăgit din cale-afară.

Rockaway însă nu izbutea să-şi desprindă privirea de la cei cîţiva copaci. Pălise uşor pe sub pielea răscoaptă de soare.

– Da, nu-i decît asta, articulă el cu un glas din care răzbătea o bucurie abia stăpînită. Patru sute de metri pe trei sute... Trebuia să-mi fi dat prin cap că-i într-o depresiune de teren... toate oazele sînt într-o depresiune. Ce caraghioşi sînt palmierii ăia patru, care se chiorăsc parcă la noi de după dună!

Şi izbucni într-un rîs nervos care-i scutură tot trupul.

– Aşa ceva trebuie sărbătorit, Sharp! Am reuşit. Sau cel puţin sîntem siguri că n-o să crăpăm de sete. E minunat, Sharp!

O palmă zdravănă plesni spatele subofiţerului. Rockaway lăsa bucuria să-i ţîşnească prin toţi porii. Un flaconaş plat răsări dintr-unul din buzunarele bluzonului, decapsu- lat imediat cu dinţii.

– Whisky, bătrîne! Şi încă din cel mai bun. Hai, bea, să vezi cum capeţi aripi!

Sharp duse gîtul sticlei la gură şi trase o înghiţitură zdravănă. Alcoolul aproape pur îl făcu să se strîmbe îngrozitor şi să tuşească.

Rockaway bău lacom; cînd sticla îi părăsi buzele, înăuntru nu mai era nimic. O azvîrli cît colo.

Între timp se făcuse ziuă de-a binelea şi pe măsură ce soarele urca, oaza apărea şi mai mică, şi mai derizorie.

– La ce distanţă socoti că-i obiectivul, Sharp?

– Judecînd după gradaţiile binoclului, primii palmieri sînt la vreo cinci kilometri faţă de unghiul nostru de marş.

– O abatere de cinci kilometri cînd ai parcurs patru sute cincizeci, nu-i rău, ce zici?

Sergentul dădu din cap, spunîndu-şi totodată că dacă se abăteau încă doi kilometri, ăr fi trecut pe alături şi n-ar fi observat nimic.

– Ce facem acum?

– Aşteptăm noaptea, fără să mişcăm o geană. Dormim ca să fim proaspeţi şi bine dispuşi la noapte.

– Bine dispuşi, mai merge, dar proaspeţi... Ne strecurăm noaptea în sistemul lor de apărare?

– Nu, Bou Djerid e înconjurat de un cîmp circular de mine, practic imposibil de forţat, mai ales pe întuneric. În plus ştii şi dumneata că minele se deplasează singure în nisip[1]. Va trebui să utilizăm culoarele de trecere ale patrulelor.

– Le cunoaşteţi?

– Nu, dar cineva va veni la noapte.

- Un arab?

– Întocmai. E singurul care ne poate conduce înăuntru fără să ne frîngem gîtul.

– Dar cum veţi cunoaşte poziţia exactă, fiindcă, în sfirşit, bănuiesc că omul dumneavoastră nu va sta să umble din dună-n dună.

– Releveu dublu, bătrîne, atît şi nimic mai mult. N-ai auzit niciodată vorbindu-se de coordonate polare?

1 Autentic (N.A.).

Du-te şi spune oamenilor că sîntem în faţa obiectivului, asta o să le ridice moralul. E la apă în oază, tone de apă, cisterne, rezervoare, izvoare... Să bei pînă crăpi!

– Şi, fireşte, totul păzit de teutoni!

– O să găsească el, Murhad, ceva.

*

Întunericul se lăsase de vreo două ceasuri, cînd comandoul se extirpă din nisipuri.

Murdari, cu feţele năpădite de barbă, oamenii erau la capătul puterilor. Abrutizaţi de soare, cu cerul gurii uscat, cu picioarele însîngerate, ei se adunară în coloană şi începură să se infiltreze printre dune, profitînd de culoarele naturale dintre ele.

Plasele de camuflaj, bidoanele goale, cutiile cu hrană rece începute, dar neterminate, totul fusese îngropat înainte de pornire. Fiecare ostaş nu mai avea la el decît grenadele, pistolul mitralieră şi trei încărcătoare. Fiecare îşi atîrnase sacul de muniţii în aşa fel încît să poată umbla uşor la el, clapele rămînînd desfăcute.

Odihna, de peste zi, în căldura infernală a soarelui, şi apropierea luptei, nu reuşiseră să scuture apatia generală. Mistuitoarea sete golea deopotrivă şi creierele şi muşchii. Fiecare înainta ca un automat, unica preocupare fiind aceea de a păstra spatele celui din faţă în cîmpul său vizual.

Din cînd în cînd, Sharp se căţăra pe cîte o creastă şi măsura releveul oazei. Distanţa se diminua cu o încetineală obsedantă. Uneori, cîte unul se împiedica şi se izbea de spatele celui din faţă, stîrnind un clinchet metalic.

Rockaway ordonase ca încărcătoarele Sfen-urilor să fie scoase. Era mai prudent aşa.

Morton venea ultimul. În ultimele douăzeci şi patru de ore, nu luase o îmbucătură în gură şi nu scosese o vorbă.

Poate pentru a zecea oară, Sharp coborî în goană o pantă.

– Cred că am nimerit-o de data asta.

– Care-s coordonatele?

– Două sute şaizeci de miimi pe latura de est.

– Şi pe cealaltă?

– E ascunsă, nu se vede, răspunse subofiţerul, închizînd cu un ţăcănit sec capacul busolei.

– Nu ne rămîne decît să ne abatem spre dreapta şi să urmăm azimutul. Haidem!

Rockaway urcă panta şi, odată ajuns sus, trecu tîrîş creasta. Sharp rămase în urmă ca să verifice că fiecare om imită exact mişcările şefului. Fiecare o făcu, mai mult din obişnuinţă, decît în mod conştient.

De cîte ori orizontul se lărgea, Rockaway făcea un releveu. În sfirşit, se opri: Bou Djerid îi apăru în faţă, un lung franjure negru pe catifeaua nopţii. Cîteva lumini clipeau printre trunchiurile înclinate ale palmierilor. Un grup electrogen, a cărui poziţie era imposibil de localizat cu precizie, duduia regulat.

Rockaway verifică încă o dată coordonatele, deplasă comandoul cu cincizeci de metri mai la dreapta, după care îi adună în jurul său.

- Obiectivul nostru se numeşte Bou Djerid. E o oază. Aici se află o centrală radio de primă importanţă. Noi vom distruge această centrală.

– Cu un gest îi invită pe oameni să se aşeze.

– Peste două ore, unul din agenţii noştri va veni chiar aici. El singur poate să ne treacă peste cîmpul de mine. Iată care-i configuraţia terenului. Apropiaţi-vă!

Ostaşii se aplecară înainte, uitîndu-se la nisipul pe care comandantul lor trăsese un cerc.

– Asta-i oaza. Jumătatea de aici, e satul arab: bordeie, dărîmături, ulicioare întortochiate. O traversăm. Obiectivul nostru ocupă cealaltă jumătate. Intre sat şi centrală, nemţii au construit o *Todeszone*[1]*.* Cu alte cuvinte, au ras cu tancurile toate bordeiele pe o lăţime de patruzeci de metri, ca să degajeze căile de acces. Din informaţiile pe care le avem, nu mai există decît bucăţi de zid şi nişte acoperişuri dărîmate. De partea ailaltă se află un drum. La unul din capete e postul de emisie, la celălalt, corpul de gardă.

Rockaway trasă pe nisip două cruci, după care ridică ochii spre auditoriul său. Nu întîlni decît priviri goale şi capete care se clătinau. Părea că nimeni nu-l ascultă.

Brusc i se făcu frică. Frica de a nu fi urmat, frica de a se trezi singur în faţa santinelelor, de a fi trădat, abandonat de la primul foc de armă...

Asta era! Oamenii fuseseră înşelaţi. Acum îl detestau. Perfect normal. Îi făcuse să sufere, ca să-i conducă la moarte. Acum aveau să se răzbune, lăsîndu-l de izbelişte...

– Ce aveţi, domnule locotenent?

Şoapta lui Sharp îl făcu să tresară. Realiză că e pe punctul să cadă cu faţa în jos şi se redresă dintr-o smucitură. Îşi zvîntă fruntea cu palma, aspră şi

1 în traducere literară: zonă a morţii; zonă interzisă (N.A.).

crăpată. Nisipul încetă să mai danseze în faţa ochilor.

– Nimic. Pesemne setea... Obiectivul... ah, da, elementele de siguranţă pot interveni într-un răstimp de cîteva minute. Autoblindate, mitraliere. Comandoul ar fi nimicit pe loc. De aceea ne vom despărţi în două grupe. Prima, comandată de sergentul Sharp, va încerca să ţină drumul cît mai mult timp cu putinţă, pentru a ne permite să lichidăm emiţătoarele. Foc cît cuprinde, astfel ca nemţii să fie obligaţi să manevreze. Cea de a doua grupă, comandată de mine, va ataca direct centrala. Trei oameni vor distruge şicana de sîrmă ghimpată care o înconjoară.

Rockaway se opri o clipă ca să-şi tragă sufletul.

– Atenţiune: aici nu-i ca în filme. Santinelele nu-ţi întorc spatele exact la momentul potrivit şi nici nu dorm în post. Vor trebui ucise. Şi întrucît e imposibil să ne apropiem de ele din pricina sîrmei ghimpate, o vom face printr-o rafală. Restul grupei va pătrunde prin breşă. O să vedeţi două rînduri de corturi mari. Cele din stînga adăpostesc emiţătoarele; cele din dreapta, personalul de serviciu. Grupurile electrogene sînt în fund, cîte unul de fiecare parte. Trageţi în oricine va încerca să iasă. Corturile le incendiaţi cu fosfor; aruncaţi grenadele prin toate deschizăturile. Ultimele *Gammon* le păstraţi însă pentru generatoare.

Rockaway făcu o pauză. Se scotoci în buzunar şi scoase de acolo un tub de aluminiu, lung şi strălucitor.

– Cunoaşteţi acest tip de racheta. E o rachetă *Very:* trei stele roşii, două albe, fără paraşută. Cînd totul va fi distrus, voi lansa această rachetă. Abia atunci,

şi numai atunci, puteţi ridica mîinile şi vă puteţi preda.

Rockaway băgă racheta la loc în buzunar şi-şi desfăcu mîinile:

– ...Voi încerca să vă dau de băut înaintea asaltului...

Făcu un efort să înghită şi continuă cu o voce şi mai scăzută:

– Asta-i tot... Contez pe voi toţi, băieţi... Ce ziceţi? Să nu uite nimeni cine a fost *Monkey*!

Trecu o limbă aspră peste buzele sale crăpate şi, rînd pe rînd, îi privi pe fiecare în parte. Oamenii încremeniseră, fixînd ca fascinaţi crochiul.

– Acum nu ne rămîne decît să aşteptăm, încheie el şi porni să urce spre creastă.

Santinela veghea. Era Tweeny. Un Tweeny cu obrajii supţi, năpădiţi de o barbă blondă. Îl auzi pe ofiţer instalîndu-se alături, dar nu clinti cu un milimetru. Părea dărîmat de atîta nesomn şi oboseală. Era însă lucid, teribil de lucid.

"... cam nasol să crăpi într-un loc ca ăsta, gîndea el privind trunchiurile golaşe ale palmierilor. Deşi există toate cele necesare: tancuri, soldaţi, nisip... O groapă în nisip se sapă uşor, mai ales cînd nu ţi-e sete... Au făcut totul ca să mă separe de Susan şi de Percy. Da' pîn' la urmă, tot eu i-am avut. Taică-su, voia să se răzbune, pentru că un amărît de plebeu ca mine a îndrăznit să se atingă de fiică-sa! Acum însă m-am prins: o rafală, o mină care explodează... şi gata, te-ai curăţat! Iar el n-are cum să-şi închipuie că soldatul Tweeny nu mai există. Tweeny se va odihni..., iar cînd războiul se va sfirşi, cînd băieţii or să înceapă să vină acasă, atunci va veni rîndul lui să se teamă. Mă va aştepta în fiece zi. Îşi va spune:

acum o să vină. Războiul l-a schimbat. L-a făcut dur. Susan e majoră. Îl va urma şi nu-mi va rămîne nimic altceva, decît să mă uit după ei... Şi spaima asta va dura ani şi ani..."

Un duduit mai gros decît cel al generatoarelor îl smulse din reveria sa. Căscă ochii. Zgomotul creştea cuprinzînd întreaga oază.

– Dom' locotenent...

– Taci!

Rockaway pricepuse. Cunoştea prea bine acest duduit. Şi erau cîţiva ani bunişori, de cînd învăţase să se teamă de el.

Primul *Panzer* apăru greoi de după o creastă, scrîşnind din şenile. Se aplecă înainte, strivind sub el o dună.

– Drept pe noi! gemu Rockaway. Ne-au reperat!

Identifică imediat silueta asimetrică a unui *Sturmgeschutzen*[1]*.* Comandantul stătea în turela deschisă.

Un al doilea blindat apăru la două sute de metri, mai la stînga, apoi un al treilea şi încă două transportoare blindate. Încet, inexorabil, coloana înainta spre *Monkey.*

– Ce ne facem, dom' locotenent?

– Nimic. N-avem nici o armă anti-car. Doamne, ce idiot e totul!...

Tweeny aprobă de formă. În realitate, puţin îi păsa.

Sharp, care auzise formidabilul muget al celor opt cilindri Kopfer, urca deja panta. Ţeava neagră a unui tun de 88 mm plonjă într-o adîncitură de teren, ca

1 Vehicul blindat folosit pentru recunoaşteri sau ca element de însoţire a infanteriei. Armament: două mitraliere sau un tun de 37 mm şi o mitralieră. (N.T.).

să reapară zece secunde mai tîrziu, precedînd silueta pătrăţoasă a tancului.

– Am impresia, Sharp, că ne-au prins ca pe nişte şobolani în cursă!

– I-am adunat pe oameni.

– Inutil. Vin desfăşuraţi în linie. Ce vrei să faci cu un front de cinci sute de yarzi? în două minute sînt peste noi. S-a întîmplat ceva cu camionul. Pesemne au reperat epava.

– Uitaţi-vă!

Dintr-o singură manevră, tancul şi transportoarele pivotaseră în jurul propriei lor axe. O întoarcere de 90° şi din linie, formaţia deveni coloană. Comandantul primului vehicul duse un microfon la gură. Unul după altul, blindatele se puseră în mişcare, defilînd prin faţa celor trei oameni.

– Nu era decît o patrulă de rond! gîfii Sharp cu o imensă uşurare.

- Acum spală putina. Probabil nu ies decît noaptea.

– Poate că e detaşamentul lor de pază care-şi ia valea!

– Da' de unde! Oamenii îşi cunosc locurile?

– Tocmai i-am repartizat.

– Crezi c-or să ne urmeze?

Sharp preferă să tacă. Pînă-n ultimul moment ar fi putut să jure că da. Acum însă nu mai era atît de sigur.

Ultimul *Sturmgeschutz* se topi în întuneric. Flăcările intermitente ale eşapamentelor dispărură şi ele. Rockaway se juca cu încărcătorul pistolului mitralieră, tot scoţîndu-l şi băgîndu-l în lăcaşul său.

– Mă întreb de ce nu m-au curăţat pînă acum?

- Ce-aţi spus?

– Ce-ai auzit, rosti ofiţerul cu un aer descurajat. Fiecare din ei are cîteva excelente motive ca s-o facă. Cînd a bîntuit simunul, careva s-a apropiat de mine şi m-a sfătuit să fiu cu ochii-n patru.

– Un nebun!

– Aşa-i. Ca să-ţi părăseşti adăpostul în plină furtună şi să revii apoi, trebuie să fii ţicnit de-a binelea... sau să ai un curaj cu totul ieşit din comuri.

- Cine-i?

Rockaway păru să nu fi auzit şoapta sergentului.

– Ăsta-i motivul pentru care n-am.vrut, pînă-n ultimul moment, să dezvălui poziţia şi natura obiectivului. Acum pot să ne lichideze pe amîndoi, să ridice labele-n sus şi să se predea. Cine o să-i împiedice? Te întreb: cine o să-i împiedice?

CAPITOLUL IX

Pe neaşteptate, Tweeny, care stătuse deoparte, întinse degetul spre oază.

– Vine careva, dom' locotenent! şopti el precipitat.

Aproape imediat, Rockaway observă o siluetă ce se detaşa pe fondul mai deschis al nisipului. Omul înainta prudent, oprindu-se adesea ca să asculte. Crestele le trecea curbat mult şi nu se redresa decît ajuns pe versantul opus.

Sharp îşi mîngîie mustăcioara; avea senzaţia că limba-i devenise uriaşă în gură.

– Credeţi că-i el?

– NU poate fi decît Murhad. Cine în afară de el ar veni să se plimbe printre cîmpurile de mine?

Intre timp, omul se oprise pe creasta celei mai apropiate dune, scrutînd bezna. Se răsuci de cîteva

ori la dreapta şi în stînga, ca şi cînd ar fi vrut să detecteze un eventual filaj, după care trecu creasta dintr un salt. Era desculţ, îmbrăcat cu o *djellaba* cenuşie cu dungi galben-murdar, al cărei capişonul lăsase pe spate.

Omul făcu o pauză, apoi prinse să urce panta.

– Bun venit, Murhad!

Arabul încremeni o clipă, aţintind nişte ochi cu pupile dilatate spre creastă; ultimii metri îi parcurse în fugă.

Rockaway se pomeni în faţa unui bărbat de vreo treizeci de ani, cu figura în lamă de cuţit. Doi ochi foarte negri şi extrem de mobili ardeau cu o văpaie nestinsă. Chipul său exprima laolaltă inteligenţa şi nobleţea pe care o au uneori şefii triburilor nomade.

Rockaway tresări, surprins. Nu ştia prea bine de ce, dar se aşteptase să întîlnească un individ soios, cu mîinile avide şi căutătură piezişă.

Murhad întinse mîna, în timp ce un zîmbet îi dezvelea dinţii de animal de pradă.

– Inutil să facem prezentări. Cu cît voi şti mai puţine despre dumneavoastră, cu atît va fi mai bine. Sînteţi punctual, locotenente. Mă temeam că o să întîrziaţi, a fost şimun înspre miazăzi. Şi duse pe rînd, mîna dreaptă la frunte şi inimă.

– Totul a mers bine, dar acum sîntem sfirşiţi. Ni-e sete. Nu cred ca oamenii mei să poată ataca înainte de a bea.

Zîmbetul lui Murhad dispăru îndată.

– Înţeleg, făcu el stînjenit. Iată calcul.

Mîna sa cu degete nervoase scoase din cutele *djellabe- lei* o bucată de foiţă pe care era desenat, în linii subţiri, un porumbel. Rockaway o suprapuse peste originalul său. Cele mai mărunte curbe

corespundeau perfect. Rupse ambele foi şi cu tocul bocancului înfundă bucăţelele în nisip.

– Vom fi obligaţi să străbatem cătunul. Stingerea s-a dat de trei ceasuri, ca atare nu riscăm nimic. Voi încerca să vă conduc prin faţa unei foste adăpători pentru cămile...

– Perfect. Dar cîinii?

– Nemţii i-au omorît pe toţi: semnalau prin lătrăturile lor deplasarea patrulelor.

– Ia te uită!

– Plecăm în zece minute.

În faţa figurii uimite a ofiţerului, Murhad socoti necesar să se explice:

– Rondul trei părăseşte postul chiar în momentul acesta. Spuneţi-le oamenilor să calce exact pe urmele mele.

Zece minute mai tîrziu, comandoul se punea în mişcare. Fu necesară aproape o oară ca să fie parcurşi cei doi kilometri. Oamenii se vlăguiră de la primii paşi şi Murhad îşi dădu rapid seama de gradul lor de epuizare.

Ajuns la ultima creastă, arabul studie îndelung liziera oazei. Totul era nemişcat. Se plecă la urechea lui Rockaway.

– Acum, unul după altul. Peste douăzeci de metri începe cîmpul de mine.

Porni fără să mai adauge nici un cuvînt. Rockaway îl lăsă să ia un mic avans, după care se puse la rîndul său în mişcare. Urmele erau regulate şi lesne de văzut la mică distanţă.

Pe măsură însă ce se apropia de liziera întunecată simţea cum, fără voie, nervii încep să i se întindă. Grupurile electrogene duduiau surd.

Brusc văzu o mină. Deplasîndu-se, nisipul o descoperise parţial, făcînd-o, totodată, să se lase într-o rînă. Era o *Tellermine*[1].

Rockaway se întrebă care ar putea fi densitatea cîmpului. Se aştepta să sară în aer dintr-un moment într-altul şi fiecare clipă era un atroce armistiţiu cu moartea. Distingea, acum trunchiurile solzoase ale palmierilor. În spatele lor se ghiceau bordeiele din chirpici.

Oamenii veneau unul după altul; pentru o clipă, siluetele lor se detaşau pe crestele dunei, apoi lunecau în jos, cu un fişîit mătăsos, ca pe nişte schiuri invizibile.

Brusc, Murhad se trînti la pămînt. Rockaway îi urmă exemplul, nu înainte de a sonda nisipul cu degetele. Văzu mîna arabului făcîndu-i semn şi se tîrî pînă la el. Fără să-şi mişte buzele, Murhad aţinti un deget spre reţeaua de sîrmă ghimpată şi începu să se strecoare uşurel, neatingînd nici un fir.

Rockaway se răsuci pe spate, strînse *Sten*-ul pe burtă apoi porni la rîndul său, împingîndu-se cu călrîiele. Simţea sudoarea şiroindu-i pe tot corpul, pişcîndu-i ochii. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Un clinchet abia perceptibil îl avertiză că Sharp atinsese, la rîndul său, mărăcinişul de fier. Acum duduitul generatoarelor era şi mai puternic, acoperind orice alt zgomot.

Deodată, Rockaway dădu cu mîna de *djelhibaua* lui Murhad. Acesta stătea în genunchi, de partea cealaltă a reţelei, studiind o fişie îngustă de nisip

1 In traducere literară: mină-farfurie. Erau mine discoidale (anti-car sau an- ti-infanterie) care explodau prin apăsare. Unele, prevăzute cu un arc comprimat, săreau în sus şi explodau la cca 30 cm împroşcînd circular bile de oţel sau fragmente de fontă (N.T.).

greblat care se întindea de-a lungul potecii pentru patrule.

– Banda de control, şopti el. Treceţi-o în fugă. Mă aşteptaţi după zidul de colo.

Rockaway se strecură pe sub ultima sîrmă, apucă pistolul mitralieră şi ţîşni înainte. Fîşia de nisip era largă de zece metri. Din trei salturi fu dincolo, traversă poteca şi dispăru în întuneric.

Zidul, din pămînt uscat, era inegal şi mîncat de vînt. Il sări şi se imobiliză, cu răsuflarea scurtă şi urechile vîjîind. Un pic de pămînt se fărîmiţă: Sharp se lăsase să cadă alături, pe vine, cu pistolul mitralieră gata de tragere. Sacul de grenade lunecase şi sergentul se apucă să strîngă brida care-i ţinea fixat de coapsa sa dreaptă. Un om se prăvăli greoi şi se lungi pe nisip. Un altul căzu pe spate.

Rockaway se săltă atît cît să ajungă cu ochii la nivelul zidului, dar în aceeaşi clipă, se lăsă în jos ca să evite ciocnirea cu unul care tocmai sărea.

La vreo douăzeci de metri mai încolo, Murhad lăsă să treacă ultimul ostaş, după care se apucă să şteargă urmele, măturînd nisipul cu djellabaua. Perfect stapin pe nervi, arabul atinse zidul fără să manifeste nici cea mai mică grabă. Aruncă o privire circulară inspectînd poteca, apoi sări.

Rockaway îi făcu un semn. Murhad se apropie curbat.

– Ordonaţi oamenilor să se camufleze. Patrula soseşte peste trei minute.

Sharp auzise şi se culcă imediat. Antrenaţi să imite cele mai mici mişcări ale şefului, oamenii se lungiră la rîndul lor, căutînd să nu sufle. Rockaway lipi pistolul mitralieră de coapsă şi cu o smucitură

grăbită trase mîneca stingă. Acele luminoase ale ceasului-brăţară arătau unu şi zece.

Ştia că peste o oră totul va fi terminat, dar era mult prea crispat ca să mai simtă teama.

Un fişîit mătăsos ca o alunecare uşoară. Chipul lui Murhad căpătase duritătţi de piatră. El exprima acum o voinţă implacabilă de a lupta pînă la moarte, în cazul că ar fi fost prins. Rockaway se gîndi că e nevoie de o tărie de caracter într-adevăr ieşită din comun ca să poţi rămîne prizonierul acestei oaze-cazărmi şi să continui să faci spionaj. Se întrebă dacă omul e un simplu patriot sau e un agent al I*nteligen*ce Se*rvice-* ului*.*

Arabul aşteptă cîteva clipe, apoi se apropie de zid. Tăcut ca o umbră, străbătu curtea cu paşi rapizi. O poartă minusculă, în partea sfărîmată, dădea spre o ulicioară întortocheată. Nici un fel de lumină; camuflajul era total. Colibele fuseseră construite alandala şi uliţele care rezultaseră din această anarhie, formau un adevărat labirint Uneori, faţa-dele erau atît de apropiate, încît făceau un soi de pasaj îngust prin care doi oameni abia ar fi izbutit să treacă umăr la umăr.

Murhad ieşi într-o piaţetă strîmtă. Cîteva clipe rămase nemişcat, observînd locul, apoi se trase într-o parte.

– Iată adăpătoarea, şuşoti el arătînd un fel de băltoacă de apă mocirloasă şi stătută.

Fu o adevărată năvală. Oamenii se aruncară pe burtă în mîzga aceea îndepărtînd cu mîinile ierburile şi diversele scîrboşenii care pluteau în ea. Ca nişte cîini, lipăiau lichidul putred cu duhoare de seu.

În primul moment, lui Rockaway i se făcu milă de ei, apoi însă, fascinat de ochiurile negre de apă, se trînti şi el în noroi.

Niciodată o băutură nu i se păruse mai delicioasă şi mai suavă. Aproape imediat îşi simţi pîntecul răscolit de colici îngrozitoare, dar continuă cufundîndu-şi cu voluptate capul în zeama dezgustătoare.

Murhad îl înşfăcă zdravă de umăr.

– Opriţi-vă! comandă el cu glas rapid. Altminteri n-o să vă mai puteţi scula.

Fu nevoie de toată autoritatea lui Sharp pentru a-i convinge pe oameni să părăsească adăpătoarea. Se adunară în tăcere, cu burta plină. Murhad părea din ce în ce mai nervos. O luă înainte cu vreo zece metri. Comandoul porni după el, lipindu-se de ziduri. Acum Morton era exact în spatele lui Rockaway. Pe neaşteptate, arabul coti într-o fundătură plină de tot soiul de resturi. Duhoarea era sufocantă. Împinse o poartă ale cărei scînduri abia se mai ţineau; în dosul ei, era un staul întunecos în care oamenii pătrunseră, unul după altul. Murhad trase uşa.

– Nu vă mişcaţi de aici. Sînteţi într-un vechi grajd de cămile, la trei sute de metri de centrală. Acum e unu şi jumătate. Ieşiţi la două.

Rockaway se apropie, călcînd precaut pe paiele uscate.

– De ce această oprire?

– E timpul cînd se schimbă garda şi riscaţi să daţi nas în nas cu noul schimb. Nu fiţi îngrijorat: nici un neamţ n-a pus vreodată piciorul pe aici... e prea murdar! Eu o să ies. Cînd mă întorc, calea va fi liberă.

Privirea lui Rockaway se încrucişă, furtiv, cu cea a lui Sharp. Pupilele sergentului erau straniu de mari.

Murhad trase de uşă. Pumnul lui Rockaway i se încleştă, brutal, pe încheietura mîinii.

- Rămîi aici! Nu pleci nicăieri pînă n-am ieşit de aici.

– Dar...

– Inutil să insişti. Aşază-te acolo!

Sharp împunse cu ţeava Sten-ului coastele arabului. Buzele subţiri ale acestuia se desfăcură într-un zîmbet dispreţuitor. Se supuse, făcînd să foşnească paiele uscate.

– Nu mi-o lua în nume de rău, Murhad- în împrejurările date, n-aveam de ales. Sîntem cu toţii parcaţi aici... Nu te cunosc...

– Ar trebui să aveţi încredere în mine. Dar n-are importanţă. Esenţialul e ca centrală să sară-n aer în noaptea asta. Lăsati-mă să ies.

– Nu!

– Atunci nu zbieraţi aşa tare.

Rapidul dialog dintre cei doi fu auzit de ostaşi. Se instalară prin iesle, străduindu-se să facă totuşi cît mai puţin zgomot. Obsedanta aşteptare începu. Pentru unii, timpul se scurgea îngrozitor de încet, pentru alţii, dimpotrivă, prea repede. În sfirşit, Murhad se agită.

– Putem pleca acum, bombăni el, vexat în continuare.

Rockaway îl văzu deschizînd poarta. Ţeava pistolului mitralieră îi urmărea cele mai mici mişcări.

– Întîi, grupa de acoperire! ordonă Sharp.

Murhad înaintă cu paşi mărunţi. Ajuns la colţul unei ulicioare, coti şi ieşi într-un soi de maidan nisipos, o bucată măricică de teren descoperit, presărată

ici-colo de nişte dă- rîmături şi de bolovani. Cîteva temelii lăsau să se ghicească traseul vechilor uliţe. Printre ruine se mai zăreau ceva ziduri rămase în picioare. Cel mai înalt nu depăşea cincizeci de centimetri.

Todeszone îşi spuse Rockaway, zărind pancartele înfipte din zece în zece metri în această ţară a nimănui.

Mijindu-şi ochii, citi: EINTRITT STRENG VERBOTEN[1]. Sub inscripţie rînjea un cap de mort.

– E minat?

Murhad făcu din cap semn că nu. *Djellabaua* lui se confunda perfect cu umbra zidului.

– Nu, uneori au şi ei nevoie să meargă în sat... Drumul e chiar în faţa noastră. Cantonamentul e la stînga: două sute de yarzi. Centrala e la dreapta: o sută cincizeci de yarzi pînă la santinelă.

Rockaway se întoarse şi dădu cu ochii de Morton. Îşi încruntă sprîncenele. Morton nu făcea parte din grupa de acoperire.

– Sharp! chemă el.

Sergentul rămăsese în coada coloanei. Se strecură în faţă, lipindu-se de ziduri.

– Dom' locotenent?

– Vezi ruina în formă de dinţi de ferăstrău, la treizeci de metri de aici?

Sharp scotoci cu privirea întunericul.

– Văzut, făcu el.

– Te instalezi în spatele ei. Misiune: interzici drumul. Noroc, Sharp!

Rockaway strînse rapid mîna adjunctului său şi-l observă cum se infiltrează printre ruine. Cei trei

1 în germană: Intrarea strict oprită (N.T.).

oameni ai săi veneau în urmă, pipăind cu mîna stingă pietrele instabile ale zidurilor.

Tăcerea copleşea oaza. Ostaşii se obişnuiseră cu duduitul generatoarelor şi nu-l mai auzeau. Se ghemuiseră, unul în spatele altuia, lipiţi de pereţi.

Rockaway aşteptă trei minute. Cînd nu mai percepu nici o mişcare venind din direcţia lui Sharp, întoarse spre Murhad privirea pupilelor sale dilatate.

– E rîndul nostru acum. Roagă-te pentru supravieţuitori!

– Allah îi apără întotdeauna pe cei drepţi. El vă priveşte.

Rockaway vru să răspundă cu o glumă, ca să-şi probeze sieşi că nu năduşeşte de frică, dar un uruit puternic îl împiedică. Un rictus ciudat schimonosi faţa arabului. Îşi sucea capul la stînga şi la dreapta, încercînd să străpungă bezna. Zgomotul venea de pretutindeni şi de nicăieri, sporind progresiv în intensitate.

– Ce se întîmplă?

– Tancuri! articulă sec Murhad..

Fasciculele luminoase ale unor lămpi se agitară în direcţia cantonamentului. Unul după altul, vehiculele îşi aprindeau farurile de camuflaj, luminînd nisipul în faţa şenilelor de oţel. În întreaga oază izbucneau, ici şi colo, strigăte şi semnale din fluier. Un transportor blindat defilă cu toată viteza pe pistă îndreptîndu-se spre centrală. Două motociclete cu ataş mugiră virînd în unghi drept. Băgaseră faza mare şi Rockaway trebui să se arunce la pămînt pentru a nu fi prins în bătaia lor orbitoare.

– Ce înseamnă toate astea? şuieră el veninos adresîndu-i-se lui Murhad.

Arabul nu se mişcase de pe locul său, ci doar îşi trase peste cap capişonul *djellabalei.*

– Să mor dacă ştiu!

Rockaway se gîndi la camionul incendiat. Cu siguranţă că descoperiseră urmele lăsate. Acum zgomotul motoarelor se amplifica, blindatele părînd gata să năvălească simultan, din toate părţile.

Sări brusc în picioare, cu pistolul mitralieră îndreptat spre Murhad.

– Atac! Ori e acum, ori niciodată!

Arabul rămase impasibil.

– Voia lui Allah. Dacă vă plac masacrele inutile...

– Cu alte cuvinte, îmi ceri să mă predau?

– Nu... ci doar să-mi îngăduiţi să mă duc să văd.

– Iar noi să rămînem singuri în capcană? Nu te aşteaptă decît pe tine ca să aprindă reflectoarele, nu-i aşa?

– Capcană sau necapcană, prezenţa mea n-o să schimbe oricum, nimic. Va fi doar un cadavru în plus, atîta tot.

– Eşti un ticălos, Murhad!

Dîndu-şi seama că Rockaway e gata să tragă, arabul avu o uşoară tresărire.

– Sînteţi pe punctul să comiteţi cea mai mare greşeală din cariera dumneavoastră.

Un reflector se aprinse luminînd silueta unui tanc greu, care înainta pe drum cu o încetineală ameninţătoare.

– Dar asta ce mai e? urlă Rockaway mcercfnd să acopere tunetul motorului Tot o greşeală, poate?

– Nu, e un tanc *Panther* După cum ar trebui să ştiţi, unitatea de pază n-are doar autoblindate.

Ofiţerul deveni livid. Tot sîngele îi dispăru din obraz*.*

– Păi, atunci...

– Cheamă-l înapoi pe sergent. Întorceţi-vă la staul. Vă găsesc acolo!

Şi fără să mai acorde o singură privire pistolului mitralieră, aţintit în continuare asupra sa, Murhad se răsuci pe călcîie şi dispăru pe ulicioară.

– Morton?... Morton! Du-te după Sharp! Spune-i să nu deschidă focul! în numele cerului, spune-i să nu tragă!

Morton avu o şovăire de o clipă, apoi porni tîrîş, încremenind ori de cîte ori fasciculul cîte unui far cădea pe ruine. Mugetul motoarelor creştea întruna; o întreagă companie de tancuri înconjura Bou-Djeridul. Motocicletele treceau acum fără întrerupere pe lîngă *Todeszone.*

Rockaway întoarse capul convins că a rămas singur. Dar oamenii erau prezenţi, nu lipsea unul; încastraţi în nisip, erau gata să împroşte cu rafale inutile blindajul masiv al tancurilor.

– Retragerea! Luaţi-o din loc!

Febra îi curpinse pe toţi. Ca un singur om, întreaga grupă făcu la stînga-mprejur. Fu o cavalcadă tăcută: în cinci secunde, ulicioara rămase pustie. Rockaway galopa ultimul, zorindu-i pe toţi din spate.

Morton nu se grăbea.

"L-aş putea avea acum, i-aş putea spune lui Sharp să deschidă focul... În două minute, nemţii se vor dumiri despre ce-i vorba, după care, vor strivi dintr-o singură lovitură şi satul şi bordeiele şi comandoul...".

Se furişă în dosul unei grămezi de noroi uscat şi se lăsă în jos în clipa în care o jerbă de lumină albă împroşcă ruinele, drept deasupra capului său.

"...La urma urmei, sînt cu toţii nişte lepădături, nişte laşi! N-o să aibă decît soarta pe care o merită!..."

Ura faţă de Rockaway nu-i întuneca însă complet judecata.

"Bat cîmpii! îl pironesc şi singur! Eu şi numai eu o să-i fac de petrecanie! Pînă acu, am făcut-o pe supusul. Ei bine, a sosit şi vremea socotelilor!..."

Înaintă cu încă un metru şi prolitînd de o zonă de umbră se strecură mai adînc în *ţara nimănui.* În sfirşit, apărură şi bocancii lui Sharp. Se mai tîrî doi metri.

Cu privirea sudată de cătarea pistolului mitralieră, sergentul urmărea consternat tancurile care defilau fără întrerupere prin faţa sa. Era limpede că nu cele patru *Sten*-uri ale sale vor face praf tancurile, al căror blindaj special depăşea în unele părţi grosimea de nouă centimetri. Jertfa sa va fi inutilă. Îngrozit, aştepta să audă exploziile seci ale primelor *Gammon.* Însă tăcerea n-o sfişia decît mugetul motoarelor.

Cineva îi atinse umărul. De surprindere fu cît pe-aci să golească la întîmplare încărcătorul Sfen-ului.

Era Morton.

– Ce se întîmplă? Trebuia să atacaţi de zece minute!

– Repliere imediată. Rocky e în grajd.

Sharp socoti la iuţeală: grupa de asalt nu mai atacă... Tancurile defilează pe un drum care ar fi trebuit să fie pustiu...

– Am scăpat trenul?

– Se pare că da.

Cu o mişcare precaută, Sharp dezarmă pistolul mitralieră şi, nedeslipindu-se de pămînt, începu să se tragă îndărăt.

Rockaway ajunse la grajd abia suflînd. Oamenii săi erau deja acolo. Murhad dispăruse. Îi trecu prin minte că arabul îl dusese de nas de la început pînă la sfirşit şi că tancurile ocupau poziţii în jurul satului.

Sharp pătrunse în goană, urmat de cei trei oameni ai săi, în încăperea întunecoasă.

– Ei bine? făcu el.

– Blindate. Murhad s-a dus să afle ce se-ntîmplă.

– Sînteţi nebun!

– Ce-ai fi făcut în locul meu, sergent?

– L-aş fi însoţit.

– Îmi pare rău, dar la asta nu m-am gîndit.

– S-o ştergem la repezeală de aici!

– Rămîi pe loc! Nu primesc ordine de la dumneata!

– Eroii inutili nu-s decît nişte ucigaşi!

– Gura! Nu ştii ce spui!

– Din nenorocire, ştiu!

– Ajunge!

– Evacuaţi gaura asta de şoareci!

– Nu!

– Sînteţi un... Uite-l că vine!

Rockaway aplecă puţin capul ca să vadă ulicioara. Murhad sosea în fugă. *Djellabaua* flutura în jurul picioarelor sale nervoase. Rockaway deschise uşa şi arabul pătrunse ca un vîrtej.

– Locotenente! chemă el-.

– Aici.

Omul se răsuci.

– Nu v-am văzut. Sînt toţi aici?

– Da. toţi. Ce se întîmplă?

– Regimentul *6 Panzer-Grenadiere.* Vine de la Temissa. N-aveam cum să prevăd.
– Bun. Şi ce caută aici?
– Alimentare cu carburanţi.
– Sînt mulţi?
– O companie normală din trei plutoane, plus vehiculele de legătură, de cercetare şi de însoţire.
– Cu alte cuvinte, în prezent, sînt cam o mie de nemţi pe aici.
– Pe puţin. În orice caz, noaptea asta e pierdută.
– Crezi adică...
– Da. Îşi fac plinul şi pleacă imediat. Din pricina R.A.F. nu alimentează decît noaptea.
– Cît timp le ia treaba asta?
– Cam trei ceasuri, dacă se grăbesc.
– Trei ore de aşteptare!
– Nu. După aceea se face ziuă. În noaptea asta nu-i de încercat nimic.
– Oamenii n-or să reziste la încă o zi.
– O să vedeţi că rezistă. Fireşte, nici o mişcare.
– Dar localnicii?
– Au rămas foarte puţini. În plus, mai mult ca sigur că nu vor călca pe aici. De cînd nemţii au rechizionat toate vitele de muncă, grajdul nu mai slujeşte la nimic. În sfirşit, e al meu.
Rockaway şovăi. Fără să-şi dea seama, Murhad preluase conducerea comandoului. Ordinele sale erau fără apel. Capitulă, intuind că arabul primise cu siguranţă directive precise, de la Cairo sau de la Priwitt.
– Fie şi aşa. Cînd te întorci?
– Niciodată. Atacaţi mîine noapte, la orele douăzeci şi trei. Pînă atunci, nu ieşiţi. Uneori nemţii mai dau tîrcoale prin ulicioare. (Murhad devenise enigmatic

şi-l fixa pe Rockaway cu pupilele sale negre.) Allah vă vede pe toţi. Noroc bun, locotenente!

Făcu un pas, strecură o privire bănuitoare afară şi dispăru.

– Te-ai înşelat, sergent. După cum vezi, a revenit.

– Ca să se asigure că sîntem cu toţii aici.

– Ai răspuns la orice... Pînă una-alta, culcă-i pe oameni şi postează, fireşte, o santinelă la poartă.

Sharp se înclină, învins şi fericit că există.

CAPITOLUL X

Cu nervii stînd gata să plesnească, comandoul văzu cum se crapă de ziuă.

Blindatele germane demaraseră cu un ceas înainte de prima geană de lumină. Acum erau probabil la

peste treizeci de mile de Bou Djerid, navigînd prin deşert în plin regim de croazieră.

În staulul lor împuţit, oamenii se culcaseră pe unde apucaseră, care în paiele din iesle, care direct pe pămîntul murdar. Cu toţii ţineau ochii închişi, dar de dormit nu dormea nimeni. Tensiunea nervoasă era atît de mare, încît cel mai mic foşnet îi făcea să tresară. În afara duduitului monoton al generatoarelor, oaza redevenise tăcută.

Santinela de la uşă veghea, observînd cum primele suliţi de lumină străpung frunzişul palmierilor.

Uneori mai trecea cîte un arab, tîrîndu-şi picioarele prin praful drumului.

Pe la zece apăru o femeie venită să-şi întindă rufele. Era limpede că localnicii nu prea ies din cocioabele lor de chirpici.

– E de necrezut, da' mie mi-e din nou sete, murmură un glas.

Rockaway aruncă o privire înciudată spre cel care vorbise. Era Lonsdale, un atlet cu muşchi vîrtoşi, pe care el, Rockaway, îl admirase pentru precizia cu care arunca grenadele. Ostaşul se răsuci pe paiele sale, căscă fără stînjeneală şi se prefăcu că doarme.

Confuz, Rockaway simţi că totul nu-i decît o prefăcătorie, menită să disimuleze frica ce-i încleşta inima şi-i fu recunoscător. Acum ştia că oamenii îl vor urma în timpul atacului.

O forţă necunoscută părea să ţină pe loc acele ceasornicului. Îl consulta din cinci în cinci minute, nerăbdător să termine odată cu chinul acesta. Pînă la urmă, îl desprinse de la mînă şi-l băgă în buzunar.

La amiază, o sirenă azvîrli în văzduh vaietul ei asurzitor. Puţin după aceea, zgomotul generatoarelor îşi schimbă tonalitatea.

Sharp reuşise să adoarmă şi Rockaway îi invidia calmul, în colţul său, Morton tăcea încruntat, mozolind o ţigară pe care nu îndrăznea s-o aprindă. Tweeny se lungise pe spate cu braţul adus peste ochi, părînd că doarme. Ochii lui erau însă larg deschişi şi fixau, fără să vadă, un liliac. Tweeny hotărîse să se "sinucidă" în mod folositor. Dorea ca totul să se termine cît mai iute cu putinţă şi îi era ciudă pe Rockaway, fiindcă amînase atacul. Culcat la dreapta lui Sharp, fusese gata. O moarte rapidă sub grelele şenile care striveau praful. Acum însă îi era frică şi sudoarea care ţîşnea din fiecare por n-avea nimic de-a face cu zăduful. Frica-l stăpînea şi pe Cunning; îl stăpînise dintotdeauna, nu se putuse nicicînd obişnui cu ea şi acum lupta disperat cu sine însuşi ca să nu se năpustească afară urlînd.

Uneori, răzbăteau pînă la ei frînturi de discuţii. Oamenii ciuleau urechile. Nici unul nu cunoştea araba. Îi invi- diau însă pe băştinaşii zăvoriţi în cocioabele lor dărăpănate. Ei, cel puţin, erau siguri că or să vadă ziua de mîine.

Odată cu căderea nopţii, tensiunea crescu cu cîteva grade. Fiecare aştepta acum ordinul, supraveghindu-l cu coada ochiului pe locotenent.

Sharp se deşteptase, redevenind treaz cu o simplă bătaie de pleoapă. Remarcă imediat faţa crispată a lui Rockaway lipită de o crăpătură a uşii şi-şi consultă ceasul.

– Dom'le locotenent... Începu el.

– Formidabil! Ai nervi de oţel: ai reuşit să dormi patru ceasuri la rînd!

– Ştiţi, adineaori...

– Las-o moartă! Eram cu toţii scoşi din minţi. Inclusiv subsemnatul. N-aş fi crezut niciodată că băieţii noştri vor rezista la un asemenea supliciu.

Sharp avu un zîmbet amar şi dezabuzat.

– Nici eu. Ultimele minute vor fi cele mai greu de suportat.

Rockaway se aplecă în faţă.

– Am mereu impresia că unul din ei se va ridica la un moment dat, va arunca arma şi o va rupe, urlînd, la goană.

– Şi care ar fi acela?

Locotenentul dădu din umeri.

– Oricare. Iar toţi ceilalţi, s-ar lua după el. Chiar şi dumneata.

– Posibil. Aici e un adevărat iad.

Cei doi se priviră o clipă încercînd să-şi zîmbească, dar buzele lor nu schiţară decît o grimasă.

– Nemţii!

Şoapta santinelei fu ca o lovitură de tun. Într-un singur reflex, oamenii săriră în picioare.

Rockaway şi Sharp se apropiară de scîndurile prost încheiate. Distinseră, în palida lumină a crepusculului, trei siluete care se îndreptau spre intrarea în fundătură. Erau trei militari care veneau agale; de centiron, în partea dreaptă, atîrna cîte un *parabellum.*

– Ne-am ars! Sînt parlamentari care vin să ne ceară capitularea! îngăimă Sharp.

Cei trei se apropiau, fără o vorbă, scrutînd faţadele mute. Unul dintre ei întoarse capul către o uşă.

– S-ar zice... s-ar zice că nu prea au cugetul curat.

Sharp încuviinţă: aerele misterioase ale celor trei şi rapidele căutături pe care le tot aruncau în urma lor nu le prea confereau aspectul unor plenipotenţiari.

Cel mai înalt se opri şi ciocăni de trei ori cu pumnul într-o uşă. Din casă răsună un rîs cristalin. Militarii se apropiară, primul cu faţa spre casă, ceilalţi supraveghind ulicioara.

– Băieţii au luat învoire de la bec! susură Sharp, lipindu-şi ochiul de o gaură sub balamaua ruginită.

Uşa se deschise. Rockaway distinse o odaie luminată de un opaiţ fumegînd. O canapea joasă, draperii grele şi volute albastre de fum. Pe canapea, o femeie cu pielea smeadă; o alta, aproape, goală,-şedea pe vine şi pregătea ceaiul într-un ibric de aramă bătută. Cei trei fură primiţi cu rîsete voioase. Dintr-un salt. fură înăuntru şi uşa se închise cu un pocnet sec.

– Un bordel! exclamă Rockaway. Cine s-ar fi gîndit la una ca asta!

– Lepădăturile! bombăni Wellesley. Ei se gagicăresc, iar noi ne cufurim de frică la zece metri mai încolo!

– În locul lor, ai face şi tu la fel, replică un glas venit dintr-un fund de iesle.

Rockaway fu bucuros de acest derivativ; timp de cîteva secunde, nervii fiecăruia se mai relaxară.

Peste o oră, cei trei nemţi traversară, la fel de fugitiv ca şi la venire, aproape în pas alergător, ulicioara.

CAPITOLUL XI

Culcat la liziera zonei interzise, Rockaway supraveghea înaintarea lui Sharp. De zece minute, sergentul şi cei trei oameni ai săi se tîrau printre dărîmături şi triunghiuri de palmier. Acum, după ce îl parcurseseră în ajun de două ori, cunoşteau drumul în cele mai mici amănunte, aşa că înaintarea lor era cu neputinţă de reperat.

Luna nu se ridicase încă; de văzut se vedea pînă-n cincisprezece paşi.

Rockaway ghicea poteca ce ducea spre centrală. Se simţea straniu de calm, parcă detaşat de toate. Acum, cînd ştia că oamenii îl vor urma, era profund convins de reuşită. Dealtfel, băieţii nu se lăsaseră rugaţi: încleştarea - fie ea şi mortală - a luptei, era de o sută de oji preferabilă îngrozitoarei aşteptări dintr-un fund de grajd împuţit.

– Acum, e rîndul nostru!

Frază, de-altminteri, perfect inutilă; fiecare ştia exact ce trebuia să facă. Ultima oră fusese ocupată de un amplu expozeu al lui Rockaway.

Îşi aşează, cu precauţie, pistolul mitralieră de-a curmezişul încheieturii formate de coate şi începu tîrîşul. Era uşor prin nisipul moale. Totul era prea uşor. Drumul părea pustiu şi oaza adormită. Vegheau doar transmisionişti de serviciu, la tablourile lor. Aveau să fie masacraţi fără dificultate. Se gîndi că atacul nu va dura poate nici cinci minute; dar, ca să-l pregătească, a fost nevoie de patru luni.

Trecu pe sub una din pancarte. Din cîteva contorsiuni ajunse'în marginea pistei. O privire atentă printre trunchiurile de palmieri nu descoperi nici o mişcare suspectă.

Un salt, pe cît de rapid, pe atît de silenţios, îl catapultă pe partea cealaltă a drumului.

Oamenii îl urmau unul după altul, camuflîndu-se pe după trunchiurile verticale.

Murhad vorbise de o sută cincizeci de yarzi. Rockaway înaintă vreo treizeci de metri, apoi se imobiliză; Lonsdale, York şi Coleman îl depăşiră tîrîş.

Reţeaua de sîrmă ghimpată răsări brusc din beznă. Lonsdale stopă dintr-odată. Remarcă aproape imediat santinela, imobilă în dosul unui cal de frizã. Stătea nemişcat, cu *Mauser*-ul[1] atîrnat de curea. Şi, mai în spate, o construcţie dreptunghiulară: postul de gardă. Patru oameni plus sergentul de zi.

Rockaway făcu un gest discret. Lonsdale degajă cu degetul gros piedica de siguranţă şi acţionă uşurel tija de armare ca să prevină obişnuita ţăcănitură. De acolo de unde se afla, prima sa rafală, chiar dacă ar fi fost trasă la nimereală, trebuia să nimerească pîntecele inocentei caraule.

În nemişcarea sa, silueta neamţului părea enormă, aproape supradimensionată. Exclus s-o rateze.

York îşi continua tîrîşul cu o încetineală prudentă şi, în- terpunînd mereu un palmier între santinelă şi el, reuşi să avanseze, fără a fi descoperit, cu vreo zece metri. Se opri în sfirşit, în genunchi, în spatele unui trunchi de palmier. Mîna sa dreaptă balansa uşor o *Gammon.* Ferestrele postului de gardă n-aveau gratii. O neglijenţă ce avea să fie scump plătită.

Coleman continua să avanseze sub privirile lui Rockaway, vîslind prin nisip ca o broască ţestoasă. Santinela păstra o imobilitate absolută, aproape înspăimîntătoare. Lonsdale auzi fişîitul nisipului, în

1 Puşcă germană, aproape identică Z.B.-ului nostru (N.T.).

clipa în care Coleman ajunse în dreptul său. Simţi cum mîna lui îl atinge, scurt, umărul şi ridică ţeava Sfen-ului.

Un generator se opri. Înlocuit imediat de altul.

Lonsdale ochi cu grijă. Triunghiul negru al cătării, lunecă peste statuia vie şi se fixă la mijlocul acesteia. Începu să apese pe trăgaci uşor, aşa cum fusese învăţat, ca să nu devieze tirul.

Pistolul mitralieră răpăi, zgomotul păru infernal. Santinela se răsuci în jurul propriei sale axe.- N-apucase încă să se prăbuşească şi grenada lui York pulveriza una din ferestre. Coleman se ridicase întocmai unui alergător care-şi ia startul pentru o sută metri plat. Din două salturi fu lîngă şicană. Prima rafală rată lanţul cu care era închisă; a doua însă sfărîmă lacătul. Corpul de gardă se ilumină ca şi cînd cineva ar fi declanşat înăuntru un flash fotografic. Cu un vîjîit surd, acoperişul urcă spre înaltul cerului. Nu se auzi nici un strigăt. Fosforul ardea răspîndind o lumină orbitoare.

York, Lonsdale şi Coleman se regrupară, proptindu-se tustrei în calul de friză. Eliberat de lanţul care-l ţinea, acesta pivotă. În aceeaşi clipă, un şuier ascuţit despică bezna.

Fiecare palmier plămădi parcă un ostaş. În fruntea celor zece oameni ai săi, Rockaway se năpustea prin breşă.

York, Lonsdale şi Coleman îşi înhăţară pistoalele mitralieră şi, făcînd la stînga-mprejur, străbătură valul atacatorilor; misiunea lor era acum să întărească grupa lui Sharp.

Trecuseră şapte secunde. În faţa comandoului nu mai exista, acum, nici un obstacol. Urlînd, trăgînd de pe şold, oamenii se aşezaseră într-o singură linie, ca

pentru o şarjă din altă epocă. Nu mai simţeau nici frica, nici oboseală, nici greutatea armelor. Roboţi antrenaţi cu răbdare să ucidă, fiecare din gesturile lor era un act reflex, dobîndit cu preţul sudorii.

Fu un adevărat uragan.

Semnalului din fluier îi urmă o linişte ameninţătoare; ici-colo, fişîitul unor paşi rapizi. Lumina fosforului smulse din beznă siluetele unor corturi lungi, cu pînza în culorile camuflajului. Prin gemuleţele de plexiglas transparent, răzbăteau cîteva licăriri difuze.

Un hitlerist încremenise pe loc, cu ochii ieşiţi din orbite, desluşind cu groază siluetele demonice care se profilau pe fondul incendiilor născînde. Văzu cum primul cort se prăvale, înghiţit de un soare purpuriu şi deschise gura ca să strige. Nisipul îi înăbuşi urletul. Cu trei gloanţe în ţeastă n-avu nici măcar timp să simtă că moare, Comandoul se angajase acum pe aleea centrală într-o cavalcadă punctată de explozii puternice. Fosforul se împrăştia în torente, distrugînd emiţătoare, carbonizînd corpuri adormite. Strigătele de ajutor se împleteau cu urletele de furie. Încărcător după încărcător, Sfen-urile scuipau moartea, sfişiind pînza multicoloră a corturilor.

O sirenă se porni să mugească, acţionată de o mînă înnebunită de groază.

Rockaway alerga în lungul corturilor, împiedicîndu-se în corzile de ancorare. Petrecuse cureaua pistolului mitralieră pe după umăr, preferind să aibă mişcările libere. Din cînd în cînd, se apleca şi strecura pe sub marginea pînzei cîte o grenadă gata amorsată. Ţîşnea după aceea spre cortul următor, iluminat de deflagraţie.

În primele secunde, pieriră mulţi nemţi. Moartea îi surprinse în cele mai diverse ipostaze: unii adormiţi, alţii culcaţi peste emiţătoarele lor, alţii pălăvrăgind. De fiecare dată, acelaşi scenariu, rapid şi definitiv: un astru de foc şi apoi neantul. Iar pentru cei mai puţin norocoşi: teribila muşcătură a flăcărilor.

Acum toate sirenele îşi împleteau vaietul lor lugubru deasupra Bou Djerid-ului. Ostaşii companiei de gardă săreau din paturi. Ofiţerul de serviciu scutura un telefon care se încăpăţîna să rămînă tăcut.

În mijlocul acestui uragan, Fawcett era unul dintre puţinii care-şi păstraseră sîngele rece. Chiar de la început, trecuse în capul grupei. Un cort intact. Intra. O rafală lungă. Transimisioniştii se prăbuşeau de pe scăunelele lor. Cînd nu mai mişca nici unul, Fawcett înceta focul. Ieşea şi se năpustea în cortul următor.

În primul cort găsi transmisioniştii, unii culcaţi pe paturile lor pliante, alţii în faţa aparatelor. În al doilea, toată lumea era în picioare. La al treilea se ciocni de o gloată care fugea. Îi seceră pînă la ultimul, calm, implacabil.

Cortul următor era gol. N-avu timp să se mire. O rafală de *Schmeisserl* îl zvîrli afară cu pîntecele sfîrtecat.

Fu primul mort al comandoului.

O fracţiune de secundă mai tîrziu, o mînă rapidă depunea o *Gammon* sub unul din pereţii de pînză. Rockaway călcă peste corpul lui Fawcett, fără să-l vadă. Acum focurile de armă se încrucişau. Izgoniţi de prin corturi, împinşi spre cîmpul de mine. hitleriştii pricepură că singura lor şansă de a supravieţui era să se apere.

La început sporadică, riposta căpătă iute un caracter organizat. Cei din comando alergau încolo şi încoace, incendiind cerul în urma lor. Nemţii erau, dimpotrivă, adăpostiţi, imobili în întuneric. *Mauser-e*le lor fulgerau cu precizie.

Şi totuşi nebunească şarjă continua, nimicind oameni şi material. Din secundă în secundă, oaza se lumina tot mai tare. Palmierii se răsuceau sub explozii şi se prăbuşeau şuierînd.

Morton alerga în spatele lui Rockaway, cînd suflul unei grenade îl expedie la pămînt. Se dădu de-a berbeleacul, fu călcat în picioare de camarazii săi şi se ridică abia suflînd, străduindu-se să-l repereze pe ofiţer printre siluetele care zigzagau.

Rockaway dispăruse.

Morton înjură şi o luă la goană ca să-i ajungă pe ceilalţi.

Lui Cunning îi era frică. Îşi lansa grenadele la întîmplare, pe nisip sau în emiţătoarele deja făcute ţăndări. Pierzîndu-şi complet controlul, urla, inconştient, insulte destinate, de fapt, lui însuşi.

Muri fără să-şi dea seama, atins de un glonte, care nici măcar nu-i era destinat.

Prima rafală de *M.G.*[1] răpăi cu un zgomot asurzitor exact în momentul în care *Sturmgeschutzen-uhle* demarau. Trei atacanţi fură seceraţi dintr-un foc. Ceilalţi se adăpostiră prudenţi. Mitraliera dispăru într-un vîrtej de flăcări.

Sacrificiul servanţilor nu fu însă inutil. Comandoul pierdu cîteva secunde preţioase. În faţă, supravieţuitorii se organizaseră, protejînd generatoarele.

1 Maschinengewehr (ger.), mitralieră (N.T.).

– Unde-i Rockaway? urlă Morton, plonjînd alături de Olson.

Ostaşul agită mîna într-o direcţie vagă.

– Undeva în dosul butoaielor!

Morton identifică imediat statuia uriaşă a ofiţerului. Acesta golea încărcătorul Sfen-ului în serii scurte. Era cu spatele la el.

*

Tweeny tremura din toate mădularele. Grenada pe care o aştepta de zece minute, interminabil de lungi, explodase în sfirşit.

– Sîntem la rînd, băieţi! rostise Sharp cu glas stins.

În momentul acela apărură şi York, Coleman şi Lonsdale.

– S-a făcut! Au demarat! gîfiiră ei.

Primele rafale răpăiau deja. Tweeny vru să înceapă o rugăciune, dar uitase pînă şi primele cuvinte.

Motoarele mugiră în mijlocul unui concert de pocnituri şi comenzi guturale. Tweeny sperase să vadă infanteria năpustindu-se prima. Fu crîncen decepţionat.

Cel care apăru fu un monstru, un monstru metalic şi zăngănitor. Un autotransportor blindat. Sharp aşteptă pînă cînd şenilele se aflară la numai zece metri de el.

– În benă, băieţi! urlă el, slobozind jumătate din încărcător asupra comandantului.

Omul basculă pe spate, reţinut de centura de siguranţă. Braţele îi atîrnau moi. Două *Gammon* explodară în interiorul vehiculului. Două, alături. Trupuri omeneşti se răsuciră în aer, catapultate de suflu. Înnebunit, conductorul ambală motorul. Cu

şenila din dreapta blocată, blindatul viră pe loc şi o luă la goană şiroind de fosfor. Secţionă doi palmieri, apoi se dădu peste cap.

Inamicul pricepu însă despre ce-i vorba. Blindatele se opriră şi deschiseră foc de mitralieră şi tunuri. Cum nu observaseră de unde pornise atacul, trăgeau la întîmplare asupra satului. Proiectilele şuierau pierzîndu-se printre dune, retezînd un palmier, pulverizînd o cocioabă.

Dinspre cătun răzbătură ţipete.

Sub ploaia de gloanţe, Sharp se lipi de pămînt. Simţea cum se fărîmiţează zidul în dosul căruia se adăpostise. De pretutindeni ţîşnea în sus pămînt şi pietriş. Brusc, York se zgîrci. Flegmatic, sergentul întinse şi trase spre el cele două încărcătoare pe care ostaşul le pregătise, inutil, pentru el.

Tweeny trăgea asupra formelor nedesluşite care alergau către *Todeszone.*

– Infanteria debarcă! Infanteria debarcă! scandă el.

Într-adevăr, inamicul sărea din autotransportoare şi sub protecţia focului lor, se infiltra prin ruine.

Cei cinci trăgeau fără oprire. Fură rapid reperaţi după scăpărările Sfen-urilor şi primul obuz, expediat de la patruzeci de metri, explodă înălţînd un munte de pămînt. Tweeny şi Sharp se prăvăliră, unul peste altul.

Mîna lui Tweeny rămăsese încleştată pe armă. A lui Sharp însă, nu. Murise. Plămînii săi nu putuseră rezista la teribila presiune a aerului.

Cutremurat de groază, Tweeny împinse la o parte trupul inert. În dreapta sa, Coleman continua să tragă. Introduse un nou încărcător şi se ridică.

Tras de la numai cîţiva metri, obuzul percută în mijlocul grupei de acoperire cu tunet de Apocalips.

Rezistenţa durase patruzeci şi două de secunde.

*

Toată partea de miază-zi a oazei era în flăcări. Limbile de foc se înălţau verticale, ca acelea ale lămpilor de sudură. Dacă n-ar fi fost împuşcaturile, s-ar fi putut crede că-i doar un incediu. Dar albele inflorescenţe ale *Gammon*-urilor, răcnetele combatanţilor şi lătrăturile sacadate ale armelor automate atentau iolenţa luptei.

Blindatele convergeau cu toată viteza spre şicana distrusă. Fiecare din ele transporta cîte douăzeci de oameni.

Rockaway le auzea apropiindu-se. Blocat în spatele unui butoi ciuruit, din care se scurgeau torente de ulei, ştia că trebuie să reia cu orice preţ atacul. Odată distruse posturile de radio, rămîneau cele două grupuri electrogene, adică obiectivul principal al misiunii. Pînă la ele, dacă erau patruzeci de metri.

Şi mai erau şi *Schmeisser-urile.* Ele răspundeau prompt la focul atacatorilor. Rockaway ştia că în cîteva secunde aceştia din urmă nu vor mai avea cu ce trage. În plus, mulţi dintre ei fuseseră atinşi şi se zvîrcoleau pe jos, scurmînd nisipul cu degetele.

"Ţintuiţi pe loc! Niciodată n-o să-i pot clinti de aici. O să ne cureţe pe toţi, pînă la ultimul. Am dat greş!... Şi nu ne-am ales cu nimic..."

O grenadă nemţească cu coadă explodă într-un zgomot surd, aproape ridicol în comparaţie cu tunetul *Gammon*-urilor.

Ş-atunci ţîşni ideea salvatoare. Cum de nu se gîndise mai devreme? Un singur lucru trebuia făcut ca să străpungă linia de rezistenţă a inamicului, unul singur.

Rockaway se săltă într-un cot. Butoiul suna ca un gong sub izbitura gloanţelor.

– Grenade! mugi el, rotind braţul prin aer.

O *Gammon* explodă, apoi alta şi alta; băieţii înţeleseseră. Rockaway sări în picioare, seceră o siluetă care încerca să se ferească de ciuperca sîngerie a unei explozii, trase iarăşi, dar *Şten-ul* scoase un mic sunet sec, acela al închizătorului lovit în gol. Îl aruncă fără să se oprească din goană.

Oamenii se ridicau, urlînd ca nişte posedaţi şi se năpusteau asupra inamicului, sărind peste flăcări şi cadavre. Cu toţii contaseră că nemţii o vor lua la goană. Dimpotrivă, fu o teribilă încăierare. Luptînd unul contra cinci, puţini izbutiră să răzbească prin cumplitul vîrtej.

Britanici şi germani se băteau pe viaţă şi pe moarte în mijlocul flăcărilor, pe nisipul răscolit şi stropit de sînge. De două ori Rockaway încercă să treacă; prima oară fu îmbrîncit brutal, a doua oară, o lovitură cu patul puştii îi tăie răsuflarea. Căzu în genunchi, comprimîndu-şi burta cu mîinile.

Un englez rănit se sinucise, făcînd să explodeze o *Gamtnon* în mijlocul încăierării. Era Williamson. Vîrtejuri cumplite de flăcări împroscară noaptea, făcînd vid în jurul lor.

Rockaway se năpusti în haosul de răcnete şi corpuri. Traversă un zid de foc şi goni spre cele două corturi ale generatoarelor. O rafală îl făcu să se dea de-a berbeleacul. Se ridică dintr-o săritură, fără să-i pese de sîngele care pornise să ţîşnească din umărul drept. În faţa ochilor avea uşa întredeschisă a cortului. Un bec vopsit în albastru lumina puternicul motor şi siluetele celor care se băteau înăuntru.

Rockaway se clătină o clipă, apoi apucă o grenadă cu mîna stingă şi-i smulse cuişorul de siguranţă cu dinţii. Ea explodă în zbor, carbonizînd laolaltă, motor, cort, nemţi şi englezi. Explodă şi cisterna prefăcîndu-se într-o uriaşă ciupercă purpurie.

Locotenentul goni mai departe; sufla din greu şi nu-şi mai distingea ţintă decît printr-un nor opac, care se îrigroşa din secundă în secundă. Se împiedică în corzile de ancorare şi căzu greoi la picioarele cortului. Pătrunse pe brînci înăuntru.

Nimeni nu atinsese încă (cel de al doilea grup electrogen. Încăperea era goală. Strălucind de curăţenie, motorul duduia alimentînd cu energie emiţătoare ce nu mai existau. Acele ampermetrelor se zbăteau înnebunite.

Rockaway tocmai apucase o *Gammon*, cînd o umbră se prăbuşi în spatele său.

Se răsuci şi-l recunoscu pe Morton. Un Morton livid, stropit de sînge. Într-o mînă ţinea pistolul mitralieră, cu cealaltă îşi comprima pîntecele. Izbuti să se ridice şi, clătindîndu-se pe picioare ca un somnambul, aţinti asupra ofiţerului o privire în care scăpărau, îngemănate, groaza şi dorinţa de a ucide.

– Întinde-o, Morton! Arunc totul în aer!

Soldatul se crampona de peretele de pînză şi începu să ridice ţeava Sfen-ului.

– O să te omor, Rocky! O să te omor fiindcă eşti un ticălos!

– Eşti nebun!

– S-ar putea! Aştept de mult clipa asta!

Îngrozit, Rockaway aruncă o privire rapidă spre ieşire. Morton stătea în faţă, barînd trecerea. Era înarmat; el aruncase Sten-ul.

Acum înţelese de ce în ziua cu simunul cineva voise să-i pună în gardă.

– De acord. Morton! Haide, omoară-mă! Dar n-ai să-mi supravieţuieşti nici zece secunde!

O antenă-pilon se prăbuşi într-o erupţie de scîntei albastre.

Cu o mişcare bruscă, Rockaway, smulse cuiul de siguranţă al grenadei şi o aruncă în rezervorul de carburant. O rafală, trasă fără doar şi poate la întîmplare, sfişie pînza cortului. Cîteva proiectile ricoşară izbindu-se de generator, făcînd să explodeze manometrele şi perforînd ţevile de racord.

Morton deschise gura, apoi se prăbuşi greoi peste un cablu. Pistolul mitralieră îi scăpase şi zăcea la vreo doi metri. Dementa părea să-i dea o rezistenţă supraomenească; mîna se întindea după armă zgîrcindu-se şi tîrîndu-se ca un păianjen pe nisip.

– Ticălosule, scrîşni el, tot tu ai învins!...

Degetele sale atinseră arma şi înţepeniră într-o ultimă convulsie. Îngrozit, Rockaway mai contempla cadavrul lui Morton. cînd o jumătate de duzină de nemţi irupseră în cort.

Ridică unicul său braţ valid, uitînd racheta roşie în fundul buzunarului.

Grenada explodă într-un uragan de flăcări, smulgînd cortul cu ţăruşi cu tot. Cu un muget monstruos, două sute de litri de carburant luară foc.

CAPITOLUL XII

Deasupra Bou Dierid-ului strălucea soarele. Ultimele focuri de armă se stinseseră de mult. Interminabile şiruri de soldaţi îşi treceau găleţi din mînă în mînă, ca să stingă incendiile. Alţii, aruncau lopeţi de nisip peste ultimele particule de fosfor.

Din centrala radio nu mai rămăsese practic nimic. Ciuruite de gloanţe, corturile arseseră pînă spre dimineaţă. Baza oferea spectacolul unei dezolări totale, pe care prezenţa cadavrelor o făcea şi mai tragică.

Ducîndu-şi morţii, un grup numeros de arabi trecea pe drumul spre cimitir. Cîteva femei boceau, ascunzîndu-şi feţele în *haikurile*[1] lor albastre. Oamenii încercau să pară impasibili, dar le ghiceai mînia după căutătura plină de ură pe care o aruncau nemţilor.

Unul din arabi, instalat pe un ciot de zid de lîngă *Todeszone,* avea aerul că observă scena. Purta o *djellaba* cenuşie, vîrstată cu galben. Capişonul tras nu lăsa să se vadă decît o bărbie pătrată şi o gură fină ca o lamă de cuţit. O mustăcioară subţire împodobea buza de sus.

La o sută de metri mai încolo, *Hauptman-ul*[2] Krammer şedea la masa sa din cortul P.C.-ului. Era un bărbat zvelt, de vreo treizeci de ani. Cu capul rezemat în mîini, părea cu desăvîrşire distrus. Încerca să reflecteze la consecinţele pe care nimicirea emiţătoarelor avea să le aibă asupra unei cariere ce, încă în ajun, se anunţa strălucită.

---

1 Văl cu care femeile arabe îşi înfăşoară capul (N.T.).

2 Echivalentul gradului de căpitan la trupele blindate (N.T.).

O bătaie din călcîie îl făcu să-şi ridice capul. Ochii săi de un albastru foarte deschis, aproape spălăcit, se îndreptară asupra unui ofiţer încremenit în poziţie de drepţi la intrarea cortului.

– Intră, oberleutnant Kirst. Raportează!

Negru de fum. cu uniforma pătată de păcură, tînărul ofiţer intră, scoţîndu-şi cascheta.

– Ei bine, Kirst, se pare că domnii englezi au marcat un punct.

– Din păcate, nu-i vorba de criket!

– Într-adevăr, din păcate, făcu Krammer cu voce surdă. Raportează! începe, te rog, cu enumerarea distrugerilor.

Oberleutnantul Kirst îşi drese glasul.

– Ei... adică englezii, ştiau cu mare exactitate încotro să se îndrepte şi ce să distrugă. În ciuda intervenţiei rapide a trupelor de pază şi a ripostei spontane a transmisionişti- lor...

Krammer dădu din mînă cu un aer excedat.

– La obiect, Kirst, la obiect! Lasă flecăreala. Nu-i locul, nici momentul!

Instinctiv, Kirst reluă poziţia de drepţi pe care o abandonase pentru cîteva clipe.

– Cele două antene de emisie la mare distanţă sînt distruse, începu el. Emiţătoarele au fost scoase din uz. Unele de gloanţe, cele mai multe de fosfor. Se pare că britanicii aveau nişte grenade speciale...

– O ştiu pe propria-mi piele! Continuă.

– Apoi, generatoarele.

– Ambele?

Kirst dădft din cap. Mîinile sale martirizau cascheta.

– Emiţătorul pentru emisii la mare distanţă a fost carbonizat.

– Cu alte cuvinte, nu mai avem nici un mijloc de legătură cu *Feldmarschall-ul?*

– Nu, *Herr Hauptmann,* nici unul.

– S-a putut da alarma?

– *Feldwebelul*[1] Otto Ziegler afirmă că a putut lansa un S.O.S., dar că n-a primit nici o confirmare.

– Era una din orele de emisie?

– Nu, Herr Hauptman.

– De bună seamă, ricană Krammer, bătînd darabana pe marginea mesei ca să ascundă tremurai, de nestăpînit, care-i agita degetele.

– Ce pierderi avem?

– Treizeci şi doi de oameni, dintre care şapte subofiţeri şi doi ofiţeri. Dormeau cînd...

– Ştiu, mulţumesc. Asta-i tot?

– Două *Sturmgeschutzen,* ambele incendiate.

– De partea britanicilor?

– Am toate motivele să cred, că era vorba de un co- mando-sinucigaş. Altfel, prezenţa cîmpurilor de mine...

Krammer izbi cu pumnul în masă.

– Mă plictiseşti, Kirst! Nu te-am întrebat ce crezi. Concluziile le stabilesc eu!

Kirst păli.

– Au fost şaisprezece, rosti el.

Krammer plecă privirea.

– Înţeleg. Nici un supravieţuitor?

Ba da, *Herr Hauptmann*, unul singur, rănit. L-am adus încoace...

Krammer şovăi o clipă, apoi se ridică, rectifică instinctiv ţinuta şi-şi puse chipiul. Privirea albastră a ochilor săi se atinti asupra subalternului.

---

1 Grad în armata germană echivalent celui de plutonier (N.T.).

– Zici că a scăpat unul singur?

– Da, bîgui oberleutnantul, din ce în ce mai stînjenit. Cei din comando erau dotaţi cu nişte grenade speciale... Majoritatea au sărit în aer odată cu ele, voluntar sau involuntar...

Krammer nu credea o vorbă din toate astea. Rafale de *Schmeisser* răpăiseră pînă în zori.

– Cine îi comanda?

– Nici urmă de ofiţer. Poate un sergent. I-am găsit plăcuţa individuală: Sharp.

– Şi prizonierul?

– Şi-a pierdut cunoştinţa în urma unei explozii. Are două răni de schijă.

– Să intre.

Kirst făcu un semn. Încadrat de doi soldaţi, englezul îşi făcu apariţia. Şchiopăta puternic, era murdar de pămînt, cu uniforma în zdrenţe. Două pansamente înroşite îi strîngeau coapsa dreaptă.

Krammer pocni din călcîie şi salută.

Prizonierul răspunse printr-o simplă aplecare a capului.

– Numele dumitale?

– Soldat Tweeny Bob.

– Felicitări. Aţi reuşit din plin, spuse Krammer, fără să bănuiască amara ironie conţinută în vorbele sale.

De două minute, uruitul regulat al unui *Spitfire*[1] de observaţie, răsuna deasupra Bou Djerid-ului.

1 Avion de vînătoare. utilizat în cazuri speciale şi în misiuni de observaţie.